STEPHEN KING & PETER STRAUB

Talismanul

vol.3

CAPITOLUL XXXIV – Anders

1

Jack se trezi, deodată, că, deşi continua să fugă, fugea prin aer, ca un personaj de desen animat care are un scurt răgaz până să facă primul pas, înainte de-a se prăvăli două mii de metri drept în jos. Dar nu erau două mii de metri. Îşi dădu seama că-i dispăruse pământul de sub picioare, după care căzu cam un metru, un metru şi jumătate, continuând să alerge. Se clătină şi, poate, ar fi reuşit să rămână în picioare, dar, în clipa următoare, Richard veni grămadă peste el şi se rostogoliră amândoi de-a berbeleacul.

— *Păzea, Jack!* ţipa Richard – aparent, fără a fi interesat să facă el însuşi acest lucru, căci ţinea ochii strâns închişi. *Păzea, lupul! Atenţie la domnul Dufrey! Atenţie...*

— Richard, încetează!

Zbieretele acelea sufocate îl speriau mai mult decât orice altceva; Richard părea nebun, de-a dreptul nebun.

— Încetează, nu se-ntâmplă nimic! Au dispărut!

— *Atenţie la Etheridge! Atenţie la viermi! Păzea, Jack!*

— Richard, au *dispărut!* Uită-te-n jurul tău, pentru numele lui Jason!

STEPHEN KING & PETER STRAUB

Talismanul

vol.3

CAPITOLUL XXXIV – Anders

1

Jack se trezi, deodată, că, deşi continua să fugă, fugea prin aer, ca un personaj de desen animat care are un scurt răgaz până să facă primul pas, înainte de-a se prăvăli două mii de metri drept în jos. Dar nu erau două mii de metri. Îşi dădu seama că-i dispăruse pământul de sub picioare, după care căzu cam un metru, un metru şi jumătate, continuând să alerge. Se clătină şi, poate, ar fi reuşit să rămână în picioare, dar, în clipa următoare, Richard veni grămadă peste el şi se rostogoliră amândoi de-a berbeleacul.

— *Păzea, Jack!* ţipa Richard – aparent, fără a fi interesat să facă el însuşi acest lucru, căci ţinea ochii strâns închişi. *Păzea, lupul! Atenţie la domnul Dufrey! Atenţie...*

— Richard, încetează!

Zbieretele acelea sufocate îl speriau mai mult decât orice altceva; Richard părea nebun, de-a dreptul nebun.

— Încetează, nu se-ntâmplă nimic! Au dispărut!

— *Atenţie la Etheridge! Atenţie la viermi! Păzea, Jack!*

— Richard, au *dispărut!* Uită-te-n jurul tău, pentru numele lui

Jason!

Jack nu avusese prilejul s-o facă nici chiar el, dar ştia că reuşiseră – aerul era nemişcat şi proaspăt, noaptea complet tăcută, în afara unei brize uşoare, binecuvântat de caldă.

— *Păzea, Jack! Păzea, Jack! Păzea, păzea...*

Ca un ecou hidos în ţeastă, auzea o amintire a băieţilor-câini de lângă Nelson House, scandând în cor: „Zej-dede, zej-dede, zej-dede! Văooog, văooog, văooog!"

— *Atenţie, Jack!* se văita Richard. Căzuse cu faţa la pământ, părând un musulman hiperzelos, hotărât să intre în graţia lui Allah. *PĂZEA! LUPII! MONITORII! DIRECTORUL! ATEN...*

Cuprins de panică la gândul că Richard *chiar* se sonaşe, Jack îşi smuci prietenul în sus, de guler, şi-l pălmui.

Cuvintele lui Richard fură retezate brusc. Îl privi pe Jack cu gura căscată, iar acesta văzu amprenta propriei sale mâini conturându-se pe obrazul palid al celuilalt, ca un vag tatuaj roşu. Ruşinii îi luă locul o curiozitate nerăbdătoare de-a se lămuri unde se aflau. De undeva răzbătea lumină; altfel n-ar fi avut cum să vadă urma de palmă.

Un răspuns parţial la întrebare îl primi chiar dinlăuntrul său – era categoric şi de netăgăduit... cel puţin, până la proba contrară.

Avanposturile, Jack-O. Acum te afli în Avanposturi.

Dar, înainte de-a apuca să petreacă mai mult timp cugetând la acest fapt, trebuia să-l readucă pe Richard în fire.

— Ţi-e bine, Richie?

Prietenul său îl.privea cu o mirare amorţită, lezată.

— M-ai lovit, Jack.

— Ţi-am tras o palmă. Aşa se procedează cu istericii.

— Nu eram isteric! N-am fost isteric în v... Richard se întrerupse şi sări în picioare, privind înnebunit în jur. Lupul! Trebuie să fim atenţi la lup, Jack! Dacă reuşim să sărim gardul, n-o să ne mai poată prinde!

Ar fi luat-o pe loc la fugă prin întuneric, spre un gard-fantomă, aflat acum în altă lume, dacă nu-l apuca Jack de umeri, ţinându-l pe loc.

— Lupul nu mai e, Richard.

— Hî?

— Am scăpat.

— Ce tot vorbeşti...

— Teritoriile, Richard! Suntem în Teritorii! Am făcut saltul!

Şi aproape că mi-ai smuls naibii braţul din umăr, necredinciosule, spuse Jack în sinea lui, frecându-şi umărul îndurerat. *Data viitoare când o să mai încerc să trag pe cineva după mine, o să-mi găsesc un puştiuleţ adevărat, unul care încă mai crede în Moş Crăciun şi-n Iepuraşul de Paşti.*

— E ridicol, replică Richard, cu voce slabă. Nu există Teritorii, Jack.

— Dacă nu există, răspunse, cu amărăciune, Jack, atunci cum se face că lupul cel mare şi alb nu te muşcă de cur? Sau afurisitul tău de director?

Richard îl privi, deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Se uită în jur, de astă-dată cu ceva mai multă atenţie (cel puţin, aşa spera Jack). Jack făcu la fel, bucurându-se de căldura şi limpezimea aerului. Morgan şi hoarda sa de sonaţi din groapa-cu-şerpi puteau da buzna în orice clipă, dar pe moment îi era imposibil să nu se desfete în bucuria pur animalică de-a se fi aflat din nou acolo.

Se găseau pe o câmpie. Iarba înaltă, gălbuie, cu spice ţepoase – nu era grâu, dar ceva asemănător grâului; o cereală comestibilă, oricum –, se întindea în noapte, în toate direcţiile. Adierea caldă o unduia în valuri misterioase, dar plăcute. În dreapta se vedea o clădire de lemn, construită

pe un mic mamelon, cu un felinar montat pe un stâlp în faţa ei. În globul de sticlă al lămpii ardea o flacără galbenă, aproape prea vie ca s-o poţi privi. Clădirea, văzu Jack, avea formă octogonală. Cei doi băieţi ajunseseră în Teritorii la limita cercului de lumină aruncată de felinar – iar în partea opusă a cercului se afla altceva, ceva metalic, reflectând lumina lămpii în luciri frânte. Jack miji ochii spre oglindirea slabă, argintie... şi înţelese. Senzaţia care-l încercă nu era atât uimire, cât un simţământ de speranţă împlinită. Părea că două enorme piese de puzzle, una din Teritoriile americane, iar cealaltă de-aici, tocmai se îmbinaseră perfect.

Erau şine de cale ferată. Şi, cu toate că, în întuneric, îi era imposibil să discearnă direcţia, Jack bănui că ştia încotro se îndreptau şinele.

Spre Vest.

2

— Hai, spuse Jack.

— Nu vreau să urc acolo, răspunse Richard.

— De ce?

— Se petrec prea multe bazaconii. Richard îşi umezi buzele. În clădirea aia poate fi orice. Câini. Oameni nebuni. Îşi umezi din nou buzele. Viermi.

— Ţi-am mai spus, acum suntem în Teritorii. Toată nebunia a fost suflată de vânt – aici e curat. Pe toţi dracii, nu simţi mirosul?

— Nu există chestii de-astea, *Teritorii,* stărui Richard, cu voce subţire.

— Uită-te-n jur.

— Nu.

Glasul îi era mai piţigăiat ca oricând, glasul unui copil încăpăţânat până la disperare.

Jack smulse o mână de spice ţepoase.

— Uită-te-aici!

Richard întoarse capul.

Prietenul său trebui să-şi stăpânească imboldul de a-l zgâlţâi.

În loc să facă asta, aruncă firele, numără în gând până la zece şi porni pe panta colinei. Coborî privirea, văzând că acum purta un fel de chaparajos[{1}] de piele. Richard era îmbrăcat cam la fel şi avea la gât o basma roşie ce părea scoasă dintr-un tablou de Frederic Remington[{2}]. Jack îşi pipăi gâtul, pentru a găsi o legătură asemănătoare. Îşi plimbă mâinile pe trup şi descoperi că haina minunat de călduroasă de la Myles P. Kiger era acum ceva ca un serape[{3}] mexican. *Pariez că arăt ca o reclamă la Taco Bell,* îşi spuse, şi rânji.

Când văzu că prietenul său pornea să urce panta, lăsându-l singur la poalele colinei, pe chipul lui Richard se ivi o expresie de panică.

— Unde te duci?

Jack se uită la Richard şi reveni. Îi puse mâinile pe umeri, privindu-l drept în ochi, cu seriozitate.

— Nu putem rămâne aici, spuse. Unii dintre ei ne-au văzut, probabil, dispărând. E posibil să nu poată veni după noi imediat, sau poate că da. Habar n-am. Tot ce ştiu despre legile care guvernează chestiile-astea, e egal cu cât ştie un copil de cinci ani despre magnetism – iar un copil de cinci ştie doar că magneţii atrag şi, câteodată, resping. Deocamdată însă, nici n-am nevoie de mai mult. Trebuie să plecăm de-aici. Şi cu asta am terminat.

— Totul se petrece în vis, ştiu că visez.

Jack arătă cu capul spre clădirea şubredă de lemn.

— Poţi să vii sau să stai aici.

— Dacă vrei să rămâi, mă-ntorc după tine după ce controlez ce-i înăuntru.

— Nimic din toate astea nu se-ntâmplă cu adevărat, insistă Richard. Ochii săi goi, fără ochelari, erau mari, plaţi şi parcă prăfuiţi. Ridică un moment privirea spre cerul negru al Teritoriilor, cu constelaţiile sale stranii şi nefamiliare, se cutremură şi se uită într-altă parte. Am

febră. A bântuit gripa prin zonă. Ăsta-i delir. Eşti o vedetă cu participare extraordinară în delirul meu, Jack.

— Bine, atunci, cu proxima ocazie, o să trimit pe cineva cu legitimaţia mea AFTRA[{4}] la Liga Actorilor Delirului, replică Jack. Până una alta, de ce nu rămâi aici, Richard? Dacă nimic din toate astea nu se-ntâmplă cu adevărat, atunci n-ai de ce să te temi.

Porni din nou, gândindu-se că nu mai era nevoie decât de câteva asemenea conversaţii gen Alise-la-ceaiul-Pălărierului ca să se convingă că şi *el* era nebun.

Ajunsese la jumătatea pantei, când Richard îl prinse din urmă.

— M-aş fi întors după tine, spuse Jack.

— Ştiu. M-am gândit doar că aş putea foarte bine să vin şi eu. Atât timp cât totu-i doar un vis, oricum.

— Bine, dar să-ţi ţii gura dacă-i cineva acolo. Cred că este – mi s-a părut că văd pe cineva uitându-se la mine de la fereastra aia.

— Şi ce-ai să faci? întrebă Richard.

Jack zâmbi.

— O să cânt după ureche, Richie-băiete. Asta fac tot timpul, de când am plecat din New Hampshire. Cânt după ureche.

3

Ajunseră la verandă. Richard îl strânse pe Jack de umăr cu forţa panicii. Prietenul său se întoarse spre el, obosit. Strânsoarea-Kansas City patentată a lui Richard era încă un lucru care se învechea cu mare grabă.

— Ce? întrebă el.

— Nu-i nimica, e-un vis, răspunse Richard, şi o pot dovedi.

— Cum?

— *Nu mai vorbim în limba engleză, Jack! Vorbim într-o limbă, şi o vorbim perfect, dar nu-i engleza!*

— Hmm, făcu Jack. Bizar, nu-i aşa?

Porni din nou pe trepte, lăsându-l pe Richard în urma sa, cu gura căscată.

4

După câteva clipe, Richard îşi reveni şi urcă grăbit după Jack. Scândurile erau deformate, şubrede şi crăpate. Prin spaţiile libere, creşteau fire din ciudatele cereale cu spic bogat. Afară, în bezna adâncă, băieţii puteau auzi zumzetul insectelor – nu era ţârâitul strident al greierilor, ci un sunet mult mai dulce, aşa cum toate erau mult mai dulci prin aceste locuri, gândi Jack.

Acum, felinarul se afla în spatele lor; umbrele li se prelingeau peste verandă, abătându-se apoi în unghi drept pentru a se urca pe uşă. Deasupra uşii se afla o inscripţie veche, decolorată. Un moment, lui Jack i se păru scrisă într-un bizar alfabet chirilic, la fel de indescifrabil ca şi cel rusesc. Apoi, literele se desluşiră, iar cuvântul nu îl surprinse: DEPOU.

Jack ridică mâna să ciocănească, după care clătină puţin din cap. Nu. N-avea să bată la uşă. Aceasta nu era o locuinţă particulară; scria DEPOU, cuvânt pe care-l asocia cu clădirile publice – săli de aşteptare pentru autobuzele Greyhound şi trenurile Amtrak, zone de îmbarcare pentru Prietenoasele Ceruri.

Deschise uşa. Lumina agreabilă a unei lămpi şi o voce hotărât duşmănoasă răzbătură împreună pe uşă.

— *Cară-te de-aici, drace!* scârţâi glasul acela spart. *Cară-te, dimineaţă plec! Mă jurui! Trenu-i în hangar! Cară-te! M-am juruit c-o să mă duc, şi-o să mă duc, aşa c-acuma cară-TE... cară-te şi mai lasă-mă şi-n pace!*

Jack se încruntă. Richard se holbă. Odaia era curată, dar foarte îmbătrânită. Scândurile se umflaseră atât de mult, încât pereţii păreau aproape văluriţi. Un tablou cu un poştalion ce părea mare aproape cât o balenieră spânzura pe un perete. O tejghea veche, cu placa la fel de vălurită ca pereţii, străbătea încăperea pe la mijloc, despărţind-o în

două. Înapoia ci, pe peretele din fund, se afla o placă de ardezie pe care figurau două cuvinte: SOSIRI, deasupra unei coloane, şi PLECĂRI, deasupra alteia. Privind vechiul tabel, Jack presupuse că trecuse ceva timp de când acolo nu mai fusese înscrisă nici o informaţie; avea impresia că, dacă ar încerca să scrie ceva pe tablă, fie şi cu o creta moale, ardezia ar crăpa, căzând în bucăţi pe podeaua roasă de vremuri.

Într-o parte a tejghelei trona cea mai mare clepsidră pe care o văzuse Jack în viaţa lui – uriaşă ca un pocal de şampanie şi umplută cu nisip verde.

— *Lasă-mă-n pace!* Ce, *nu poţi? Îţi promisei că mă duc, şi-o să mă duc! Rogu-te, Morgan! Aibi milă! Promisei, şi dacă nu mă crezi, uită-te-n hangar! Trenu-i gata, mă jurui că-i gata trenu'!*

Şi se mai auzeau şi alte boscorodeli şi bălmăjeli în acelaşi spirit. Omul vârstnic şi masiv care le declama se frământa în colţul din dreapta al sălii. Jack aprecie înălţimea bătrânului la cel puţin un metru nouăzeci – chiar şi în postura slugarnică în care se afla, între creştetul capului său şi tavanul scund al Depoului mai rămăseseră doar vreo zece centimetri. Să tot fi avut cam şaptezeci de ani; putea fi şi un octogenar care se ţinea bine. O barbă albă ca zăpada îi pornea de sub ochi, căzând ca o cascadă peste piept, în valuri de păr fin ca al unui bebeluş. Avea umerii laţi, deşi atât de aduşi, încât arătau de parcă i-ar fi frânt cineva, silindu-i să poarte poveri grele de-a lungul anilor. Evantaie de laba-gâştii se desfăceau de la colţurile ochilor, iar pe frunte i se ondulau riduri prelungi. Tenul îi era gălbejit, ca de ceară. Purta un kilt alb, înspicat cu fire stacojiu-aprins, şi se vedea limpede că era speriat de moarte. Agita un toiag butucănos, dar fără nici un pic de autoritate.

Când bătrânul pomeni numele tatălui lui Richard, Jack îi aruncă prietenului său o privire pătrunzătoare, dar acesta nu putea sesiza acum asemenea subtilităţi.

— Nu sunt cine crezi dumneata că sunt, spuse Jack, înaintând spre bătrân.

— *Pleacă!* chirăi omul. *Nu-ţi înghit meşcheriile! Socot că diavolu-şi poate trage-o mutră drăgălaşă! Cară-te! O s-o fac! îi gata de drum, cum se crapă de ziuă! Zisei c-oi face-o şi nu glumesc! Ia-o din loc! Ce, nu poţi?*

Acum, rucsacul era o raniţă agăţată de braţul lui Jack. Ajungând la tejghea, băiatul scotoci în el, dând la o parte oglinda şi un număr de beţigaşe-bani articulate. Degetele i se strânseră pe obiectul căutat şi îl scoase. Era moneda pe care i-o dăduse cu mult timp în urmă Căpitanul Farren, moneda cu Regina pe-o parte şi grifonul pe cealaltă. O trânti pe tejghea, iar lumina blândă din cameră dezvălui profilul fermecător al Laurei DeLoessian – din nou îl cuprinse mirarea în faţa asemănării dintre acest profil şi cel al mamei lui. *Semănau atât de mult la început? Sau văd eu doar asemănările, cu cât mă gândesc mai mult la ele ? Ori poate le contopesc într-un fel, făcând din ele una singură?*

Bătrânul se chircise şi mai speriat când îl văzuse pe Jack apropiindu-se de tejghea; părea hotărât să iasă de-a dreptul prin peretele din fund al clădirii. Cuvintele începuseră să-i şiroiască într-un torent isteric. În momentul în care Jack trânti banul pe tejghea, bătrânul amuţi, ca personajul negativ dintr-un western când cere un whisky. Se holbă la monedă, cu ochii dilataţi, şi colţurile gurii ce luceau de salivă îi tresăriră. Privirea sa uluită se îndreptă spre chipul lui Jack, şi abia acum îl văzu, într-adevăr, pentru prima oară;

— Jason, şopti el, cu glas tremurat.

Arţagul nevolnic dinainte se risipise. Acum tremura, de frică, dar şi de uimire.

— Jason!

— Nu, spuse Jack. Numele meu e...

Apoi se întrerupse, dându-şi seama că, în limba aceasta stranie, cuvântul care-i venise pe limbă nu era *Jack,* ci...

— *Jason!* ţipă bătrânul şi căzu în genunchi. Jason, venişi! Venişi, şi-acu totu-o să hie bine, ie, totu-o să hie bine, o să hie bine, şi trebile de tot soiu-o să hie bine!

— Hei! exclamă Jack. Hei, zău...

— *Jason! Veni Jason şi Regina-o să se facă bine, ie, trebile de tot soiu-o să hie bine!*

Mai puţin pregătit să facă faţă acestei adoraţii lacrimogene decât fusese pentru a înfrunta brutalitatea terorizată a bătrânului depozitar, Jack se întoarse spre Richard... dar dintr-acolo nu se putea aştepta la nici un ajutor. Richard se lungise pe podea în stânga uşii şi, fie adormise, fie se prefăcea straşnic.

— Of, *căca-m-aş!* oftă Jack.

Bătrânul stătea îngenuncheat, bolborosind şi plângând. Situaţia trecea rapid din domeniul simplului ridicol pe tărâmul comicului de dimensiuni cosmice. Jack găsi o despărţitură cu balamale şi trecu dincolo de tejghea.

— Ah, ridică-te, bun şi credincios servitor! spuse el. Se întrebă, deprimat, dacă Isus sau Buddha avuseseră vreodată probleme de acest fel. În picioare, băiete!

— *Jason! Jason!* suspina bătrânul.

Părul său alb acoperi picioarele încălţate cu sandale ale lui Jack când se aplecă deasupra lor, începând să le sărute – şi nici măcar nu erau nişte mici pupături, ci ţocăieli detunătoare din familia hai-să-ne-iubim-în-fân. Jack se porni să chicotească nestăpânit. Reuşise să scape din Illinois, şi iată-l într-un depou dărăpănat, în mijlocul unui ogor uriaş de grâne, care nu erau tocmai grâne, undeva în Avanposturi, iar Richard dormea lângă uşă, şi bătrânul acesta ciudat îi săruta picioarele şi i le gâdila cu barba.

— *Ridică-tet ţipă* Jack, chicotind. Încercă să păşească înapoi, dar se ciocni de tejghea. *Ridică-te, o, bunule slujitor! În picioare, bătu-ţi-le-ar, sus, ajunge!*

— *Jason! (Ţoc!) Totu-o să hie bine! (Ţoc-ţoc!)*

Şi trebile de tot soiu-o să hie bine, repetă Jack, nebuneşte, în sinea sa, râzând cu lacrimi, în timp ce

bătrânul îi săruta degetele de la picioare prin sandale. *Nu ştiam că l-au citit pe Robert Burns, aici, în Teritorii, dar se pare că altă explicaţie nu e...*

Ţoc-ţoc-ţoc!

Of, gata, nu mai suport.

— *RIDICĂ-TE!* tună băiatul din toţi bojocii.

Şi, în sfârşit, bătrânul se ridică în faţa lui, tremurând şi lăcrimând, incapabil să-i înfrunte privirea. Dar umerii săi uimitor de laţi îşi reveniseră puţin, pierduseră înfăţişarea aceea frântă, lucru care-l făcu pe Jack să simtă o bucurie ascunsă.

5

Trecu o oră şi mai bine până când Jack să poată înjgheba un dialog coerent cu bătrânul. Urmau să *înceapă* să stea de vorbă, dar Anders, de meserie breslaş cărăuş, era mereu apucat de unul dintre accesele lui de O-Jason-Jason-a-meu-ce-mare-mi-eşti, iar Jack trebuia să-l calmeze cât putea de repede... categoric, până nu începea din nou pupatul-picioarelor. Oricum, lui Jack îi plăcea bătrânul şi îi înţelegea simţămintele. Ca să-l înţeleagă, tot ce-avea de făcut, era să-şi imagineze cum s-ar simţi el dacă ar apărea Isus sau Buddha la spălătoria de maşini din cartier, sau în şcoală, stând la coadă în sala de mese. Şi mai trebuia să recunoască încă un fapt, clar şi concret: o parte a Fiinţei sale nu era cu totul surprinsă de atitudinea lui Anders. Deşi se simţea ca fiind Jack, ajungea din ce în ce mai mult să-l simtă în el pe... celălalt.

Dar a murit.

Era un adevăr incontestabil. Jason murise, iar Morgan de Orris avusese, probabil, o legătură cu moartea lui. Însă indivizii de soiul lui Jason aveau un mod propriu de-a se întoarce, nu-i aşa?

Jack consideră că timpul afectat dialogului cu Anders era cheltuit cu folos, fie şi numai fiindcă îl ajută pe acesta să se convingă că Richard nu se prefăcea: adormise într-adevăr.

Asta era bine, căci Anders avea multe lucruri de spus despre Morgan.

Odată, povesti el, aici fusese ultimul punct feroviar din lumea cunoscută – purta plăcuta denumire de Depoul Avanposturilor. Din acest loc încolo, lumea devenea un tărâm monstruos.

— În ce sens monstruos? întrebă Jack.

— Nu ştiu, răspunse Anders, aprinzându-şi pipa. Privi în tenebre cu o expresie sumbră pe faţă. Umblă nişte poveşti despre Ţinuturile Spulberate, da' nu samănă una cu alta, şi-ntodeuna-ncep cam aşa: „Cunosc io pe cineva care să-ntâlni cu cineva care să pierdu trei zile la marginea Ţinuturilor Spulberate şi zise că..." Da' io n-auzii niciodat' o poveste care să-nceapă cu: *„Io* mă pierdui trei zile la marginea Ţinuturilor Spulberate şi *io* zic că..." Bun-gheşti osebirea, Jason stăpâne?

— O bunghesc, răspunse Jack, cu voce slabă. *Ţinuturile Spulberate* – doar simpla sonoritate a acestei denumiri îi ridica părul măciucă pe braţe şi pe ceafă. Aşadar, nimeni nu ştie ce sunt de fapt acele ţinuturi?

— Nu, ca sigur, spuse Anders. Da' de-o fi adevărată măcar o pătrime din ce-auzii io...

— Şi ce-auzişi?

— Că-acolea umblă monstrozităţi care face arătările din carierele de minereu ale lu' Orris s-arate aproape ca şi normale. Că-s globuri de foc care umblă de-a dura peste dealuri şi câmpii, lăsând dâre lungi şi negre în urmă-lc – dârele-s negre pe timp de zi, oriş'cât, da' auzii că noaptea-s luminoase. Şi dacă un om s-apropie prea mult de vrunu' din globurile-alea de foc, face neşte boli înfiorătoare. Îşi perde păru' şi-ncep să-i iasă buboaie pe tot trupu', şi p-ormă-ncepe să verse şi poa' să se simtă mai bine la o adică, da' ăl mai ades numa' varsă şi iar varsă pân'ce i se rupe stomacu' şi-i esplodează beregata, şi-atuncea... Se ridică în picioare. Doamne! De ce te uiţi aşa? Văzuşi ceva pe geam? Văzuşi vriun strigoi pe şinelc-alca, fir-ar ele de două ori afurisite?

Privi şi el spre fereastră, alarmat.

Contaminare radioactivă, îşi spuse Jack. *El nu ştie, dur a descris simptomele bolii radioactive aproape* în amănunt.

Învăţase împreună cu mama sa atât despre armele nucleare, cât şi despre consecinţele expunerii la radiaţii, la un curs ştiinţific, cu un an în urmă – dat fiind că aceasta, cel puţin în treacăt, se implicase în mişcarea de îngheţare a înarmărilor nucleare, precum şi în cea de stopare a proliferării centralelor atomo-electrice, Jack urmărise cursul cu foarte mare atenţie.

Cât de bine, reflectă el, cât de bine se potrivea infestarea radioactivă cu întregul concept de Ţinuturi Spulberate! Iar apoi îşi dădu seama şi de altceva: Vestul era regiunea în care se efectuaseră primele experimente – unde fusese agăţat pe un turn, şi apoi detonat, prototipul bombei de la Hiroshima, unde fuseseră distruse un număr de zone de frontieră populate numai de manechine din rezerva departamentală, astfel ca armata să aibă o idee mai mult sau mai puţin adecvată despre efectele reale ale unei explozii atomice şi ale furtunii de foc rezultate din ea. Şi până la urmă se întorseseră în Utah şi Ncvada, aliate printre ultimele *adevărate* Teritorii americane, reluând pur şi simplu testările, în subteran. Ştia că existau multe terenuri de-ale guvernului pe întinderile acelea vaste, în labirinturile de podişuri şi de regiuni nefertile crenelate, şi nu testau acolo numai bombe.

Cât de mult din tot acest căcat avea să aducă Sloat aici, dacă murea Regina? Cât de mult din căcatul ăsta *adusese* deja? Oare respectivul cap-de-linie-*plus*-nod-feroviar făcea parte din sistemul de expediţie a materialelor?

— N-arăţi bine deloc, stăpâne. Arăţi alb ca o foaie de hârtie, mă jurui că da!

— N-am nimic, spuse Jack, cu voce slabă. Stai jos. Continuă-ţi povestea. Şi aprinde-ţi pipa, că ţi s-a stins.

Anders scoase pipa din gură, şi-o aprinse din nou şi reveni cu privirea de la Jack la fereastră... iar acum chipul

lui nu era numai dezgustat, ci descompus de spaimă.

— Da' o să ştiu destul de curând dacă povcştile-s adevărate, crez.

— De ce?

— Fi'ncă pornesc prin Ţinuturile Spulberate mâine dimineaţă, la crăpatu' zorilor. Pornesc prin Ţinuturile Spulberate, conducând afurista de maşină a lu' Morgan de Orris din hangarul de colea, şi cărând Dumnezeu ştie ce hidoşenie de lucrare-a diavolului.

Jack îl privi cu ochii mari. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi sângele îi vâjâia prin ţeastă.

— Unde? Cât de departe? Până la Ocean? La apa cea mare?

Anders încuviinţă uşor din cap.

— Ie. La apă. Şi... Glasul îi scăzu până la o şoaptă firavă. Îşi rostogoli ochii spre ferestrele întunecate, de parcă s-ar fi temut că vreo arătare fără nume pândea, poate de-afară, trăgând cu urechea. Şi acolo o să m-aştepte Morgan, şi-o să-i descărcăm boarfele.

— Unde? întrebă Jack.

— La 'otelu' negru, încheie Anders, cu glas tremurător, abia auzit.

6

Jack simţi impulsul de-a izbucni din nou în hohote de râs necontrolat. *Hotelul Negru* – suna ca titlul unui roman poliţist hilar. Şi totuşi... şi totuşi... toată povestea începuse la un hotel, nu? La „Alhambra", din New Hampshire, pe coasta Atlanticului. Exista oare şi vreun alt hotel, poate chiar o altă monstruozitate dărăpănată de han victorian, pe litoralul Pacificului? Acolo trebuia să se sfârşească lunga şi strania lui aventură? În vreun analog al „Alhambrei" şi cu un parc de distracţii jigărit la îndemână? Ideea părea cumplit de convingătoare; într-un mod bizar, şi totuşi precis, părea chiar să se lege cu ideea de Îngemănari şi îngemănărism.

— De ce te uiţi aşa la mine, stăpâne?

Anders părea agitat şi necăjit. Jack îşi mută repede privirea.

— Iartă-mă. Cugetam doar.

Zâmbi încurajator, iar cărăuşul îi răspunse cu un surâs ezitant.

— Şi aş vrea să nu mă mai numeşti aşa.

— Cum să nu te numesc, stăpâne?

— Stăpâne.

— Stăpâne?

Anders se arătă nedumerit. Nu repetă cuvântul rostit de Jack, ci i se adresă întrebător. Jack avea sentimentul că, în cazul în care va continua să insiste cu această problemă, sfârşea în toiul unui scheci gen: „Da' matale'? / Damatale. Da' matale?"

— Nu contează, spuse Jack şi se aplecă spre el. Vreau să-mi spui totul. Poţi?

— Am să-ncerc, stăpâne, răspunse Anders.

7

La început, cuvintele se legaseră greu. Era un om singur, care-şi petrecuse întreaga viaţă în Avanposturi şi, oricum, nu avea deprinderea de-a vorbi prea mult. Acum îi poruncise să vorbească un băiat pe care-l socotea cel puţin de viţă regală, ba poate chiar un fel de zeu. Dar, puţin câte puţin, cuvintele începură să i se înşiruie mai repede şi, spre sfârşitul neconcludentei, dar teribil de captivantei sale istorisiri, aproape că-i curgeau vorbele şuvoi. Jack îi urmări povestea fără nici o dificultate, în pofida accentului, pe care mintea sa se încăpăţâna să-l considere un fel de surogat al pronunţiei guturale a lui Robert Burns.

Anders îl cunoştea pe Morgan, fiindcă acesta era pur şi simplu Seniorul Avanposturilor. Adevăratul său titlu, Morgan de Orris, nu era atât de măreţ, dar, practic, cele două titluri semnificau aproape acelaşi lucru. Orris era cel mai estic cantonament al Avanposturilor şi singura porţiune cu adevărat organizată din acea întinsă prerie. Întrucât

domnea peste Orris în mod complet şi absolut, Morgan stăpânea, în lipsa altei autorităţi, şi restul Avanposturilor. Totodată, Wolfii cei răi începuseră să graviteze în jurul lui Morgan cam în ultimii cincisprezece ani. La început, asta nu însemnase mare lucru, căci nu erau decât puţini Wolfi răi (numai că termenul folosit de Anders suna ca *turbat* în urechile lui Jack). Însă, în anii din urmă, se înmulţiseră, iar Anders spunea că auzise poveşti cum că, de când se îmbolnăvise Regina, mai mult de jumătate din tribul păstorilor cu pielea schimbătoare putrezea de boală. Şi nici măcar nu erau singurele făpturi aflate sub stăpânirea lui Morgan de Orris; existau şi altele, chiar mai rele – unele, se spunea, puteau să-l facă pe un om să-şi piardă minţile doar cu o singură privire.

Jack se gândi la Leroy, bau-baul din crâşma „La Updike", şi îl cutremură un fior.

— Partea asta a Avanposturilor, unde ne aflăm noi, are un nume? întrebă el.

— Stăpâne?

— Partea asta în care ne aflăm noi acum.

— Nici un nume adevărat, stăpâne, da' am auzit oamenii zicându-i Ellis-Breaks[{5}].

— Ellis-Breaks, repetă Jack.

O imagine a geografiei Teritoriilor, vagă şi probabil incorectă din multe puncte de vedere, începea în sfârşit să prindă contur în mintea lui. Existau odată Teritoriile, care corespundeau Estului american, Avanposturile, corespunzând Vestului-mijlociu şi marilor câmpii (Ellis-Breaks? Illinois? Nebraska?), şi Ţinuturile Spulberate, omologul Vestului-îndepărtat.

Îl privi pe Anders atât de lung şi de fix, încât, în cele din urmă, cărăuşul începu iar să se foiască stânjenit.

— Iartă-mă, spuse Jack. Zii mai departe.

— Tatăl său, continuă Anders, fusese ultimul cărăuş care „plecase spre Est" de la Depoul Avanposturilor. Anders fusese ucenicul lui. Dar, chiar şi pe vremea aceea, explică

el, în Est se petreceau mari zăpăceli şi răscoale; asasinarea fostului Rege şi scurtul război care urmase însemnaseră începutul acestor tulburări şi, cu toate că războiul se sfârşise cu întronarea Bunei Regine Laura, de-atunci revoltele se ţinuseră lanţ, părând să-şi croiască drum statornic spre Est, ieşind din spurcatele şi ciudatele Ţinuturi Spulberate. Erau unii, spuse Anders, care credeau că răul izvora tocmai hăt, din Vest.

— Nu sunt sigur că te înţeleg, zise Jack, deşi în adâncul inimii simţea contrarul.

— La capătu' pământului, preciză Anders. La marginea apei ăleia mari, unde trebe s-ajung io.

Cu *alte cuvinte, au început în acelaşi loc de unde-a venit tatăl meu... tatăl meu şi cu mine, şi Richard... şi Morgan. Moş Bloat.*

Tulburările, povesti Anders, ajunseseră până la Avanposturi, iar acum tribul Wolf era în parte mâncat de putreziciune – cât de putred era, nu putea şti nimeni, dar cărăuşul îi spuse lui Jack că se temea ca nu cumva putreziciunea să însemne sfârşitul acestuia, dacă nu se termina cât de curând. Răscoalele ajunseseră aici, iar acum atinseseră până şi Estul, unde, auzise el, Regina zăcea bolnavă, aproape de moarte.

— Nu-i adevărat, aşa-i, stăpâne? întrebă bătrânul, aproape implorator.

Jack îl privi lung.

— Ar trebui să ştiu ce răspuns să-ţi dau? întrebă.

— Sigur. Nu eşti fiu' ei?

Un moment, lumea întreagă parcă se cufundase într-o tăcere deplină. Zumzetul dulce al gâzelor de-afară amuţi. Respiraţia grea, înecată, a lui Richard părea să-şi încetinească ritmul.

Până şi inima lui Jack parcă se oprise... poate mai presus decât toate.

Apoi, cu glasul monoton, spuse:

— Da... Sunt fiul ei. Şi e adevărat... e foarte grav bolnavă.

— Da' e pe moarte? insistă Anders, pironindu-l cu privirea lui rugătoare. E pe moarte, stăpâne?

Jack zâmbi vag.

— Asta rămâne de văzut, răspunse el.

8

Anders povestea că, până nu începuseră tulburările, Morgan de Orris fusese doar un senior de la frontieră cu puţină faimă; îşi moştenise titlul de operetă de la tatăl său, un bufon slinos, care mirosea urât. Tatăl lui Morgan fusese ceva de râsul-târgului încă din viaţă şi, continuă Anders, tot de râsul-târgului fusese şi felul în care murise.

— L-apucă pântecăraia într-o zi, după ce bău prea mult vin de piersici, şi dete în primire cât sta pe tron.

Oamenii se pregătiseră să facă şi din fiul bătrânului un fel de râsul-târgului, dar râsetele încetaseră la scurt timp după ce au început să fie spânzuraţi cei din Orris. Iar când s-au pornit răscoalele, în anii de după moartea bătrânului Rege, prestigiul lui Morgan crescuse ca o stea de rău-augur ce se înalţă pe cer. – Toate acestea nu aveau prea mare semnificaţie aici, atât de departe de Avanposturi – spaţiile întinse şi pustii, spunea Anders, făceau ca politica să pară lipsită de importanţă. Numai schimbarea fatală din tribul Wolf însemna pentru ei ceva în sens practic şi, de vreme ce majoritatea Wolfilor răi se ducea în Locul Celălalt, nici măcar asta nu conta prea mult („Oleacă ne turbură, stăpâne", îi suna lui Jack în urechi, cu obstinaţie).

Apoi, după îmbolnăvirea Reginei, necazurile ajunseseră şi în Ellis-Breaks. Morgan a trimis o hoardă de sclavi groteşti, schimonosiţi, din carierele de minereu răsăritene; aceşti sclavi erau mânaţi de Wolfi furaţi şi de alte creaturi şi mai stranii. Supraveghetorul lor era un om îngrozitor, înarmat cu un bici; fusese aici aproape încontinuu, de când începuse munca, dar apoi dispăruse. Anders, care petrecuse cea mai mare parte din săptămânile şi lunile acelea cumplite ascuns în casă – aflată cam la opt kilometri de-acolo –, fusese

încântat să-l vadă plecând. Auzise zvonuri că Morgan îl chemase pe omul cu biciul înapoi în Est, unde evenimentele se apropiau de cine ştie ce punct culminant. Andcrs habar n-avea dacă era adevărat sau nu. şi nici nu-i păsa. Se bucura pur şi simplu că individul, care umbla uneori întovărăşit de-un băieţaş costeliv, oarecum hidos la înfăţişare, plecase.

— Care era numele lui? întrebă Jack.

— Stăpâne, nu ştiu. Wolfii îl numeau Cel-cu-Şfichiu". Sclavii nu-i ziceau decât Diavolu'. Io aş zice că amândoi aveau dreptate.

— Umbla îmbrăcat ca un fante? Veste de catifea? Pantofi cu catarame pe căpute, poate?

Anders aprobă din cap.

— Îşi dădea zdravăn cu parfum?

— Ie! Ie, îşi dădea!

— Iar biciul avea cureluşe de piele netăbăcită, cu bumbi metalici.

— Ie, stăpâne. Rău bici. Şi-l manevra înfricoşător de bine, ie, zău că da.

Em Osmond. Era Sunlight Gardener. A fost aici, supraveghind cine ştie ce proiect pentru Morgan... apoi Regina s-a îmbolnăvit, şi Osmond a fost chemat înapoi, la palatul de vară, unde am avut plăcerea să-l cunosc.

— Şi fiul lui? Fiul lui cum arăta?

— Slăbănog, spuse Anders, cu voce scăzută. Un ochi i-o luase razna. Alta nu ţiu minte. Era... Stăpâne, nu-ţi venea uşor să-l vezi pe fiu' Biciuitorului. Wolfii păreau mai speriaţi de el decât de tată-so, deşi fiu' nu purta bici. Ziceau că-i *turbure.*

— Tulbure..., medită Jack.

— Da. Îi vorba lor pentru unu' greu de văzut, oriş'cât de tare te strădui. Să fii nevăzut îi cu neputinţă – aşa zic Wolfii – da' te poţi face *turbure,* numa' să ştii meşcheria. Ăi mai mulţi Wolfi o ştiu, şi puiu' ăsta mic de curvă o ştia şi el. Aşa că tot ce mai ţiu minte e ce slab era, şi ochiu' ăla ameţit, şi

că era urât ca negru' păcat sifiliticos. Anders tăcu un moment. Apoi reluă: îi plăcea să facă rău la vietăţile mititele. Avea obicei să le bage sub verandă, şi auzeam d-acolo ăle mai groaznice sbierete... Se înfioră. De-aia stăteam mai mult p-acasă, vezi mata. Nu-mi place s-auz animalele că se chinuie. Mă face să mă simţ înfiorător de rău, zău.

Tot ceea ce spunea Anders stârnea în mintea lui Jack o sută de noi întrebări. I-ar fi plăcut, mai ales, să aile tot ceea ce ştia Anders despre Wolfi – simplul fapt de-a auzi de ei îi trezea, în acelaşi timp, o mare bucurie şi un dor surd, dureros, după acel Wolf pe care-l purta în inima *lui.*

Dar nu aveau prea mult timp. Depozitarul era tocmit să pornească dis-de-dimineaţă spre Vest, prin Ţinuturile Spulberate; o hoardă de universitari demenţi, în frunte cu Morgan însuşi, putea năvăli în orice clipă din tărâmul numit de cărăuş Locul Celălalt, Richard se putea trezi, dorind să afle cine era acest Morgan despre care tot discutau, şi cine mai era şi amicul cel *turbure* – amicul *turbure* care părea suspect de asemănător cu amicul care locuia în camera vecină, la Nelson House.

— Au venit, grăbi Jack discuţia. A venit banda asta, cu Osmond pe post de vătaf – cel puţin, până când a fost chemat sau ori de câte ori trebuia să conducă vecerniile la capela-de-noapte din Indiana...

— Stăpâne? făcu Anders, chinuit iarăşi de nedumerire.

— Au venit şi au construit... ce? insistă Jack.

Era sigur că ştia deja răspunsul, dar voia să-l audă din gura lui Anders.

— Păi, linia, spuse bătrânul. Linia spre Vest prin Ţinuturile Spulberate. Linia pe care trebe s-o pornesc io mâine.

Şi iar îl zgudui un fior.

— Nu, murmură Jack.

O emoţie fierbinte, cumplită, îi explodă în piept, asemenea unui soare, şi se ridică. Din nou se produsese

declicul acela în capul său, acel extraordinar de convingător sentiment al potrivirii unor elemente de mare importanţă.

Anders căzu în genunchi, făcând podelele să trosnească, în timp ce chipul lui Jack se umplea de-o lumină fantastică, minunată. Zgomotul îl făcu pe Richard să se mişte, după care se ridică în capul oaselor, somnoros.

— Nu tu, spuse Jack. Eu. Şi cu el.

Arătă spre Richard.

— Jack? Richard îl privea cu o buimăceală adormită, mioapă. Despre ce vorbeşti? Şi de ce miroase omul ăsta podelele ?

— Stăpâne... duce-te-vei, fireşte... da' nu pricep...

— Nu tu, repetă Jack, noi. Vom lua trenul în locul tău.

— Dar, stăpâne, de ce? îngăimă Anders, fără a îndrăzni să ridice privirea.

Jack Sawyer privi afară, în întuneric.

— Fiindcă, spuse el, cred că la capătul liniei se găseşte ceva – la capătul liniei sau undeva aproape de capăt –, ceva de care am eu nevoie.

INTERLUDIU – Sloat în astă lume (IV)

În ziua de 10 decembrie, încotoşmănat, Morgan Sloat şedea pe scăunelul incomod, de lemn, de lângă patul lui Lily Sawyer. Îi era frig, aşa că se înfăşurase în haina groasă de caşmir şi îşi înfundase mâinile în buzunare, dar se distra mult mai grozav decât arătau aparenţele. Lily murea. Pleca departe, în locul acela de unde nu te mai întorci niciodată, nici chiar dacă eşti o Regină într-un pat mare cât un teren de fotbal.

Patul lui Lily nu era la fel de mare, iar ea nu semăna câtuşi de puţin cu o Regină. Boala i-a supt tot farmecul, i-a slăbit faţa până la os şi a îmbătrânit-o scurt cu douăzeci de ani. Sloat îşi lăsă ochii să lunece estimativ peste protuberanţele osoase, puternic reliefate sub ochii ei, peste fruntea ca o carapace de broască ţestoasă. Trupul secătuit abia dacă se distingea, ca o mică umflătură între cearşafuri şi pături. Sloat. ştia că personalul de la „Alhambra" fusese bine plătit pentru a o lăsa pe Lily Cavanaugh Sawyer singură – el fiind acela care-l plătise. Nu se mai osteneau să-i dea căldură în cameră. Era singura chiriaşă a hotelului. În afara recepţionerului şi a bucătarului, unicele salariate prezente încă în „Alhambra" erau trei cameriste portugheze, care-şi petreceau vremea făcând curat în foaier – probabil că ele o aprovizionau pe Lily cu pături. Sloat însuşi rechiziţionase apartamentul din partea cealaltă a holului şi ordonase recepţionerului şi cameristelor să o supravegheze pe Li!y cu cea mai mare atenţie.

Ca să vadă dacă deschide ochii, spunea el.

— Arăţi mai bine, Lily. Chiar cred că văd semne de ameliorare.

Fără a-şi mişca altceva decât gura, Lily zise:

— Nu ştiu de ce te prefaci că eşti uman, Sloat.

— Sunt cel mai bun prieten pe care-l ai.

Acum, femeia deschise într-adevăr ochii, care nu erau destul de stinşi ca să-l mulţumească.

— Pleacă de-aici! şopti ea. Eşti obscen.

— Încerc să te-ajut, şi aş vrea să nu uiţi asta. Am aici toate hârtiile, Lily. Tot ce-ai de făcut, e să le semnezi. O dată rezolvată chestia asta, tu şi fiul tău veţi fi îngrijiţi toată viaţa. O privi pe Lily cu o expresie de mâhnire satisfăcută. În treacăt fie spus. n-am avut prea mult noroc în a-i da de urmă lui Jack. Aţi mai vorbit în ultima vreme?

— Ştii bine că nu, răspunse ea, fără să plângă, aşa cum sperase Sloat.

— Sunt foarte serios de părere că băiatul ar trebui să fie aici, tu nu?

— Pişă-te-n sus, îi aruncă Lily.

— Cred că *voi* folosi baia ta, dacă nu te superi, replică Sloat şi se ridică.

Lily închise din nou ochii, ignorându-l.

— Oricum, continuă Sloat, avansând uşor pe marginea patului, sper că ştie să se ferească de primejdii. Băieţilor plecaţi la drum li se întâmplă lucruri înfiorătoare.

Lily tot nu răspunse nimic.

— Lucruri la care mi-e groază să mă gândesc.

Ajunse la capătul patului şi-şi continuă drumul spre uşa băii. Lily zăcea sub cearşafuri şi pături, ca un cocoloş de hârtie boţită. Sloat trecu în baie.

Îşi frecă mâinile una de alta, închise încetişor uşa şi deschise ambele robinete de la chiuvetă. Scoase din buzunarul vestonului o mică fiolă cafenie de două grame, iar din buzunarul vestei o cutiuţă ce conţinea o oglindă, o lamă de ras şi un pai scurt de alamă. Scutură pe oglindă cam o optime de gram din cea mai pură cocaină Peruvian Flake pe care o putuse găsi. Apoi o îmbucătăţi cu lama, ritualic, formând două şiruri scurte. Priză şirurile prin paiul de alamă, icni, inhală adânc şi-şi ţinu respiraţia o secundă-două.

— Aah!

Fosele nazale i se deschiseră larg ca nişte tuneluri. În fundul lor, secreţia începu să livreze bunătăţile. Sloat îşi trecu mâinile pe sub jetul de apă, apoi, de hatârul nasului, reţinu puţin lichid pe degetul mare şi pe arătător, umezindu-şi nările pe dinăuntru. După care se şterse pe mâini şi pe faţă.

Trenul acela minunat, îşi îngădui el să cugete, *trenul acela minunat – pot paria că sunt mai mândru de el decât de propriu-mi fiu.*

Morgan Sloat se delecta cu viziunea preţiosului său tren, care în ambele lumi era acelaşi, prima manifestare concretă a vechiului său plan de-a importa tehnologie modernă în Teritorii, sosind la Point Venuti încărcat cu marfa lui de preţ. Point Venuti! Sloat zâmbi, în timp ce cocaina îi vuia prin creier, aducându-şi obişnuitul mesaj că totul o să fie bine, totul o să fie bine. Micul Jacky Sawyer s-ar fi putut considera un băiat extrem de norocos dac-ar fi reuşit *măcar* să plece din straniul orăşel Point Venuti. În primul rând, ar fi norocos dacă ar ajunge acolo, având în vedere că trebuia să străbată Ţinuturile Spulberate. Dar drogul îi reaminti lui Sloat că, în unele privinţe, prefera ca Jack să răzbată până la periculosul, ciudatul orăşel Point Venuti, prefera chiar ca Jack să supravieţuiască confruntării cu Hotelul Negru, care nu era alcătuit doar din scânduri şi cuie, cărămizi şi piatră, ci mai avea şi viaţă în el... fiindcă era posibil ca Jack să iasă cu Talismanul în mânuţele lui de hoţoman. Şi dacă se întâmpla asta...

Da, dacă se producea acest eveniment minunat, totul avea să decurgă într-adevăr bine.

Şi atât Talismanul, cât şi Jack Sawyer, urmau să fie despicaţi deodată în două.

Iar el, Morgan Sloat, ar fi beneficiat în fine de şevaletul pe care-l meritau aptitudinile lui. Preţ de-o secundă, se văzu pe sine desfăcându-şi braţele peste o întindere înstelată, peste lumi ce se împreunau ca îndrăgostiţii în pat, peste tot ceea ce proteja Talismanul şi tot ceea ce râvnise el când

cumpărase hotelul „Agincourt", cu ani în urmă. Jack i le putea aduce pe toate. Plăceri. Faimă.

Pentru a sărbători acest gând, Sloat scoase iarăşi fiola din buzunar şi nu se mai osteni cu ritualul lamei şi-al oglinzii, ci doar folosi linguriţa anexată spre a ridica pudra albă mai întâi la o nară, apoi la cealaltă. Plăceri, da.

Fârnâind pe nas, reveni în dormitor. Lily părea puţin mai însufleţită, dar el era acum atât de bine dispus, încât nici chiar această dovadă a faptului că viaţa ei îşi continua cursul nu-l deranjă. Ochii femeii îl urmăreau, strălucitori, şi, în chip ciudat, goi îndărătul cercurilor lor osoase.

— Unchiul Bloat are un nou obicei scârbos, spuse Lily.

— Iar tu mori, replică el. Ce preferi?

— Mai trage multă chestie de-aia, şi-o să mori şi tu.

Neafectat de ostilitatea ei, Sloat se aşează din nou pe scaunul şubred de lemn.

— Pentru Dumnezeu, Lily, bagă-ţi minţile-n cap. Acum, toată lumea ia coca. Ai pierdut contactul cu realitatea – de ani de zile l-ai pierdut. Nu vrei să-ncerci un pic?

Scoase fiola din buzunar şi o legănă pe lanţul ataşat de linguriţă.

— Ieşi afară! tună Lily.

Sloat balansă fiola şi mai aproape de faţa ei.

Lily se ridică în capul oaselor, suplă ca un şarpe iritat, şi-l scuipă în faţă.

— Căţea! o apostrofă el.

Sări înapoi, smulgându-şi din buzunar batista în timp ce firul de salivă i se prelingea pe obraz.

— Dacă rahatu' ăla-i aşa de minunat, de ce trebuie să te ascunzi la toaletă ca să-l iei? Nu-mi răspunde, lasă-mă-n pace doar. Nu vreau să te mai văd, Bloat. Cară-ţi de-aici curu' ăla gras!

— Ai să mori singură, Lily, spuse el, acum plin de-o voioşie rece şi dură, perversă. Ai să mori singură, şi comicăria asta de orăşel o să te-nmormânteze ca pe săraci, iar fiul tău va fi ucis, fiindcă n-are cum să se descurce cu ceea ce-l aşteaptă,

şi nimeni nu va mai auzi vreodată de nici unul dintre voi. Îi rânji. Mâinile lui durdulii erau încleştate, în pumni albi, păroşi. Îţi mai aduci aminte de Asher Dondorf, Lily? Clientul nostru. Amicul din serialul ăla, *Flanagan şi Flanagan.* Citeam despre el în *The Hollywood Reporter,* într-un număr de-acum câteva săptămâni. S-a împuşcat în livingul casei lui, da' n-a ochit prea dibaci, fiindcă-n loc să se-omoare, şi-a zburat doar cerul gurii şi-a intrat în comă. Ar putea s-atârne-aşa ani de zile, se zice, putrezind de viu. Se aplecă spre ea, cu fruntea încreţită. Tu şi bunul Asher aveţi multe în comun, dacă nu mă-nşel.

Lily îi întoarse o privire glacială. Ochii ei păreau să i se fi târât înapoi în fundul capului şi, în clipa aceea, semăna mai mult cu o bătrână din zona de frontieră, aspru încercată de viaţă, ţinând o puşcă de vânat veveriţe într-o mână şi Scriptura în cealaltă.

— Fiul meu îmi va salva viaţa, spuse ea. Jack îmi va salva viaţa, şi n-ai să-l poţi opri.

— Ei, mai vedem noi, nu-i aşa? răspunse Sloat. Mai vedem noi cum rămâne cu chestia asta.

CAPITOLUL XXXV – Ţinuturile Spulberate

1

— Da' oi fi-n siguranţă, stăpâne? întrebă Anders, îngenuncheat în faţa lui Jack, kiltul alb cu roşu întinzându-i-se împrejur ca o fustă.

— Jack? făcu Richard, cu glasul ca un vag scheunat scârţâitor.

— Dar tu ai să fii în siguranţă? întrebă Jack.

Anders îşi întoarse într-o parte capul mare şi nins, mijind ochii spre Jack, de parcă tocmai i-ar fi spus o ghicitoare. Părea un uriaş câine nedumerit.

— Adică, voi fi cam în tot atâta siguranţă ca şi tine. Asta-i tot ce vreau să spun.

— Dar, stăpâne...

— Jack? se auzi din nou glasul certăreţ al lui Richard. Am adormit, iar acum ar trebui să fiu traz, dar ne aflăm tot în locul ăsta ciudat, aşa că probabil visez în continuare... Vreau să mă trezesc, Jack, nu mai vreau să am visul ăsta. Nu. Nu mai vreau.

Şi *de-aia ţi-ai făcut praf nenorociţii ăia de ochelari,* răspunse, în sinea sa, Jack.

— Nu e vis, Richie-băiete, spuse el, cu voce tare. Suntem pe cale să pornim la drum. Vom face o plimbare cu trenul.

— Hmm? întrebă Richard, frecându-şi faţa şi ridicându-se în capul oaselor.

Dacă Anders semăna cu un câine mare cu fuste, Richard nu părea decât un bebeluş trezit din somn.

— Jason, stăpâne, zise Anders, dând impresia că va izbucni în plâns – de uşurare, socoti Jack. Asta ţi-i voia? Ţi-i voia să mergi cu maşina aia a diavolului prin Ţinuturile Spulberate?

— Fii sigur, răspunse Jack.

— Unde ne aflăm? întrebă Richard. Eşti sigur că nu ne urmăresc?

Jack se întoarse spre el. Richard şedea pe podeaua vălurită, clipind din ochi prosteşte, şi spaima continua să plutească în jurul lui ca o ceaţă.

— Bine. Am să-ţi răspund la întrebare. Ne aflăm într-o regiune a Teritoriilor numită Ellis-Breaks...

— Mă doare capul, îl întrerupse Richard, închizând ochii.

— Şi, continuă Jack, vom lua trenul acestui om, peste toată întinderea Ţinuturilor Spulberate, până la Hotelul Negru, sau cât de-aproape putem ajunge. Asta e, Richard. Crezi sau nu. Şi cu cât pornim mai curând, cu atât vom scăpa mai repede de orice sau oricine tocmai încearcă, poate, să ne găsească.

— Etheridge, şopti Richard. Domnul Dufrey.

Privi în jur prin interiorul semiobscur al Depoului, de parcă s-ar fi aşteptat ca toţi urmăritorii lor să-nceapă, deodată, să şiroiască prin pereţi.

— E o tumoare pe creier, să ştii, îi spuse el lui Jack, pe un ton rezonabil. Asta e – durerea mea de cap.

— Jason, stăpâne, zise bătrânul Anders, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât părul i se aşternu pe podelele ondulate. Cât eşti de bun, o, Înălţimea Ta, cu umila-ţi slugă, cât de bun eşti cu cei ce nu-ţi merită binecuvântata prezenţă...

Se târî înainte, iar Jack văzu cu groază că se pregătea s-o ia de la-nceput cu beţia aia a pupatului picioarelor.

— Şi destul de avansată, aş spune, insistă Richard.

— Ridică-te, Anders, te rog, spuse Jack, făcând un pas înapoi. Ridică-te, haide, destul!

Bătrânul continua să se târască înainte, bolborosindu-şi uşurarea de-a nu mai avea de îndurat Ţinuturile Spulberate.

— RIDICĂ-TE! tună Jack.

Anders înălţă privirea, cu fruntea încreţită.

— Da, stăpâne.

Se ridică încet.

— Adu-ţi aici tumoarea cerebrală, Richard, spuse Jack. Vom vedea dacă ne putem descurca să conducem blestematul ăsta de tren.

2

Anders trecuse în spatele tejghelei lungi şi vălurite, unde cotrobăia într-un sertar.

— Crez că merge pe bază de diavoli, zise el. Diavoli ciudaţi, toţi vălmăşiţi laolaltă. Nu par să fie vii, şi totuşi îs, ie!

Scoase din sertar cea mai lungă şi mai groasă lumânare din câte văzuse Jack vreodată. Dintr-o cutie pusă pe tejghea, Anders alese o baghetă din lemn răşinos, de vreo treizeci de centimetri, şi o înclină cu capătul în flacăra lămpii. Lemnul se aprinse, iar bătrânul îl folosi pentru a-şi aprinde lumânarea enormă. Apoi scutură „chibritul" înainte şi-napoi, până când flacăra muri într-un rotocol de fum.

— Diavoli? întrebă Jack.

— Nişte daraveli pătrăţoase şi ciudate – crez că diavolii-s închişi n'untru. Ce mai scuip uneori, şi scot scântei! Am să-ţi arăt, Jason, stăpâne.

Fără alte cuvinte, se abătu spre uşă, văpaia blândă a lumânării estompându-i o clipă ridurile de pe faţă. Jack îl urmă afară, în savoarea şi nemărginirea din adâncul Teritoriilor. Îşi aminti o fotografie de pe peretele biroului lui Speedy Parker, o fotografie care emana, încă de pe-atunci, o inexplicabilă putere, şi-şi dădu seama că se afla, de fapt, lângă locul reprezentat acolo. În depărtare se înălţa un munte cu aspect familiar. Dincolo de micul mamelon, ogorul se rostogolea în toate direcţiile, unduindu-se în forme line, ample. Richard Sloat venea, şovăitor, în urma lui Jack, pipăindu-şi fruntea. Cele două benzi de metal argintiu, complet discordante în acest peisaj, se întindeau, inexorabil, spre Vest.

— Hangaru-i în spate, stăpâne, spuse încet Anders şi se întoarse, aproape sfios, spre latura Depoului.

Jack aruncă încă o privire spre muntele din zare. Acum semănă mai puţin cu cel din fotografia lui Speedy – părea mai recent, un munte din Est, nu din Vest.

— Ce-i treaba asta cu „stăpâne Jason"? îi şopti Richard lui Jack la ureche. Crede că te cunoaşte de undeva?

— E greu de explicat, răspunse prietenul său.

Richard se trase de basma, apoi trânti o mână pe bicepsul lui Jack. Vechea strânsoare-Kansas City.

— Jack, cu şcoala ce s-a-ntâmplat? Ce s-a-ntâmplat cu câinii? Unde suntem?

— Tu doar vino, spuse Jack. Probabil continui să visezi.

— Da, încuviinţă Richard, pe cel mai pur ton de uşurare. Asta e, nu? încă mai dorm. Mi-ai spus toate trăsnăile tale despre Teritorii şi acum le visez.

— Hmm! făcu Jack şi porni după Anders.

Bătrânul ţinea enorma lumânare ca pe o făclie şi se îndrepta spre partea dinapoi a movilei, unde era o altă clădire octogonală, puţin mai mare. Cei doi băieţi îl urmară prin iarba înaltă şi galbenă. Dintr-un alt glob transparent se revărsa o lumină blândă, dezvăluind faptul că această construcţie era deschisă la ambele capete, ca şi cum două suprafeţe opuse ale octogonului ar fi fost înlăturate. Şinele argintii străbăteau aceste deschizături. Anders ajunse la hangar şi se întoarse, în aşteptarea băieţilor. Cu barba sa lungă, hainele ciudate şi lumânarea ţinută sus, care ardea pâlpâind, Anders semăna cu o făptură de legendă sau de basm, un vraci sau un înţelept.

— Şade aici, cum şezu de când veni, fie ca demonii s-o ducă odată, zise bătrânul şi se încruntă spre cei doi băieţi, toate zbârciturile adâncindu-i-se. Născocire din Iad. Spurcată daravelă, de-o bunghiţi.

Când băieţii ajunseră în faţa lui, aruncă o privire peste umăr. Jack observă că lui Anders nu-i plăcea nici măcar să se afle în hangar, alături de tren.

— Jumate din încărcătură-i sus în ea, şi pute şi-aia a Iad.

Jack intră prin capătul deschis al hangarului, silindu-l pe Anders să-l urmeze. Richard veni după ei poticnit, frecându-se la ochi. Micul tren stătea pe şine, cu faţa spre Vest – o locomotivă ciudată, un vagon de marfă, un vagon-platformă, acoperit cu o prelată întinsă. Din acest ultim vagon proveneau miasmele care-i displăceau atât de mult lui Anders. Era un miros nepotrivit, străin Teritoriilor, ceva metalic şi uleios.

Richard se duse imediat într-un colţ al hangarului, se aşeză pe jos cu spatele rezemat de perete şi închise ochii.

— Bungheşti cum merge, stăpâne? întrebă Anders, cu glas scăzut.

Jack clătină din cap şi o luă de-a lungul şinelor, spre locomotivă. Da, acolo erau „demonii" lui Anders. Baterii de acumulator, exact cum bănuise. Şaisprezece la număr, aliniate pe două rânduri într-un conteiner de metal, susţinut pe primele patru roţi ale cabinei. Toată partea din faţă a trenului semăna cu versiunea mai sofisticată a unui triciclu de livrat cumpărături – dar în locul unde ar fi trebuit să se afle bicicleta propriu-zisă era o cabină mică, amintindu-i lui Jack de altceva... ceva ce nu putu identifica imediat.

— Demonii vorbesc cu băţu' ăla drept, spuse Anders din spatele lui.

Jack se săltă în cabină. „Băţul" pomenit de Anders era un schimbător de viteze montat într-o fantă cu trei cancuri. În acest moment, Jack îşi dădu seama cu ce semăna cabina. Tot trenul funcţiona pe aceleaşi principii ca o maşinuţă de golf. Alimentat cu baterii, avea doar trei viteze: înainte, debreiat şi marşarier. Era singurul tip de tren care să poată funcţiona în Teritorii, iar Morgan Sloat îl comandase, fără-ndoială, să fie construit special pentru el.

— Demonii din cutii scuipă şi scot scântei şi vorbesc cu băţu' şi băţu' mişcă trenu', stăpâne.

Anders şovăia neliniştit lângă cabină, cu chipul schimonosit într-un uimitor păienjeniş de riduri.

— Urma să pleci de dimineaţă?

— Ie.

— Dar trenul e gata de pe-acum?

— Da, stăpâne.

Jack clătină din cap şi sări jos.

— Ce încărcătură are?

— Drăcării, spuse Anders, posac. Pentru Wolfii cei răi. Să le ducă la 'otelu' negru.

Dacă plec acum, o să am un mic avantaj faţă de Morgan, reflectă Jack. Privi stingherit spre Richard, care reuşise să adoarmă iar. Dacă n-ar fi fost îndărătnicul şi ipohondrul Richard Raţionalu, niciodată n-ar fi nimerit peste tu-tu-ul lui Sloat; iar Sloat şi-ar fi putut folosi „drăcăriile" – arme de-un soi sau altul, cu siguranţă – împotriva lui, de îndată ce ajungea în apropierea Hotelului Negru. Căci hotelul se afla la capătul misiunii lui, de asta era sigur. Şi totul părea să indice faptul că Richard, cât era el de neajutorat şi enervant acum, urma să aibă o mai mare importanţă pentru misiune decât îşi imaginase Jack vreodată. Fiul lui Sawyer şi fiul lui Sloat: fiul Prinţului Philip Sawtelle şi fiul lui Morgan de Orris. Un moment, lumea se învârti deasupra lui Jack, şi acesta prinse o viziune de-o clipă în care Richard putea juca un rol esenţial în ceea ce avea el de făcut la Hotelul Negru. În secunda următoare, Richard fornăi pe nas şi-şi lăsă gura să se deschidă moale, iar pe Jack îl părăsi senzaţia de revelaţie momentană.

— Ia să aruncăm noi o privire la drăcăriile astea, spuse băiatul.

Se răsuci pe călcâie şi străbătu înapoi toată lungimea trenului, observând pentru prima oară că podeaua hangarului octogonal era împărţită în două – cea mai mare parte o reprezenta o placă circulară, ca o farfurie enormă. Urma o crăpătură în lemn, iar pardoseala aflată în afara cercului se continua până la pereţi. Jack nu auzise niciodată

de-o placă turnantă, dar înţelese ideea: partea circulară a podelei se putea învârti cu o sută optzeci de grade. În mod normal, trenurile sau vagoanele de pasageri soseau dinspre Vest şi se înapoiau în aceeaşi direcţie.

Prelata fusese legată, peste încărcătură, cu frânghii groase cafenii, atât de păroase, încât păreau împletite din lână de oţel. Jack ridică o margine, încordându-se, privi dedesubt, dar în întuneric nu văzu nimic.

— Ajută-mă, i se adresă el lui Anders.

Bătrânul făcu un pas înainte, încruntându-se, şi, cu o singură mişcare, puternică şi abilă, desfăcu un nod. Prelata se lăsă în jos, moale. Acum, ridicând marginea, Jack văzu că pe o jumătate din platforma vagonului se afla un şir de lăzi din lemn, marcate PIESE DE MAŞINI. *Arme,* îşi spuse el: Morgan îşi înarmează Wolfii rebeli. Cealaltă jumătate a spaţiului de sub învelitoare era ocupată de pachete voluminoase, rectangulare, dintr-o substanţă moale la înfăţişare, ambalată în celofan. Jack nu bănuia ce putea să fie acea substanţă, însă avea convingerea că nu era o Pâine Minune. Lăsă prelata jos şi păşi înapoi, iar Anders trase de odgon, înnodându-l la loc.

— Plecăm în noaptea asta, spuse Jack, hotărându-se pe loc.

— Dar, stăpâne...Ţinuturile Spulberate... noaptea... bungheşti...

— Bunghesc, nici o problemă, replică băiatul. Bunghesc că am nevoie de tot efectul-surpriză pe care-l pot obţine. Morgan şi omul ăla pe care Wolfii îl numesc Cel-cu-Şfichiu mă vor căuta şi, dacă m-arăt cu douăsprezece ore înainte să aştepte cineva trenul ăsta, Richard şi cu mine am putea scăpa cu viaţă.

Anders încuviinţă din cap, posac, şi din nou semănă cu un câine uriaş care se acomodează cu o noutate nefericită.

Jack îl privi iarăşi pe Richard – dormea rezemat de perete, cu gura deschisă. Ca şi cum ar fi ştiut ce se

petrecea în mintea lui Jack, Anders se uită şi el spre băiatul adormit.

— Morgan de Orris a avut un fiu? întrebă Jack.

— Avu, stăpâne. Scurta însurătoare a lui Morgan dădu rod – un băietan pe nume Rushton.

— Şi ce s-a întâmplat cu Rushton? De parcă n-aş putea să ghicesc.

— Muri, răspunse simplu Anders. Morgan de Orris nu fu sortit să fie tată.

Jack se cutremură, amintindu-şi cum îşi croise drum duşmanul lui, sfâşiind aerul şi ucigând aproape toată turma lui Wolf.

— Plecăm, spuse el. Vrei să m-ajuţi să-l urc pe Richard în cabină, Anders?

— Stăpâne...

Anders lăsă capul în piept, apoi îl ridică şi-i aruncă lui Jack o privire de îngrijorare părintească.

— Drumu' va cere pe puţin două zile, poate trei, 'nainte s-ajungeraţi la malu' apusean. Aveţi ceva merinde? N-aţi împărtăşi din masa mea de seară?

Jack clătină din cap, nerăbdător să înceapă această ultimă parte a călătoriei sale spre Talisman, dar în clipa următoare stomacul său ghioăi brusc, amintindu-şi cât de mult timp trecuse de când nu mai pusese în gură decât Ring-Dinguri şi fursecuri învechite Famous Amos din camera lui Albert Cocoloş.

— Ei, spuse el, cred că încă o jumătate de oră nu mai contează. Îţi mulţumesc, Anders. Ajută-mă să-l salt pe Richard în picioare, da?

Şi poate, mai gândi el, la urma urmei, nici nu era atât de nerăbdător să traverseze Ţinuturile Spulberate.

Îl ridicară amândoi pe Richard. Asemenea hârciogului, deschise ochii, zâmbi şi se înmuie să adoarmă la loc.

— Mâncare, zise Jack. Mâncare adevărată. Cum ţi se pare, amice?

— Nu mănânc niciodată în vis, răspunse Richard, cu o logică uluitor de corectă. Căscă, apoi se şterse la ochi. Treptat, îşi regăsi sprijinul pe picioare şi nu se mai rezemă de Jack şi Anders. Totuşi, mi-e destul de foame, ca să fiu sincer. Am un vis foarte lung, nu-i aşa, Jack?

Părea aproape mândru.

— Hmm, făcu Jack.

— Auzi, ăsta-i trenul pe care-o să-l luăm? Parc-ar fi din desene animate.

— Mda.

— Tu poţi conduce chestia asta, Jack? E doar un vis, ştiu, dar...

— E cam la fel de greu de acţionat ca vechiul meu tren electric, spuse Jack. Pot să-l conduc, şi tu la fel.

— Eu nu vreau, replică Richard, şi iar îi reveni în glas tonul acela scâncit, tânguitor. Nici nu vreau să mă urc în trenul ăsta. Vreau să mă-ntorc în camera mea.

— Mai bine hai să mănânci ceva, propuse Jack şi îl conduse pe Richard afară din hangar. Pe urmă, plecăm spre California.

Şi astfel, Teritoriile le arătară celor doi băieţi una dintre cele mai plăcute feţe ale lor, înainte de-a intra în Ţinuturile Spulberate. Anders le oferi felii de pâine groase şi dulci, preparate cu siguranţă din grânele ce creşteau în jurul Depoului, frigărui din bucăţele de carne fragedă şi legume durdulii şi zemoase, necunoscute, şi un suc trandafiriu cu aromă de mirodenii, pe care Jack îl crezu, dintr-un motiv oarecare, suc de papaia, deşi ştia că nu putea fi. Richard începu să molfăie, căzut într-o transă fericită, cu zeama ce i se prelinse pe bărbie până când i-o şterse Jack.

— California, spuse el, deodată. Ar fi trebuit să m-aştept.

Presupunând că făcea aluzie la reputaţia de nebunie a acelui stat, Jack nu-i puse nici o întrebare. Îl preocupa mai mult efectul ospăţului lor asupra proviziilor, probabil limitate, ale lui Anders, dar bătrânul tot moşmondea după tejghea, unde el sau tatăl său, înaintea lui, instalase o sobiţă

cu lemne, şi se întorcea mereu cu şi mai multă mâncare. Chilie de porumb, piftie din picioare de viţel, ceva care arăta ca nişte copane de pui, dar cu gust de... ce? Tămâie şi mir? Flori? Gustul aproape îi explodă pe limbă, şi-şi spuse că nu peste mult timp o să înceapă să-i curgă şi lui balele.

Toţi trei şedeau în jurul unei măsuţe, în camera călduroasă, aproape întunecată. La sfârşitul mesei, Anders scoase la iveală, cu oarecare sfiiciune, o carafă grea, pe jumătate plină cu vin roşu. Simţindu-se ca şi cum ar fi jucat rolul altui personaj din scenariu, Jack bău un păhărel.

3

Două ore mai târziu, începând să se simtă ameţit, Jack se întrebă dacă îmbelşugatul ospăţ nu fusese, totodată, o eroare. În primul rând, era vorba de plecarea din Ellis-Breaks şi Depou, care nu mersese deloc uşor; în al doilea rând, îl avea pe Richard, pe cale de-a înnebuni grav; iar în al treilea rând, îi aşteptau Ţinuturile Spulberate, mult mai demente decât avea să fie Richard vreodată şi asupra cărora se impunea să-şi îndrepte, în mod clar, toată atenţia.

După masă, se întorseseră toţi trei în hangar, şi începuseră necazurile. Jack ştia că îi era teamă de ceea ce-l aştepta – şi, nu se-ndoia, această teamă era perfect justificată –, dar nervozitatea îl făcuse, poate, să se comporte necorespunzător. Primele dificultăţi se iviseră când încercase să-l plătească pe bătrânul Anders cu moneda pe care i-o dăduse Căpitanul Farren. Anders reacţionase ca şi cum iubitul său Jason l-ar fi înjunghiat pe la spate. Sacrilegiu! Blasfemie! Oferindu-i banul, Jack făcuse mai mult decât să-l insulte pur şi simplu pe bătrânul cărăuş: îi mânjise cu noroi, în sens metaforic vorbind, propria-i religie. Se părea că făpturile divine reîntrupate pe cale supranaturală nu aveau voie să le ofere monede discipolilor lor. Anders fusese destul de tulburat ca să tragă un pumn în „cutia-diavolului", cum numea el conteinerul pentru şirul de acumulatori, iar Jack ştia că bătrânul se

simţea grozav de ispitit să lovească şi o altă ţintă în afara trenului. Până la urmă reuşise un semiarmistiţiu: Anders avea tot atâta nevoie de scuzele lui, cât şi de bani. Bătrânul se calmase, în fine, o dată ce-şi dăduse seama de nefericirea băiatului, dar nu reveni cu adevărat la comportamentul său normal decât după ce Jack presupuse cu glas tare că moneda Căpitanului Farren putea să aibă şi alte destinaţii, alte roluri pentru el.

— Nu eşti în întregime Jason, mormăi bătrânul, da' totuşi argintu' Reginei te-o putea ajuta către destinu-ţi.

Clătină adânc din cap. Se văzu limpede că semnul său de rămas-bun, cu mâna, era nehotărât.

Dar o bună parte dintre greutăţi i se datoraseră lui Richard. Ceea ce începuse ca un fel de panică infantilă, crescu repede până la teroare. Richard refuzase să se urce în cabină. Înainte de asta, rătăcise ca un somnambul prin hangar, fără a privi trenul, părând pierdut într-o toropeală nepăsătoare. Apoi îşi dăduse seama că Jack vorbea serios despre urcarea în drăcovenia aia, drept care îl apucaseră pandaliile – şi, curios lucru, cel mai mult îl răvăşea ideea de-a ajunge în California.

— NU! NU! NU POT! ţipase Richard, când Jack îl îndemnase spre tren. VREAU SĂ MĂ ÎNTORC ÎN CAMERA MEA!

— S-ar putea ca ăia să ne urmărească, Richard, spuse Jack, obosit. Trebuie să plecăm. Întinse mâna, luându-l pe Richard de braţ. Totul nu-i decât un vis, ai uitat?

— O, Doamne, o, Doamne, repetă Anders, învârtindu-se fără ţintă prin hangarul spaţios.

Jack înţelese că, măcar de data asta, nu lui i se adresa cărăuşul.

— TREBUIE SĂ MĂ-NTORC ÎN CAMERA MEA! se zbătea Richard. Ţinea ochii închişi atât de strâns, încât, de la o tâmplă la cealaltă, nu i se mai vedea decât o singură cută adâncă.

Din nou ecouri de-ale lui Wolf. Jack încercă să-l tragă pe Richard spre tren, dar prietenul său îşi înfipse picioarele în pământ, ca un catâr.

— NU POT SĂ INTRU ACOLO! urlă el.

— Bine, dar nici aici nu poţi rămâne, replică Jack. Făcu încă un efort zadarnic de a-l smuci pe Richard spre tren, de astă-dată chiar urnindu-l un pas-doi. Richard, e ridicol. Vrei să te las aici singur? Vrei să rămâi singur în Teritorii?

Richard scutură din cap.

— Atunci, vino cu mine. E timpul. Peste două zile, vom fi în California.

— Urâtă treabă, murmură, ca pentru sine, Anders, privindu-i pe cei doi băieţi.

Richard continua să clatine din cap, neoferind decât un singur mesaj inteligibil – cel negativ.

— Nu pot să mă duc acolo, repeta el. Nu pot să intru în trenul ăla, nu pot să mă duc acolo.

— În California?

Richard îşi muşcă buzele, prefăcându-şi gura într-o liniuţă diformă, şi închise iarăşi ochii.

— Of, la naiba! oftă Jack. Anders, poţi să m-ajuţi?

Bătrânul cel mătăhălos îi aruncă o privire nemulţumită, aproape dezgustată, apoi traversă încăperea şi îl cuprinse pe Richard cu braţele – de parcă băiatul ar fi avut dimensiunile unui căţelandru. Acesta slobozi un schelălăit, de-a dreptul câinesc. Anders îl aruncă pe bancheta capitonată din cabină.

— Jack! strigă Richard, speriat că va ajunge cumva să hoinărească de capul lui prin Ţinuturile Spulberate.

— Aici sunt, răspunse Jack, care, într-adevăr, tocmai urca în cabină pe partea cealaltă. Îţi mulţumesc, Anders, i se adresă el bătrânului cărăuş, care clătină din cap ursuz şi se retrase într-un colţ al hangarului. Să ai grijă!

Richard izbucnise în plâns, iar Anders îl privea fără pic de milă.

Jack apăsă butonul de contact. Din „cutia-drăcească" ţâşniră două enorme scântei albastre şi, în aceeaşi clipă, motorul se trezi la viaţă.

— Pornim, spuse Jack şi înclină levierul înainte.

Trenul începu să lunece afară din hangar. Richard scânci şi-şi trase genunchii la piept. Îşi îngropă capul între genunchi, spunând ceva gen: „Prostii" sau „Imposibil" – Jack îi auzea mai mult sâsâitul sibilantelor. Părea hotărât să se transforme într-un covrig. Jack îi făcu cu mâna lui Anders, care-i răspunse aidoma, după care ieşiră din hangarul iluminat, nemaifiind acoperiţi decât de imensa cupolă neagră a cerului. Silueta lui Anders apăru în deschizătura prin care ieşiseră, ca şi cum s-ar fi decis s-o ia la fugă după ei. Trenul nu era în stare să atingă nici măcar cincizeci de kilometri pe oră, considera Jack, iar acum abia dacă mergea cu doisprezece-cincisprezece. Părea chinuitor de încet. *Spre Vest,* îşi spunea Jack, *spre Vest, Vest, Vest.* Anders reveni în hangar, cu barba aşternută peste pieptu-i masiv ca un acoperământ de promoroacă. Trenul se repezi înainte – o nouă scânteie ţâşni în sus, trosnind –, iar Jack se răsuci pe scaunul tapiţat, să vadă ce aveau în faţă.

— NU! zbieră Richard, aproape făcându-l pe Jack să cadă afară din cabină. NU POT! NU POT SĂ MERG ACOLO!

Ridicase capul dintre genunchi, dar nu vedea nimic – continua să ţină ochii închişi strâns, şi toată faţa sa arăta ca nodul unui deget întins.

— Taci din gură! se răsti Jack.

În faţă, şinele zburau ca săgeata, prin ogoare nesfârşite de grâu unduitor; munţi ceţoşi, ca nişte dinţi bătrâni, pluteau în norii de la apus. Jack aruncă o ultimă privire peste umăr şi văzu mica oază de lumină şi căldură a Depoului şi hangarului octogonal lunecând înapoia lui. Anders nu mai era decât o umbră înaltă în poarta luminată. Băiatul mai făcu o dată cu mâna, iar umbra cea înaltă îi răspunse. Apoi Jack se întoarse clin nou, privind peste imensitatea de grâne, peste toată acea poetică întindere.

Dacă astfel arătau Ţinuturile Spulberate, următoarele două zile aveau să fie, neîndoielnic, odihnitoare.

Fireşte că nu aveau să fie aşa, că nu aveau să fie deloc aşa. Chiar şi în lumina slabă a lunii, putea observa că holdele deveneau mai răzleţe, mai pitice – schimbarea începuse cum la o jumătate de oră după ieşirea din Depou. Acum, până şi culoarea părea alta, aproape artificială. Nu mai era frumosul galben pe care-l văzuse înainte, ci galbenul a ceva lăsat prea aproape de-o puternică sursă de căldură – galbenul de ceară al muribunzilor. Acum, şi Richard avea o înfăţişare asemănătoare. Un timp, gâfâise zgomotos, apoi plânsese tăcut şi fără ruşine, ca o muieruşcă sedusă şi abandonată, după care căzuse pradă unui somn agitat. „Înapoi, nu pot", murmura el în somn, sau cel puţin aceste cuvinte i se părea lui Jack că le aude. Dormind, părea să se comprime, să se micşoreze.

Întregul aspect al peisajului începuse să se modifice. De la nesfârşitele întinderi ale câmpiilor din Ellis-Breaks, terenul era plin de mici gropi tainice şi de vâlcele întunecoase, înţesate de copaci negri. Bolovani enormi zăceau împrăştiaţi pretutindeni, hârci, ouă, dinţi gigantici. Solul însuşi se schimbase, devenind mult mai nisipos. În două rânduri, de-a lungul liniei se înălţară pereţii văilor, şi tot ce putu Jack să vadă de ambele părţi, erau râpi roşietice sterpe, acoperite cu plante târâtoare. Ici şi colo i se părea că zăreşte un animal zbughind-o spre adăpost, dar lumina era prea slabă şi animalul prea iute pentru a-l identifica. Jack însă avea senzaţia sinistră că, nici dacă vietatea ar fi încremenit complet, în mijlocul lui Rodeo Drive la amiază, tot n-ar fi putut s-o identifice – o impresie vagă că avea capul de două ori mai mare decât ar fi trebuit, că acea fiinţă făcea mai bine să se ascundă de ochiul omenesc.

Trecuseră vreo nouăzeci de minute; Richard gemea în somn, iar peisajul trecuse la o stranietate totală. Când ieşiră a doua oară dintr-una dintre văile acelea claustrofobie, Jack fu surprins de-o senzaţie bruscă de lărgire – la început

semăna cu revenirea în Teritorii, în ţara Viselor-cu-ochii-deschişi. După aceea observă, cu tot întunericul, cât de piperniciţi şi cocârjaţi erau copacii, iar apoi percepu mirosul. Probabil că acesta se amplificase încet în subconştientul lui, dar numai când văzu cum puţinii arbori risipiţi pe întinsul câmpiei negre se încârligaseră ca nişte fiare torturate, sesiză, în sfârşit, duhoarea slabă, dar inconfundabilă, a descompunerii. Putreziciune, focul Iadului. Aici. Teritoriile aproape că puţeau.

Mirosul florilor moarte de mult se aşternea peste tot ţinutul, iar pe dedesubtul lui, la fel ca în cazul lui Osmond, se simţea un miros mai aspru, mai puternic. Dacă Morgan, în oricare dintre rolurile lui, provocase asta, atunci, într-un anume sens, adusese moartea în Teritorii, sau cel puţin aşa gândea Jack.

Acum nu mai existau gropi şi văi complicate; pământul părea un vast deşert roşu. Copacii ciudat-scofâlciţi punctau pantele uşoare ale acestui uriaş pustiu. În faţa lui Jack, şinele argintii ale căii ferate se desfăşurau înainte prin pustietatea roşiatică; pe lângă el, deşertul gol se rostogolea prin întuneric.

Oricum, întinderile roşii păreau neumblate. Ore de-a rândul, Jack nici nu zărise altceva decât măruntele vietăţi diforme, care se ascundeau pe povârnişurile făgaşelor tăiate pentru calea ferată – dar în anumite momente avea senzaţia că percepe cu coada ochiului o bruscă alunecare; se întorcea instantaneu şi nu vedea nimic. La început, crezu că era urmărit. Apoi, un răstimp, nu mai mult de douăzeci-treizeci de minute febrile, îşi închipui că-i luaseră urma arătările-câini de la Thayer School. Oriunde se uita, ceva tocmai înceta să se mişte – se tupilă după unul dintre copacii încolăciţi sau se strecura în nisip. Întinsul deşert al Ţinuturilor Spulberate nu mai părea pustiu sau mort, ci plin de viaţă viermuitoare, ascunsă. Jack apăsă şi mai tare pe schimbătorul de viteze al trenului – de parcă asta i-ar fi fost de vreun folos –, îndemnând mica garnitură să meargă mai

repede, tot mai repede. Richard stătea ghemuit în colţul banchetei lui, smiorcăindu-se. Jack îşi închipuia toate acele făpturi, toate acele arătări, nici canine, nici umane, repezindu-se la ei, şi se ruga ca ochii lui Richard să rămână închişi.

— NU! răcni Richard, încă adormit.

Jack fu cât pe-aci să cadă din cabină. Îi *vedea* pe Etheridge şi pe domnul Dufrey gonind după ei. Câştigau teren, limbile li se bălăngăneau, umerii le palpitau. În secunda următoare, îşi dădu seama că nu văzuse decât umbre ce însoţeau trenul. Directorul şi elevii lui săltăreţi se stinseseră ca nişte lumânări la aniversarea zilei de naştere.

— NU ACOLO! se tângui Richard.

Jack trase aer în piept, cu băgare de seamă. Amândoi se aflau în siguranţă. Primejdiile Ţinuturilor Spulberate erau exagerate de povestitori, fiind în mare parte metaforice. Peste câteva ore, soarele avea să răsară din nou. Ridică ceasul la nivelul ochilor şi văzu că nu plecaseră decât de două ore. Gura i se deschise într-un enorm căscat şi se pomeni regretând că mâncase atât de mult la Depou.

Floare la ureche, îşi spuse, *o să fie...*

Şi tocmai când era pe cale să-şi încheie parafraza versurilor lui Burns, pe care bătrânul Anders le citase cu o exactitate surprinzătoare, observă prima dintre sferele de foc, ceea ce-i distruse definitiv împăcarea cu sine.

4

Un glob de flăcări cu diametrul de cel puţin trei metri se rostogoli de după linia orizontului, dogoritor, şi la început ţâşni ca o săgeată direct spre tren.

— Căca-m-aş! murmură pentru sine Jack.

Îşi aminti ce spusese Anders despre globurile de foc. *Dacă un om s-apropie prea mult de vrunu' din globurile-alea de foc, face neşte boli înfiorătoare... Îşi perde păru' şi-ncep să-i iasă buboaie pe tot trupu', şi p-ormă-ncepe să verse... varsă şi iar varsă pân'ce i se rupe stomacu' şi-i*

esplodează beregata... Înghiţi în sec, dureros – parcă ar fi înghiţit un pumn de cuie.

— Doamne, te rog, spuse cu voce tare.

Uriaşa minge de foc gonea direct spre el, ca şi cum ar fi avut judecată şi s-ar fi hotărât să-i şteargă pe Jack Sawyer şi pe Richard Sloat de pe faţa pământului. Contaminare radioactivă. Lui Jack i se contractă stomacul, iar testiculele i se chirciră între picioare. *Otrăvire radioactivă. Varsă şi varsă pân'ce i se rupe stomacu'...*

Excelenta cină pe care i-o oferise Anders aproape că-i ţâşni din abdomen. Sfera de foc continua să se rostogolească drept spre tren, împroşcând cu scântei şi sfârâind cu propria ei energie feroce. Lăsa în urmă o dâră aurie luminoasă, care, ca prin farmec, stârnea apariţia altor linii arzătoare, plesnind din pământul roşu. Exact atunci când globul de foc ricoşă pe sol şi se înscrise într-un şir de salturi în zigzag, ca o minge de tenis, abătându-se inofensivă spre stânga, Jack întrezări, pentru prima oară cu claritate, creaturile care, după părerea lui, îi urmăreau. Văpaia roşiatică-aurie a globului de foc rătăcitor şi lucirea reziduală din crăpăturile vechi ale solului luminau un grup de animale diforme, ce se ţineau, în mod vădit, după tren. Erau câini, ori poate strămoşii lor fuseseră câini, iar Jack îi aruncă o privire stingherită lui Richard, să se asigure că încă mai dormea.

Făpturile din urma trenului se lipiră de pământ ca nişte şerpi. Aveau capete de câine, observă băiatul, dar pe trup nu le mai rămăseseră decât vestigiile unor picioare dinapoi şi, din cât putea distinge el, erau pleşuve şi fără coadă. Păreau să fie jilave – pielea roz şi fără păr lucea ca a puilor de şoarece nou-născuţi. Îşi arătau colţii, nesuportând să fie văzuţi. Aceşti înspăimântători câini-mutanţi îi zărise Jack pe versanţii făgaşului feroviar. Expuşi, turtiţi ca reptilele, sâsâiau, se schimonoseau şi începeau să se retragă – şi ei se temeau de mingile de foc şi de urmele lăsate de acestea pe pământ. Apoi, Jack simţi mirosul globului de flăcări, care

acum se deplasa repede, cu oarecare furie, înapoi spre orizont, incendiind un şir întreg de copaci pitici. Foc de iad, putreziciune.

Altă sferă de foc apăru în zare, arzând departe, în stânga băieţilor. Duhoare de legături greşite, de speranţe spulberate şi dorinţe diavoleşti – Jack, cu inima cuibărită sub limbă, avea impresia că simte toate acestea în aerul viciat pe care-l răspândea globul arzător. Haita de câini-mutanţi se împrăştiase scâncind şi rânjindu-şi colţii lucitori – o şoaptă de mişcare furişată, *fâşfâşfâş*-ul trupurilor grele şi oloage, ce se târau prin praful „roşcat. Cât de mulţi erau? De la rădăcina unui copac în flăcări, care încerca să-şi ascundă capul în propriu-i trunchi, doi câini deformaţi îşi rânjeau spre ei colţii lungi.

Apoi, o nouă minge de foc sări spre orizontul îndepărtat, rostogolindu-se de-a lungul unei linii luminoase largi, la oarecare distanţă de tren, iar Jack zări o clipă ceva ca un mic hambar dărăpănat, imediat sub curbura deşertului. În faţa lui, stătea o siluetă umanoidă uriaşă, de sex bărbătesc, care-l privea. O impresie de gigantism, blană, forţă, răutate...

Jack conştientiza fără milă încetineala trenuleţului lui Anders, felul în care el şi Richard erau atât de expuşi faţă de orice şi oricine ar fi vrut să-i cerceteze mai îndeaproape. Prima sferă de flăcări izgonise infernalele arătări-câini, dar băştinaşii umani ai Ţinuturilor Spulberate se puteau dovedi mult mai greu de învins. Înainte ca lumina dârei arzătoare să scadă, Jack observă că figura din faţa hambarului îi urmărea trecerea, întorcând după tren un cap mare şi lăţos. Dacă ceea ce văzuse erau câini, atunci cum or fi arătând oamenii? În ultima lucire a globului de foc, făptura cu formă omenească se ascunse după colţul şopronului. La spate îi atârna o coadă reptiliană groasă; în clipa următoare, arătarea se strecurase după bârlogul său, iar apoi se făcu din nou întuneric şi nu se mai zări nimic – câini,

om-fiară, hambar. Jack nici măcar nu putea fi sigur dacă o văzuse într-adevăr.

Richard tresări în somn, iar Jack împinse cu mâna maneta rudimentară, încercând zadarnic să mărească viteza. Zgomotele câinilor se stinseră treptat, în urma lui. Transpirat, Jack ridică din nou încheietura mâinii stângi la nivelul ochilor şi văzu că nu trecuseră decât cincisprezece minute de când se uitase ultima oară la ceas. Spre propria sa uimire, căscă din nou, şi din nou regretă că se îmbuibase atâta la Depou.

— NU! zbieră Richard. NU! NU POT SĂ MĂ DUC ACOLO!

Acolo? se întrebă Jack? Unde era *acolo?* În California? Sau altundeva se afla ameninţarea, altundeva îşi putea pierde definitiv Richard precarul control, atât de nesigur acum, ca un cal scăpat din frâu?

5

Toată noaptea, Jack stătu la schimbătorul de viteze, în timp ce Richard dormea, privind urmele sferelor de foc licărind pe suprafaţa roşiatică a pământului. Mirosul lor, de flori ofilite şi descompunere tainică, inunda văzduhul. Din când în când, auzea sporovăiala câinilor-mutanţi, sau a altor sărmane creaturi, înălţându-se de la rădăcina copacilor netrebnici, micşoraţi, care încă mai împestriţau priveliştea. Şirurile de baterii scuipau uneori arcuri albastre. Richard căzuse într-o stare ce depăşea somnul ca atare, învăluit într-o inconştienţă atât necesară, cât şi dorită. Nu mai scotea ţipete torturate – de fapt, şedea prăvălit în colţul lui de cabină şi răsufla greoi, de parcă până şi propria-i respiraţie i-ar fi solicitat mai multă energie decât avea. Jack aştepta să se lumineze de ziuă, rugându-se şi temându-se, în acelaşi timp. La ivirea zorilor, avea să vadă animalele; dar ce altceva mai era nevoit, poate, să vadă?

Din când în când, îi arunca lui Richard câte o privire. Pielea prietenului său părea să fi căpătat o paloare stranie, o nuanţă cenuşie, aproape spectrală.

6

Destrămarea tenebrelor anunţă dimineaţa. La orizontul răsăritean, arcuit ca buza unui vas, apăru o panglică roz, şi curând se lăţi sub ea o fâşie limpede, împingând culoarea trandafirie dătătoare de speranţă în sus, pe cer. Jack îşi simţea ochii aproape la fel de roşii ca fâşia aceea şi îl dureau picioarele. Richard zăcea întins pe bancheta din cabină, continuând să respire cu zgârcenie, aproape împotriva propriei sale voinţe. Era adevărat, constată Jack – chipul lui Richard părea de-un pământiu straniu. Pleoapele îi tresăreau în vis, iar Jack nădăjdui că prietenul său nu se pregătea să izbucnească într-un nou zbieret. Gura lui Richard se deschise, dar printre buze ieşi doar vârful limbii, nu un ţipăt sonor. Băiatul îşi trecu limba peste buza superioară, sforăi, apoi căzu iarăşi în coma sa toropită.

Deşi Jack îşi dorea cu ardoare să se aşeze, închizând şi el ochii, nu-l deranjă pe Richard. Cu cât vedea mai mult din detaliile Ţinuturilor Spulberate, dezvăluite de noua lumină, cu atât mai mult spera ca prietenul său să rămână într-o stare de inconştienţă, dacă mai putea să îndure el însuşi condiţiile şubredului trenuleţ al lui Anders. Numai dornic nu era să fie martorul reacţiei lui Richard Sloat faţă de particularităţile Ţinuturilor Spulberate. Puţină suferinţă, o doză de epuizare – acestea reprezentau preţul minim pe care-l plătea pentru un răgaz de linişte.

Pe sub pleoapele întredeschise, întrezărea un peisaj unde nimic nu părea să fi scăpat pârjolului, mutilării. La lumina lunii, păruse un vast deşert, deşi un deşert presărat cu copaci. Acum, Jack înţelegea că acest „pustiu" nu era deloc aşa ceva. Ceea ce luase drept nisip roşcat, era un sol afânat, sfărâmicios – arăta de parcă un om s-ar afunda în el până la glezne, dacă nu chiar până la genunchi. Din acest sol uscat, secătuit, creşteau copacii infirmi. Priviţi de-a dreptul, păreau atât de nevolnici, încât dădeau impresia că se chinuiesc într-o încercare disperată de-a se ascunde sub

propriile lor rădăcini încolăcite. Imaginea era respingătoare, mai ales pentru Richard Raţionalu. Dar când te uitai cu coada ochiului spre unul dintre aceşti copaci, atunci el părea o făptură vie în plin supliciu – crengile întinse fiind braţe azvârlite în sus, deasupra unui chip torturat, încremenit în urletul agoniei. Câtă vreme Jack nu se uita direct la copaci, le distingea feţele suferinde, gura larg-deschisă, ochii holbaţi şi nasul aplatizat, ridurile lungi, dureroase, brăzdându-le obrajii. Îl blestemau, îl implorau, urlau la el – glasurile lor neauzite plutind suspendate în văzduh, ca fumul. Jack gemu. Asemenea Ţinuturilor Spulberate în întregimea lor, aceşti copaci fuseseră otrăviţi.

Pământul roşiatic se întindea pe ambele părţi, cale de kilometri, bălţat ici-colo cu pete de iarbă galbenă, având o înfăţişare corosivă, în nuanţa vie a urinei sau a vopselei proaspete. Dacă n-ar fi existat hidoasa coloraţie a firelor lungi de iarbă, aceste zone s-ar fi asemuit cu nişte oaze, căci fiecare se întindea în jurul câte unei mici băltoace rotunde. Apa era neagră, iar pe suprafaţa ei ca o piele pluteau pete uleioase. Oarecum mai dense decât apa, ea însăşi uleioasă, otrăvită. Cea de-a doua „oază" văzută de Jack începu să se unduiască vâscos la trecerea trenului şi, în primul moment, băiatul se gândi, înspăimântat, că apa însăşi era vie, o fiinţă la fel de chinuită ca arborii, pe care nu mai dorea să-i vadă. Apoi zări, o clipă, ceva spintecând suprafaţa fluidului gros, o spinare sau o coastă lată şi neagră, ce se rostogoli şi lăsă locul unei guri late, hulpave, muşcând în gol. O sugestie de solzi, care-ar fi fost iridiscenţi, dacă făptura nu era decolorată de lichidul spurcatei mlaştini. *Sfinte Sisoe,* exclamă Jack în sinea sa, *ăsta o fi fost un peşte?* I se păruse că avea aproape şapte metri lungime, prea mare pentru a sălăşlui într-o băltoacă atât de mică. O coadă lungă răscoli apa înainte ca masiva creatură să se cufunde iarăşi în presupusa adâncime fără fund a mlaştinei.

Jack privi atent în zare, închipuindu-şi că zărise, o clipă, forma rotundă a unui cap ce pândea după linia orizontului. Şi atunci avu din nou un şoc de trecere bruscă în altă lume, asemănător celui pe care i-l provocase vederea monstrului Loch Ness sau ce-o fi fost arătarea din baltă. Cum să poată privi un cap peste *orizont,* pentru numele lui Dumnezeu?

Dat fiind că orizontul nu era cel adevărat, înţelese, în cele din urmă, că în toată această perioadă necesară pentru a observa, într-adevăr, ce se afla la capătul câmpului său vizual, subestimase drastic proporţiile Ţinuturilor Spulberate. Jack înţelese, în sfârşit, pe măsură ce soarele îşi croia drum peste lume, că se afla într-o vale largă, iar bordura zărită departe, în ambele părţi, nu era marginea lumii, ci creasta ştirbă a unui lanţ de coline. Oricine sau orice l-ar fi putut urmări, rămânând ascuns dincolo de culmea dealurilor înconjurătoare. Îşi aminti de fiinţa umanoidă cu coadă de crocodil, care se strecurase după colţul şopronului. Oare l-o fi putut urmări pe Jack toată noaptea, aşteptându-l să adoarmă?

Trenul ţăcănea prin sinistra vale, înaintând cu o încetineală care devenise înnebunitoare.

Scrută conturul colinelor din împrejurimi, fără să observe altceva decât stâncile ce se înălţau departe, poleite de lumina soarelui de dimineaţă. Jack făcu o piruetă în cabină, teama şi tensiunea alungându-i o clipă oboseala. Richard îşi aruncă un braţ peste ochi, dormind mai departe. Orice şi oricine putea să fi ţinut pasul cu ei, aşteptând momentul prielnic.

O mişcare lentă, aproape ascunsă, departe în stânga, făcu să i se taie respiraţia. O mişcare uriaşa, vâscoasă... Jack avu viziunea unei mulţimi de oameni-crocodili târându-se spre el peste culmea colinelor şi-şi puse mâna streaşină la ochi, privind locul în care i se păruse că-i vede. Stâncile erau pătate cu acelaşi roşu ca şi solul prăfos, iar printr-o breşă adâncă dintre ele îşi croia drum spre creastă o dâră şerpuitoare. Ceea ce se mişca între cele două stânci înălţate

nu avea nici măcar o formă vag omenească. Era un şarpe – cel puţin aşa i se părea lui Jack... Se târâse într-o porţiune ascunsă a cărării, iar Jack nu zări decât un uriaş trup reptilian, rotund şi lucios, dispărând în spatele stâncilor. Pielea făpturii părea brăzdată ciudat, şi arsă – lăsând impresia, chiar înainte de-a dispărea, unor găuri negre, zdrenţuite, pe coaste... Băiatul îşi încordă privirea pentru a depista locul pe unde avea să iasă şi, în câteva secunde, asistă la spectacolul năucitor al unui cap de vierme gigant, îngropat pe un sfert în praful gros şi roşu, unduindu-se spre el. Avea ochii tulburi, cu pleoapele căzute, dar era capul unui vierme.

Un alt animal o tuli de după o piatră, târându-şi trupul şi capul greoi; în timp ce capul uriaş al viermelui săgetă spre el, Jack văzu că făptura atacată era unul dintre câinii-mutanţi. Târâtorul căscă o gură ca fanta unei cutii de scrisori şi înfulecă dintr-o mişcare arătarea-câine, care se zbătea înnebunită. Jack auzi desluşit trosnetul oaselor. Schelălăitul victimei încetă. Uriaşul vierme înghiţi câinele lin, ca pe-o pastilă. Chiar în faţa monstruoasei făpturi târâtoare se întindea una dintre dârele negre ale sferelor de foc şi, sub privirea lui Jack, trupul prelung se îngropă în praf ca un vas de croazieră scufundându-se sub suprafaţa oceanului. Părea să înţeleagă că urmele globurilor de flăcări îl puteau vătăma şi, după obiceiul viermilor, prefera să scurme pe dedesubt. Jack privi hidoşenia dispărând cu totul în pulberea roşcată. Apoi îşi aruncă nelinişti ochii peste panta lungă şi ruginie, cu smocuri pubiene de iarbă galbenă lucioasă, întrebându-se unde va ieşi din nou la suprafaţă.

Când deveni aproape sigur că viermele nu va încerca să ingereze trenul, Jack reluă cercetarea crestelor pietroase din jur.

Înainte ca Richard să se trezească, spre sfârşitul după-amiezei, Jack văzu:

cel puţin un cap, inconfundabil, pândind după culmea colinelor;

Încă două mingi de foc ucigătoare năpustindu-se spre el cu toată viteza;

scheletul decapitat al unei făpturi pe care, la început, o luă drept un iepure foarte mare, pentru a constata apoi, cu spaimă, că lângă calea ferată zăcea un prunc, descărnat până la oasele lustruite, lângă care se afla

ţeasta lui rotundă şi lucitoare, pe jumătate îngropată în solul afânat.

Şi mai văzu:

o haită de câini cu cap mare, mai diformi decât ceilalţi pe care-i zărise cum se târau, înduioşător, după tren, cu balele curgându-le de foame;

trei şandramale de scânduri, sălaşuri omeneşti, susţinute cu proptele în praful gros, sugerând că undeva, departe, în sălbăticia aceea puturoasă şi otrăvită, care alcătuia Ţinuturile Spulberate, alţi oameni se organizau şi umblau după mâncare;

o pasăre mică şi fără pene, cu aspectul pieloş al unui liliac şi – aceasta fiind o reală contribuţie Teritorială – cu chip de maimuţă bărboasă şi degete bine conturate, ieşindu-i din vârful aripilor;

şi, mai rău decât orice (în afara celor pe care i se *păruse* că le vede), două animale cu totul necunoscute, adăpându-se într-o băltoacă neagră – animale cu dinţi lungi şi ochi omeneşti, cu labele dinainte ca ale porcilor şi cele dinapoi ca ale unor pisici uriaşe. Aveau feţele acoperite de blană încâlcită.

În timp ce trenul trecea pe lângă cele două animale, Jack observă că testiculele masculului se umflaseră cât nişte perne şi atârnau până la pământ. Ce anume dădea naştere unor asemenea monstruozităţi? Infestarea nucleară, probabil, de vreme ce mai nimic altceva nu avea o atât de

mare putere să deformeze natura. Creaturile, ele însele otrăvite de la naştere, lipăiau apa la fel de otrăvitoare şi-şi arătau colţii spre trenuleţul în trecere.

Într-o bună zi, lumea noastră aşa ar putea să arate, reflectă Jack. Grozavă perspectivă!

8

Existau, apoi, cele pe care *credea* că le vede. Pielea începu să i se înfierbânte şi să-l mănânce – lepădase deja pe pardoseala cabinei veşmântul ca un poncho care înlocuise haina de la Myles P. Kiger. Curând, se dezbrăcă şi de cămaşa ţesută în casă. Simţea un gust înfiorător, o combinaţie acidă de metal ruginit şi fructe stricate. Sudoarea îi şiroia din păr în ochi. Era atât de obosit, încât începu să viseze de-a-n-picioarelea, cu ochii deschişi şi usturându-l de transpiraţie. Vedea haite imense de câini obsceni mişunând peste coline; vedea norii roşcaţi de deasupra deschizându-se şi întinzând spre el şi spre Richard braţe lungi diavoleşti, de flăcări. Când, în sfârşit, i se închiseră ochii, îl văzu pe Morgan de Orris, înalt de patru metri şi îmbrăcat în negru, trăgând cu fulgere de jur-împrejur, sfâşiind pământul prin uriaşe gropi şi cratere învolburate de praf.

Richard gemu:

— Nu, nu, nu!

Morgan de Orris fu suflat ca un rotocol de ceaţă, iar ochii chinuiţi ai lui Jack se deschiseră într-o clipită.

— Jack?

Pământul roşu din faţa trenului era pustiu, în afara urmelor înnegrite ale mingilor de foc. Jack se şterse la ochi şi îl privi pe Richard, care se întindea fără vlagă.

— Mda, răspunse el. Cum te simţi?

Richard zăcea cu spatele pe bancheta tare, clipind din ochi, tras şi cenuşiu la faţă.

— Iartă-mă că te-am întrebat, se scuză Jack.

— Nu, răspunse Richard. Mi-e mai bine, zău – iar Jack avu senzaţia că-i slăbeşte încordarea. Încă mâ mai doare capul, dar mă simt mai bine.

— Ai făcut multă gălăgie în... hmm... făcu Jack, nefiind sigur cât de mult din realitate putea suporta prietenul său.

— În somn. Hmm, oi fi făcut, cred.

Chipul lui Richard palpita spasmodic, dar, cel puţin pe moment, Jack nu se pregăti să înfrunte un urlet.

— Ştiu că acum nu visez, Jack. Şi ştiu că n-am nici o tumoare pe creier.

— Ai idee unde te afli?

— În trenul ăla. Trenul bătrânului. În ceea ce numea el Ţinuturile Spulberate.

— Ei fir-aş al dracu' azi şi mâine! exclamă Jack, zâmbind.

Pe sub paloarea sa pământie, Richard roşi.

— Cum se face că ştii? întrebă Jack, încă neîncrezător în transformarea lui Richard.

— Păi, ştiam că nu visez, răspunse Richard, şi obrajii i se îmbujorară mai tare. Cred că am... cred că a cam venit timpul să nu mă mai opun. Dacă suntem în Teritorii, atunci în Teritorii suntem, indiferent cât de imposibil o fi.

Ochii lui îi găsiră pe-ai lui Jack, şi unda de umor din ei îl sperie pe prietenul său.

— Mai ţii minte clepsidra aia gigantică din Depou? Când Jack încuviinţă din cap, Richard continuă:

— Ei, aia a fosf, de fapt... când am văzut obiectul ăla, am ştiut că nu născoceam doar eu totul. Fiindcă ştiam că n-aş *putea* să-mi imaginez aşa ceva. Nu puteam. Pur şi simplu... nu puteam. Dacă era vorba să inventez eu un ceas primitiv, ar fi avut tot felul de rotiţe şi scripeţi... n-ar fi fost aşa de simplu. Deci, nu eu îl scornisem. Prin urmare, era real. Prin urmare, şi toate celelalte erau reale.

— Ei, şi acuma cum te simţi? întrebă Jack. Ai dormit mult.

— Sunt atât de obosit, încât abia pot ţine capul sus. În general, teamă mi-e că nu mă simt prea bine.

— Richard, trebuie să te întreb un lucru. Ai vreun motiv să-ţi fie teamă să mergi în California?

Richard coborî privirea şi dădu din cap afirmativ.

— Ai auzit vreodată de un loc numit Hotelul Negru?

Richard continuă să confirme din cap. Nu spunea adevărul, dar, după cum înţelese Jack, îl înfrunta atât cât putea. Orice altceva – fiindcă Jack îşi dădu seama dintr-o dată că mai era şi altceva, mult mai mult – avea de aşteptat. Poate până când ajungeau la Hotelul Negru. Îngemănarul lui Rushton, îngemănarul lui Jason: da, împreună, aveau să ajungă la cuibul şi temniţa Talismanului.

— Mă rog, bine, acceptă el. Poţi să mergi ca lumea?

— Cred că da.

— Bine, acum vreau să fac ceva – de vreme ce nu mai mori de tumoare pe creier, adică. Şi am nevoie de ajutorul tău.

— Ce anume? întrebă Richard, ştergându-şi faţa cu o mână tremurătoare.

— Vreau să deschid una sau două dintre lăzile alea de pe vagonul-platformă şi să văd dacă putem face rost de nişte arme.

— Detest puştile, replică Richard. Şi tu ar trebui. Dacă nimeni n-ar avea puşti, tatăl tău...

— Mda, şi dacă porcii ar avea aripi, ar zbura. Sunt destul de sigur că ne urmăreşte cineva.

— Păi, o fi tata, spuse Richard, cu un glas plin de speranţă.

Jack mârâi ceva şi scoase manşa din primul canc. Trenul începu să piardă vizibil din viteză. Când opri, Jack fixă pârghia între viteze.

— Poţi coborî fără nici o problemă, ce crezi?

— A, sigur, răspunse Richard şi se ridică în picioare – prea repede. Genunchii i se îndoiră, fiind nevoit să-şi dea drumul la loc pe banchetă. Acum, chipul îi părea mai pământiu ca înainte, iar pe frunte şi deasupra buzei de sus îi lucea transpiraţia. Ăă... poate că nu, spuse.

— Ia-o şi tu uşurel, îl sfătui Jack şi, trecând lângă el, îi puse o mână în îndoitura cotului, iar cealaltă pe fruntea umedă, încinsă. Relaxează-te.

Richard închise un moment ochii, apoi privi într-ai lui Jack cu o expresie de deplină încredere.

— Am încercat prea repede, zise el. Mă-nţcapă mii de ace după ce-am stat atât de mult în aceeaşi poziţie.

— Atunci, uşurel-încetinel, spuse Jack şi îl ajută să se ridice în picioare.

Richard sâsâi de durere.

— Doare.

— Doar puţin. Am nevoie să m-ajuţi, Richard.

Richard încercă să facă un pas, şi iarăşi şuieră, trăgând adânc aer în piept.

— Ahh...

Mişcă înainte şi celălalt picior. Apoi se aplecă puţin şi-şi plesni coapsele şi gambele. Sub ochii lui Jack, Richard se schimbă la faţă, dar de astă-dată nu de durere – uluirea îi contorsionase chipul, ca şi cum ar fi fost din cauciuc.

Jack urmări direcţia privirii prietenului său şi văzu una dintre păsările pleşuve, cu faţă de maimuţă, planând prin faţa trenului.

— Mda, sunt multe ciudăţenii pe-aici, spuse el. O să mă simt mult mai bine dacă găsim nişte arme sub prelata aia.

— Cum crezi că e dincolo de coline? întrebă Richard. La fel ca pe-aici?

— Nu, cred că pe-acolo sunt mai mulţi oameni. Dacă-i poţi numi oameni. Am văzut de două ori pe câte cineva uitându-se la noi.

În faţa expresiei de panică ce inundă prompt chipul lui Richard, Jack adăugă:

— Nu cred că era cineva de la şcoala ta. Dar s-ar putea să fie la fel de rău – nu-ncerc să te sperii, frăţioare, însă am văzut mai mult din Ţinuturile Spulberate decât tine.

— Ţinuturile Spulberate, repetă, şovăitor, Richard. Îşi miji ochii spre valea de pulbere roşie, cu petele ei scârboase de

iarbă de culoarea pişatului. Of – copacul ăla – ah...

— Ştiu. Trebuie doar să te obişnuieşti să nu-i mai dai atenţie.

— Cine *Dumnezeu* ar putea provoca un asemenea dezastru? întrebă Richard. Nu e firesc, înţelegi?

— Poate vom afla într-o bună zi.

Jack îşi ajută prietenul să coboare din cabină, iar acum amândoi stăteau pe fâşia îngustă care acoperea partea de sus a roţilor.

— Să nu calci în praful ăla, îl preveni el pe Richard. Nu ştim cât de adânc e. N-am chef să fiu nevoit să te trag afară din el.

Richard se cutremură – dar poate numai pentru că zărise cu coada ochiului un alt copac torturat, încremenit în urlet. Împreună, cei doi băieţi se strecurară pe tălpica trenului staţionat, până ajunseră să stea în echilibru pe cârligul de cuplare cu vagonul de marfă gol. De-acolo, o scară îngustă de metal urca pe acoperişul vagonului. În celălalt capăt, o scăriţă cobora spre vagonul-platformă.

Jack trase de frânghia groasă şi scămoşată, încercând să-şi amintească în ce fel o slăbise Anders atât de uşor.

— Cred că aicea e, spuse Richard, ridicând un laţ răsucit ca ştreangul unei spânzurători. Jack?

— Fă o-ncercare.

Richard nu era destul de puternic pentru a desface de unul singur nodul, dar când Jack îl ajută să tragă de capătul ieşit în afara funiei, „ştreangul" dispăru lin şi prelata se lăsă moale peste stiva de lăzi. Jack ridică marginea de pe cele aflate mai aproape – PIESE DE MAŞINI – şi de pe un grup de cutii mai mici, pe care data trecută nu le observase, cu inscripţia: LENTILE.

— Iată-le, spuse. Nu mi-aş dori decât să avem o rangă.

Aruncă o privire spre buza văii, iar un copac chinuit deschise gura şi răcni mut. Era acela oare încă un cap, pândind de sus? Putea fi unul dintre viermii uriaşi, lunecând spre ei.

— Hai să încercăm să săltăm capacul uneia dintre cutiile-astea, spuse el.

Richard se apropie fără convingere.

După şase opinteli din răsputeri, Jack simţi, în fine, capacul unei lăzi mişcându-se şi auzi cuiele scârţâind. Richard continua să forţeze o latură a lăzii.

— E-n regulă, îi zise Jack lui Richard, care părea mai cenuşiu şi mai nesănătos decât înainte de efort. Am s-o scot la prima smucitură.

Richard făcu un pas înapoi, cât pe-aci să cadă peste una dintre cutiile mici. Se ridică, începând să caute mai departe pe sub prelata desfăcută.

Jack se propti bine pe picioare şi-şi încleştă strâns fălcile. Îşi fixă mâinile pe colţul capacului. După ce trase adânc aer în piept, împinse în sus, până când prinseră să-i tremure muşchii. Exact înainte de-a fi nevoie să se destindă, cuiele scrâşniră iar şi începură să lunece afară din lemn.

— AAAH! răcni Jack şi săltă capacul lăzii.

Înăuntru, unsuroase de vaselină, erau ambalate şase arme de-un tip pe care Jack nu-l mai văzuse niciodată – erau ca nişte puşti în curs de-a se metamorfoza în fluturi, jumătate mecanice, jumătate insectile. Trase una afară şi o privi mai îndeaproape, încercând să vadă dacă-şi putea da seama cum funcţiona. Era o armă automată, deci avea nevoie de încărcător. Se aplecă şi, folosindu-se de ţeava armei, desprinse capacul uncia dintre cutiile cu LENTILE. Aşa cum se aşteptase, în cea de-a doua cutie, mai mică, se găsea o mică stivă de încărcătoare unse din gros cu vaselină, împachetate în zăpadă artificială.

— E un Uzi, spuse Richard, în spatele lui. Pistol-mitralieră israelian. Armă destul de rafinată, din câte ştiu. Jucăria favorită a teroriştilor.

— De unde ştii aşa ceva? întrebă Jack, întinzând mâna spre altă armă.

— Mă uit şi eu la televizor. De unde credeai?

Jack făcu o serie de experimente cu încărcătorul, mai întâi încercând să-l potrivească în cavitate invers, apoi descoperind poziţia corectă. După aceea găsi piedica, o ridică, o puse la loc.

— Chestiile-astea-s aşa de-al naibii de urâte... spuse Richard.

— Capeţi şi tu una, aşa că nu te plânge.

Jack luă un al doilea încărcător, pentru Richard, iar după o clipă de nehotărâre scoase toate încărcătoarele din cutie, vârî două în buzunare, pe alte două i le aruncă lui Richard, care reuşi să nu scape nici unul, şi pe celelalte Ic îndesă în raniţă.

— Uf! făcu Richard.

— Cred că-i o măsură de siguranţă, explică Jack.

9

Îndată ce reveniră în cabină, Richard se prăbuşi pe banchetă. Plimbările în sus şi-n jos pe cele două scări şi echilibristica pe fâşia metalică îngustă de deasupra roţilor îl secătuiseră de aproape toată energia. Dar îi făcu loc şi lui Jack şi privi pe sub pleoapele ca de plumb cum prietenul său urnea din nou trenul. Jack îşi luă păturica viu colorată şi începu să-şi frece cu ea arma.

— Ce faci?

— O şterg de vaselină. N-ar strica să faci şi tu la fel, după ce termin.

În restul zilei, cei doi băieţi şezură în cabina deschisă a trenului, transpiraţi, încercând să nu ţină seama de copacii tânguitori, de duhoarea putredă a peisajului prin care călătoreau, de foame. Jack observă că în jurul gurii lui Richard înfloriseră o grămadă de ulceraţii deschise. Până la urmă, îi luă automatul Uzi din mână, îl curăţă de grăsime şi montă încărcătorul. Sudoarea îl ardea, săratã, în crăpăturile buzelor.

Jack închise ochii. Poate că nu văzuse capetele acelea pândind de după buza văii; poate că, de fapt, nici nu erau

urmăriţi. Auzi bateriile pârâind şi expulzând o scânteie uriaşă, cu un plesnet, şi-l simţi pe Richard tresărind. O clipă mai târziu, adormi, visând mâncare.

10

Când Richard îl scutură pe Jack de umăr, deşteptându-l dintr-o lume în care mânca o pizza mare cât o roată de camion, umbrele tocmai începeau să se întindă peste vale, atenuând chinul copacilor tânguitori. Până şi aceştia, cocârjaţi adânc şi răşchirându-şi mâinile peste feţe, păreau frumoşi în lumina piezişă, tot mai slabă. Praful roşu-aprins scânteia şi lucea. Umbrele se întipăreau peste el, alungindu-se aproape perceptibil. Galbenul infect al ierburilor se prefăcea într-un portocaliu aproape plăcut. Lumina roşie a soarelui, pălind, se-ntindea oblic peste stâncile de pe creasta văii.

— Tocmai mă gândeam că ţi-ar plăcea să vezi imaginea asta. spuse Richard. În jurul gurii, parcă îi mai apăruseră câteva bubiţe. Băiatul rânji fără vlagă. Părea destul de deosebit – spectrul, vreau să zic.

Jack se temea ca Richard să nu se lanseze într-o explicaţie ştiinţifică a modificării cromatice de la apusul soarelui, dar prietenul său era prea obosit sau prea bolnav pentru a face comentarii de fizică. Cei doi băieţi priveau, în tăcere, cum crepusculul accentua toate culorile din jur, prefăcând cerul de la apus într-o văpaie purpurie.

— Ştii ce mai cari cu chestia asta? întrebă Richard.

— Ce mai car?

De fapt, puţin îi păsa. Nu putea fi nimic bun. Spera să mai trăiască un alt asfinţit atât de bogat ca acela, atât de generos în simţăminte.

— Explozibil plastic. Ambalat tot în pachete de câte un kilogram – cred că de-un kilogram, în orice caz. Ai destul cât să arunci în aer un oraş întreg. Dacă una dintre armele alea ia foc accidental, sau dacă bagă cineva un glonţ în

pungi, din trenu-ăsta n-o să mai rămână decât o groapă-n pământ.

— Dacă tu nu tragi, nu trag nici eu, replică Jack.

Apoi se cufundă în contemplarea asfinţitului – părea, în chip bizar, premonitoriu, ca un vis de împlinire, şi-l conducea spre amintiri ale tuturor celor prin care trecuse de când părăsise grădinile şi hanul „Alhambra". Îşi revăzu mama în micuţa ceainărie, bând ceai şi devenind brusc o femeie bătrână şi obosită; pe Speedy Parker aşezat la rădăcina copacului; Wolf păscându-şi turma; Smokey şi Lori din cumplita crâşmă a oraşului Oatley; toate chipurile detestate de la Sunlight Home: Heck Bast, Sonny Singer şi ceilalţi. Îi era dor de Wolf, tare dor, un dor acut, căci înstăpânirea amurgului i-l readucea în minte pe de-a-ntregul, deşi Jack nu şi-ar fi putut explica de ce. Îşi dorea să ţină în mâna lui mâna lui Richard. Apoi îşi spuse: *La dracu', de ce nu?* şi întinse mâna de-a lungul banchetei până când întâlni laba umedă şi rece, destul de jegoasă, a prietenului său. O cuprinse cu degetele.

— Mi-e atât de rău, spuse Richard. Nu-i ca... înainte. Am o senzaţie groaznică în stomac şi mă-nţeapă toată faţa.

— Cred c-o să te simţi mai bine de îndată ce vom ieşi din locul ăsta blestemat, spuse Jack.

Dar ce dovadă ai în sensul ăsta, doctore? se întrebă. *Ce dovadă ai că nu-l otrăveşti pur şi simplu?* Nu avea nici una. Se consolă cu ideea nou-născocită (nou-descoperită?) că Richard era o piesă esenţială din ceea ce va fi fiind să se întâmple la Hotelul Negru. Urma să aibă nevoie de Richard Sloat, şi asta nu numai fiindcă Richard Sloat putea deosebi explozibilul plastic de pungile cu îngrăşăminte.

Richard fusese oare vreodată la Hotelul Negru? Fusese, într-adevăr, în preajma Talismanului? Aruncă o privire spre prietenul său, care respira cu foarte mare greutate. Mâna lui Richard zăcea într-a lui ca o sculptură de ceară, rece.

— Nu mai vreau arma asta, spuse Richard, împingând-o din poală. Îmi face rău mirosul.

— E-n regulă, răspunse Jack, luând-o cu mâna liberă.

Unul dintre arbori i se strecură în marginea câmpului vizual şi urlă în chin mut. Curând, câinii-mutanţi aveau să-şi înceapă căutarea hranei. Jack privi în sus, spre colinele din stânga – în partea dinspre Richard – şi zări o siluetă omenească strecurându-se printre stânci.

11

— Hei, spuse el, aproape nevenindu-i să creadă.

Indiferent la stupefacţia lui, lugubrul asfinţit continua să înfrumuseţeze neînfrumuseţabilul.

— Hei, Richard!

— Ce? Şi ţie ţi-e rău?

— Cred c-am ginit pe cineva acolo, sus. În partea dinspre tine.

Cătă din nou spre stâncile de pe pantă, dar nu mai observă nici o mişcare.

— Nu-mi pasă, răspunse Richard.

— N-ar strica să-ţi pese. Nu vezi cum se coordonează? Vor s-ajungă la noi exact atunci când va fi prea întuneric ca să-i mai vedem.

Richard întredeschise ochiul stâng şi examină împrejurimile, plictisit.

— Nu zăresc pe nimeni.

— Nici eu, acum, dar mă bucur c-am fost în spate şi-am luat armele astea. Stai drept şi fii atent, Richard, dacă vrei să scapi viu de-aici.

— Melodramatic mai eşti. Uff! Îşi îndreptă, totuşi, spinarea şi deschise amândoi ochii. Zău că nu văd nimic acolo, Jack. S-a întunecat prea mult. Probabil că ţi s-a părut...

— Şşşt, îl întrerupse Jack. I se părea că văzuse încă un trup degajându-se dintre stâncile de pe pantă. Sunt doi. Mă-ntreb dacă n-o să mai apară încă unul.

— Eu mă-ntreb dacă e ceva, cât de cât, i-o întoarse Richard. Oricum, de ce-ar vrea cineva să ne facă vreun rău?

Vreau să spun, nu e...

Jack întoarse capul, privind în lungul şinelor, înainte. Ceva se mişca după trunchiul unuia dintre copacii urlători. Ceva mai mare decât un câine, remarcă Jack.

— Ă-ăuu! exclamă Jack. Cred că acolo-i înc-un tip care ne aşteaptă.

Un moment, frica îl paraliza de-a dreptul – nu-i venea nici o idee pentru a se apăra de cei trei atacatori. Îi îngheţă stomacul. Ridică un Uzi din poală şi îl privi prostit, întrebându-se dacă era într-adevăr în stare să folosească o asemenea armă. Oare exista şansa ca gangsterii Ţinuturilor Spulberate să aibă şi ei arme de foc?

— Richard, îmi pare rău, spuse, dar de astă-dată cred că suntem în budă şi-o să am nevoie de ajutorul tău.

— Ce pot face? se interesă Richard, cu glasul ca un ţârâit.

— Ia-ţi arma, spuse Jack, şi i-o dădu. Şi cred că ar trebui să ne lăsăm în genunchi, ca să ne ochească mai greu.

Îngenunche, iar Richard îl imită cu încetinitorul, ca şi cum s-ar fi mişcat pe sub apă. Din urma lor se înălţă un strigăt, iar de deasupra altul.

— Ştiu că i-am observat, spuse Richard. Dar unde sunt?

Întrebarea lui primi răspunsul aproape imediat. Încă vizibil în lumina crepusculară vineţie, un om – sau ceva asemănător unui om – ţâşni din ascunziş şi o luă la goană în jos, pe pantă, spre tren. Zdrenţele-i fluturau în urmă. Zbiera ca un indian şi ridica în mâini ceva. Părea să fie o prăjină flexibilă – iar Jack încă mai încerca să deducă la ce servea ea când mai mult auzi decât văzu o formă subţire care spinteca aerul pe lângă capul lui.

— Fir-aş al naibii! exclamă. Au arcuri şi săgeţi!

Richard gemu, făcându-l pe Jack să se teamă că va voma peste amândoi.

— Trebuie să-l împuşc, spuse acesta.

Prietenul său icni şi scoase nişte sunete care nu erau tocmai cuvinte.

— Of, la dracu'! făcu Jack şi ridică piedica armei.

Înălţând capul, văzu că făptura zdrenţăroasă din spatele lui tocmai trăgea încă o săgeată. Dacă ar fi ţintit bine, băiatul nici n-ar mai fi apucat să vadă altceva, dar săgeata zăngăni inofensivă în peretele cabinei. Jack ridică automatul şi apăsă pe trăgaci. Nu se aşteptase la nimic din ceea ce urmă. Crezuse că arma va rămâne nemişcată în mâinile lui, expediind, ascultătoare, câteva cartuşe. Când colo, pistolul-mitralieră începu să i se zbată în mâini ca o fiară, clănţănind puternic, de să-i spargă timpanele. Simţi în nas duhoarea fierbinte a pulberii. Zdrenţărosul din urma trenului îşi aruncă braţele în sus, dar numai de uimire, şi nu pentru că ar fi fost rănit. Lui Jack îi veni, în fine, ideea să ia degetul de pe trăgaci. Habar n-avea câte gloanţe irosise, sau câte cartuşe îi mai rămăseseră în încărcător.

— L-ai nimerit, l-ai nimerit? întrebă Richard.

Acum, omul fugea în sus pe colină, lipăind cu tălpile sale uriaşe şi plate. Apoi, Jack observă că nu erau tălpi – omul păşea pe nişte enorme alcătuiri ca nişte palete, echivalentul rachetelor de zăpadă din Ţinuturile Spulberate. Încerca să ajungă la adăpostul copacilor.

Ridică automatul cu ambele mâini şi ochi de-a lungul ţevii scurte. Apoi apăsă uşurel trăgaciul. Pistolul îi tresăltă în mâini, dar mai slab ca prima oară. Gloanţele se răspândiră într-un arc larg şi cel puţin unul îşi găsi ţinta dorită, căci omul se prăvăli pe-o parte, de parcă tocmai ar fi intrat în el un camion.

Picioarele îi zburară din palete.

— Dă-mi pistolul, ceru Jack şi luă arma de la Richard.

Rămase îngenuncheat şi trase o jumătate de încărcător în întunericul plin de umbre din faţa trenului, sperând că ucisese creatura care îi aştepta acolo.

O altă săgeată zăngăni pe peretele trenului, şi încă una se înfipse, zbârnâind, în vagonul de marfă.

Richard plângea, tremurând în fundul cabinei.

— Încarcă-l pe-al meu, spuse Jack şi înfipse sub nasul lui Richard un încărcător scos din buzunar.

Scrută laturile văii în căutarea unui atacant. În mai puţin de un minut, avea să fie prea întuneric ca să mai zărească altceva decât buza văii.

— Îl văd, strigă Richard. L-am văzut – acolo!

Arătă spre o umbră ce se deplasa în tăcere, zorită, printre stânci, iar Jack consumă ce mai rămăsese din cel de-al doilea încărcător, trăgând zgomotos spre ea. Când termină gloanţele, Richard îi luă pistolul-automat şi i-l puse în mâini pe celălalt.

— Băiedzi drăgudzi, băiedzi budi, răsună o voce în dreapta – de la ce distanţă, era imposibil de spus. Aguba obridzi, bă obrezg ji io, brigibid? Gada aguba, dreaba azda. Voi băiedzi drăgudzi, boade viddedzi la bide bizdolu' ăla. Aja ugizi o droaie, dubă gub văd.

— *Jack!* şopti, înnebunit, Richard, atrăgându-i atenţia.

— Aruncă arcul şi săgeţile, ţipă Jack, rămânând ghemuit lângă Richard.

— Jack, nu se poate, şopti Richard.

— Aguba arudg la ele, se auzi glasul, dintr-un loc aliat şi mai în faţa lor. Voi băiedzi obridzi did berz, videddzi la bide bizdol, brigibid?

— Pricipit, răspunse Jack. Vino mai aproape să te putem vedea.

— Brigibid, repetă şi glasul.

Jack trase înapoi schimbătorul de viteze, făcând trenul să încetinească.

— Când strig, îi şopti el lui Richard, îl împingi înainte cât de tare poţi, ai înţeles?

— O, Isuse! suflă Richard.

Jack verifică dacă pistolul pe care tocmai i-l dăduse Richard avea piedica ridicată. Un fir de sudoare i se prelingea de pe frunte direct în ochiul drept.

— Abuga doade bude, aja, spuse glasul. Băiedzii boade vage oba zuz, aja. Oba zuz, băiedzii.

Zej-dede, zej-dede, văooog, văooog.

Trenul înainta încet spre cel ce vorbea.

— Pune mâna pe manetă, şopti Jack. Acuş vine.

Mâna tremurătoare a lui Richard, părând mult prea mică şi copilărească pentru a face până şi o treabă măruntă, atinse schimbătorul de viteze.

Lui Jack îi apăru deodată în minte imaginea vie a bătrânului Anders îngenuncheat în faţa lui, pe podelele de lemn vălurite, întrebând: *Da' oi fi-n siguranţă, stăpâne?* Răspunsese fugar, aproape neluând în serios întrebarea. Ce erau Ţinuturile Spulberate pentru un băiat care durigase butoaie pentru Smokey Updike?

Acum se temea mult mai tare că avea să-şi ude pantalonii decât că Richard îşi va deşerta toată cina peste versiunea Teritorială a lodenului primit de la Myles P. Kiger.

Un hohot de râs erupse în beznă lângă locomotivă, iar Jack îşi îndreptă spinarea, ridicând pistolul-mitralieră şi ţipând, exact în clipa în care un corp greu se izbi de latura cabinei, agăţându-se acolo. Richard împinse manşa înainte, iar trenul se smulse din loc.

Un braţ gol şi păros se încleştă de marginea cabinei. *Atâta despre Vestul sălbatic,* îşi spuse Jack, şi imediat trunchiul individului se înălţă deasupra lor. Richard scoase un guiţat, iar lui Jack nu-i lipsi mult să-şi evacueze intestinele în nădragi.

Faţa era aproape numai dinţi – un chip de-o răutate instinctivă, ca al unui şarpe cu clopoţei –, iar de pe unul dintre dinţii aceia lungi şi arcuiţi se desprinse o picătură pe care Jack, la fel de instinctiv, o bănui că era de venin. Cu excepţia nasului mic, creatura ce umplea văzduhul deasupra celor doi băieţi semăna foarte mult a om cu cap de şarpe. Într-o mână cu degete palmate, ridică un cuţit. Jack îşi încleştă mâinile pe armă, trăgând tară ţintă, în panică.

Atunci, arătarea păru să şovăie un moment, nehotărâtă, iar lui Jack nu-i trebui decât o fracţiune de secundă pentru a vedea că mâna palmată şi cuţitul dispăruseră. Creatura repezi înainte un ciot însângerat, mânjind cu roşu cămaşa

băiatului. În mod reflex, degetele lui Jack reuşiră să îndrepte arma spre pieptul monstrului şi să apese pe trăgaci.

O gaură mare şi roşie se căscă în mijlocul toracelui tărcat, iar dinţii umezi se încleştară, clănţănind. În timp ce Jack ţinea degetul pe trăgaci, automatul îşi ridică ţeava de la sine, nimicind capul creaturii într-o secundă sau două. Apoi dispăru. Doar o pată mare de sânge pe marginea cabinei şi cămaşa lui Jack mânjită cu roşu demonstrau că băieţii nu visaseră această întâlnire.

— Fii atent! ţipă Richard.

— L-am nimerit, gâfâi Jack.

— Un-s-a dus?

— A căzut. E mort.

— I-ai zburat *mâna,* şopti Richard. Cum ai reuşit?

Jack ridică mâinile la nivelul ochilor şi văzu cum îi tremurau. Mirosul prafului de puşcă le cuprindea ca o carapace.

— N-am făcut decât să imit un bun ţintaş.

Lăsă mâinile în jos şi se linse pe buze.

Douăsprezece ore mai târziu, când soarele răsări din nou peste Ţinuturile Spulberate, nici unul dintre cei doi băieţi nu închisese un ochi – petrecuseră toată noaptea ţepeni ca soldaţii, ţinându-şi armele în poală şi încordându-şi auzul să prindă cel mai mărunt sunet. Amintindu-şi cât de multă muniţie căra trenul, din când în când, Jack mai trăgea câteva gloanţe la întâmplare spre crestele văii. Şi, de-a lungul celei de-a doua zi, dacă existau oameni sau monştri în acest sector îndepărtat al Ţinuturilor Spulberate, îi lăsară pe călători să treacă fără să-i atace. Ceea ce putea însemna că ştiau ce-s alea pistoale, reflectă, obosit, Jack. Sau că aici, atât de aproape de litoralul apusean, nimeni nu voia să se încurce cu trenul lui Morgan. Nu-i spuse nimic despre toate acestea lui Richard, care avea ochii înceţoşaţi şi tulburi, părând cuprins de febră în cea mai mare parte a timpului.

12

Spre seara acelei zile, Jack începu să simtă în aerul acru mirosul apei sărate.

CAPITOLUL XXXVI – Jack şi Richard se duc la război

1

În seara aceea, amurgul cuprinse zarea – şesul începuse să se întindă din nou, pe măsură ce se apropiau de ocean –, iară să fie însă la fel de spectaculos. Jack opri trenul pe culmea unei coline erodate şi se urcă din nou în vagonul-platformă. Scotoci aproape o oră – până când culorile mohorâte se stinseră pe cer. un pătrar de lună răsărind la Est – şi reveni cu şase cutii, toate cu inscripţia: LENTILE.

— Deschide-le, îi spuse el lui Richard. Fă un inventar. Eşti numit Locţiitorul Comandantului cu încărcătoarele.

— Minunat, răspunse Richard, cu glas pierdut. Ştiam eu c-o să-mi servească la ceva toată învăţătura aia.

Jack se întoarse în vagonul-platformă şi forţă capacul uneia dintre lăzile pe care scria: PIESE DE MAŞINI. În acelaşi timp, auzi un strigăt aspru, răguşit, undeva în întuneric, urmat de un zbieret ascuţit de durere.

— Jack? Jack, eşti acolo?

— Aici sunt! strigă el.

Nu i se părea înţelept să urle unul la altul ca două spălătorese peste gardul din dos, dar glasul lui Richard provenea dintr-o panică iminentă.

— Mai stai mult?

— Vin imediat! răspunse Jack, forţând capacul cu ţeavă pistolului în chip de pârghie.

Lăsau în urmă Ţinuturile Spulberate, iar Jack nu voia, totuşi, să facă un popas prea lung. I-ar fi fost mult mai simplu să care toată lada cu pistoale automate înapoi la locomotivă, dar era prea grea.

Nu-s grele, sunt pistoalele mele Uzi, îşi spuse şi chicoti uşurel în beznă.

— *Jack?*

Glasul lui Richard era ascuţit, aproape isteric.

— Ţine-ţi boii, fârtate, răspunse el.

— Nu mă face fârtat, replică Richard.

Cuiele se desprinseră, cu zgomot, din capacul lăzii, care se ridică îndeajuns pentru ca Jack să-l poată smulge. Apucă două arme înfăşurate în vaselină şi tocmai pornea înapoi când văzu încă o cutie – avea mărimea unui ambalaj de televizor portabil. Până atunci o acoperise un fald al prelatei.

Jack străbătu sub lumina slabă a lunii acoperişul vagonului de marfă, alunecând şi simţind briza ce-i sufla în faţă. Era curată – nici urmă din izul de putregai sau de descompunere, doar umezeală curată şi inconfundabilul miros al sării.

— Ce tot făceai? îl mustră Richard. Jack, *avem* arme! Şi *avem* cartuşe! De ce-a trebuit să te duci acolo şi să mai aduci? Ar fi putut să se caţere aici ceva, în timp ce tu pierdeai vremea!

— Mai multe pistoale, pentru că automatele au tendinţa să se supraîncălzească, explică Jack. Mai multe cartuşe, fiindcă s-ar putea să avem mult de tras. Mă uit şi *eu* la televizor, să ştii.

Porni din nou înapoi spre vagonul-platformă. Voia să vadă ce se găsea în cutia aceea pătrată.

Richard îl apucă de braţ. Panica îi transforma mâna într-o gheară de pasăre.

— Richard, o să fie totul în regulă...

— Te-ar putea înhăţa ceva!

— Cred că aproape am ieşit din Ţi...

— M-ar putea înhăţa ceva pe *mine!* Jack, nu mă lăsa *singur!*

Richard izbucni în lacrimi. Nu-i întoarse spatele lui Jack, nici nu-şi acoperi faţa cu mâinile; stătea doar aşa, cu chipul schimonosit, cu lacrimile şiroindu-i din ochi. În acel

moment, îi dădu lui Jack senzaţia unei nudităţi crude. Jack îl îmbrăţişă, ţinându-l strâns.

— Dacă te prinde ceva şi te omoară, cu mine ce-o să se-ntâmple? suspină Richard. Cum o să mai scap vreodată din locul ăsta?

Nu ştiu, răspunse în sinea sa Jack. *Chiar nu ştiu.*

2

Asffel că Richard îl însoţi pe Jack în ultima expediţie la transportul de muniţie stivuită în vagonul-platformă. Trebuia să-l împingă pe scară, să-l sprijine pe acoperişul vagonului de marfă şi să-l ajute cu grijă la coborâre, la fel cum ajuţi o bătrână handicapată să traverseze strada. Richard Raţionalii îşi revenea ca intelect, dar în sens fizic starea i se înrăutăţea constant.

Deşi printre şipci se prelingea vaselina protectoare, lădiţa pătrată purta inscripţia: FRUCTE. Ceea ce nu era cu totul nepotrivit, descoperi Jack când o deschiseră. Era plină cu ana-naşi. Din aceia care explodează.

— Sfântă Hannah! şopti Richard.

— Cine-o mai fi şi *aia,* aprobă Jack. Ajută-mă! Cred că putem lua fiecare câte patru-cinci în cămaşă.

— La ce-ţi trebuie toată puterea asta de foc? întrebă Richard. Te-aştepţi să te lupţi cu o armată?

— Cam aşa ceva.

3

Richard privi spre cer în timp ce străbătea împreună cu Jack acoperişul vagonului de marfă şi se simţi cuprins de-un val de ameţeală. Îşi pierdu echilibrul, iar Jack trebui să-l apuce pentru a-l împiedica să cadă peste margine. Observase că nu putea recunoaşte nici o constelaţie din Emisfera Nordică sau din cea Sudică. Erau stele necunoscute... dar *formau* sisteme şi, undeva, în această lume necunoscută şi incredibilă, poate că marinarii navigau cu ajutorul lor. Revelaţia îi proiectă lui Richard în minte

realitatea întregii situaţii – o fixă la locul ei cu o violenţă de netăgăduit.

Apoi, auzi glasul lui Jack, chemându-l de foarte departe:

— Hei, Richie! Jason! Aproape-ai căzut de pe vagon!

În sfârşit, ajunseră din nou în cabină.

Jack împinse levierul în prima viteză, apăsă pe bara de acceleraţie, iar gigantica lanternă pe roţi a lui Morgan de Orris se urni din nou. Jack aruncă o privire spre podeaua cabinei; patru pistoale-mitralieră Uzi, aproape douăzeci de stive a câte zece încărcătoare şi zece grenade de mână cu inelele de siguranţă atârnând aidoma celor de la capacele cutiilor de bere.

— Dacă nici acum n-avem destul material, comentă Jack, putem foarte bine s-o lăsăm baltă.

— La ce te-aştepţi?

Jack nu făcu decât să clatine din cap.

— Mi-nchipui că mă socoţi un om de nimic, aşa-i? spuse Richard.

— Nici n-am avut altă părere vreodată, amice, îi răspunse, rânjind, Jack.

— Nu mă lua cu „amice".

— Amic- A-mic-mic!

De astă-dată, vechea glumă reuşi să stârnească o umbră de zâmbet. Imperceptibil, surâsul scoase în evidenţă spuzeala ce se întindea pe buza lui Richard... dar tot era mai bine decât pasivitatea.

— Te superi dacă mă culc la loc? vru să ştie Richard, măturând cu mâna gloanţele de mitralieră şi culcuşindu-se într-un colţ al cabinei, apoi trăgând peste el păturica viu colorată a lui Jack. După atâta urcuş şi hămălcală... cred şi eu că mi-e rău, fiindcă mă simt istovit.

— Eu n-o să păţesc nimic, îl asigură Jack.

Şi într-adevăr, părea să-şi vină de-a binelea în fire. Socotea că, în curând, asta are să-i prindă bine.

— Simt mirosul oceanului, spuse Richard, iar Jack percepu în glasul lui un uimitor amestec de dragoste,

dezgust, nostalgic şi teamă. Ochii lui Richard se închiseră încet.

Jack apăsă bara acceleratorului până la limită. Niciodată nu avusese o mai puternică senzaţie că sfârşitul – un soi de sfârşit – era de-acum foarte aproape.

4

Ultimele vestigii ale Ţinuturilor Spulberate, meschine şi nefericite, dispărură înainte, de-a apune luna. Se iviră din nou lanurile. Aici erau mai puţin întreţinute decât la Ellis-Breaks, dar totuşi degajau o senzaţie de curăţenie şi sănătate. Jack auzi ţipetele firave ale unor păsări care sunau ca ale pescăruşilor. Era un sunet inexplicabil de singuratic, pe aceste câmpii întinse, mirosind slab a fructe – şi, mai pătrunzător, a apă sărată, de ocean.

După miezul nopţii, trenul începu să duduie printre pâlcuri de copaci. Cei mai mulţi dintre ei erau pereni, iar mirosul lor răşinos, amestecat cu izul sărat din aer, părea să cimenteze legătura dintre acest loc în care sosea şi cel din care pornise. Jack şi mama lui nu petrecuseră niciodată mult timp în nordul Californiei – poate pentru că, adesea, acolo îşi făcea Bloat vacanţele –, dar ţinea minte cum îi spusese Lily că regiunea de pe lângă Mendocino şi Sausalito semăna foarte mult cu New England, până la solniţe şi case. Echipele de filmare în căutare de asemenea decoruri preferau de obicei să se deplaseze în nordul statului, decât să străbată toată ţara, iar majoritatea spectatorilor nu observa niciodată deosebirea.

Aşa ar trebui să fie. În chip ciudat, revin în locul pe care l-am lăsat în urmă.

Richard: *Te-aştepţi să lupţi cu o armată?*

Se bucura că Richard adormise, aşa că nu era nevoit să-i răspundă la această întrebare – cel puţin, nu încă.

Anders: *Drăcării. Pentru Wolfii cei răi. Cu să le ducă la 'otelu' negru.*

Drăcăriile erau pistoale-mitralieră Uzi, explozibil plastic, grenade. Drăcăriile erau aici. Wolfii cei răi, nu. Vagonul de marfă însă era gol, iar Jack găsea acest lucru extrem de sugestiv.

Uite o poveste pentru tine, Richie-băiete, şi-mi pare foarte bine că dormi, astfel că nu trebuie să ţi-o spun. Morgan ştie că vin şi plănuieşte o petrecere-surpriză. Atâta numai că din tort, în loc de fete goale, vor sări oameni-lup, şi e vorba să aibă, pe post de daruri festive, automate Uzi şi grenade. Mă rog, noi am cam deturnat trenul ăsta şi circulăm cam cu zece-douăsprezece ore în avans faţă de mersul trenurilor, dar, dacă ne îndreptăm spre un campament plin de Wolfi care aşteaptă să prindă tu-tu-ul Teritoriilor – şi cred că exact asta facem –, vom avea nevoie de tot efectul-surpriză pe care-l putem obţine.

Jack îşi trecu o mână peste obraz.

Ar fi fost mult mai uşor să oprească trenul la o distanţă mai mare de batalionul de şoc al lui Morgan, indiferent unde-o fi fost, şi să ocolească pe departe tabăra. Mai uşor şi mai sigur.

Dar asta i-ar lăsa pe Wolfii cei răi să umble liberi, Richie, te prinzi?

Coborî privirea spre arsenalul de pe podeaua cabinei şi se minună că putea, într-adevăr, să premediteze un raid de comando asupra Brigăzii de Wolfi a lui Morgan. Halal comando! Bunul Jack Sawyer, Regele Spălătorilor de Vase Vagabonzi, şi Comatosul Său Ortac, Richard. Se întrebă dacă nu cumva îşi ieşise din minţi. Probabil că da, căci exact asta plănuia – era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat oricare dintre ei... şi îndurase prea mult, prea mult, prea al naibii de mult. Fusese biciuit; Wolf fusese ucis. Distruseseră şcoala lui Richard şi, din câte ştia, Morgan Sloat era în New Hampshire, hărţuindu-l mama.

Nebun sau nu, sosise vremea răfuielii.

Jack se aplecă, luă un Uzi automat încărcat şi îl sprijini pe braţ, în timp ce şinele se desfăşurau în faţa lui şi mirosul de

sare devenea din ce în ce mai puternic.

5

Spre dimineaţă, Jack dormi un timp rezemat de accelerator. Nu l-ar fi liniştit cu nimic dac-ar fi aflat că acest dispozitiv se numea „comutatorul mortului". La revărsatul zorilor, Richard îl trezi.

— E ceva în faţă.

Înainte de-a se uita într-acolo, Jack îl cercetă cu privirea pe Richard. Sperase ca prietenul său să arate mai bine la lumina zilei, dar nici măcar cosmetica aurorei nu putea ascunde faptul că Richard era bolnav. Culoarea noii zile schimbase nuanţa dominantă din tenul lui de la pământiu la galben... atâta tot.

— *Hei! Tren! Alo, bă, futu-te-n cur de tren!*

Strigătul era gutural, apropiat de-un răget animalic. Jack reveni cu privirea înainte.

Se îndreptau spre o gheretă de cărămizi, mică şi îngustă ca o cutie.

În faţa postului de gardă stătea un Wolf – dar orice asemănare cu acel Wolf al lui Jack se reducea la ochii portocalii învăpăiaţi. Acest Wolf avea capul groaznic de teşit, ca şi cum o mână uriaşă i-ar fi cosit calota craniului din creştet. Deasupra mandibulei prognatice, chipul părea să i se repeadă înainte ca un bolovan pe buza unei prăpăstii adânci. Nici chiar bucuria ce-i lumina acum faţa nu-i putea ascunde neghiobia grosolană, brutală. De pe obraji îi atârnau codiţe de păr împletit. O cicatrice în formă de X îi marca fruntea.

Wolful purta ceva ca o uniformă de mercenar – sau cum îşi închipuia el că ar arăta o uniformă de mercenar. Pantalonii verzi, largi, fuseseră bluzaţi deasupra bocancilor negri – dar vârfurile ghetelor erau decupate, observă Jack, pentru a permite degetelor păroase şi cu unghiile netăiate ale Wolfului să iasă afară.

— *Tren!* lătră-mârâi el în timp ce locomotiva parcurgea ultimii cincizeci de metri. Începu să sară-n sus, rânjind sălbatic. Pocnea din degete precum Cab Calloway. De pe buze îi zburau, scârboase, bale închegate, deloc drăgălaşe la vedere. *Tren! Tren! Futu-l în cur pă mă-sa de tren CHIAR ACI ŞI-ACU!* Gura i se căscă larg, într-un rânjet uriaş şi alarmant, dezvăluind o puzderie de suliţe galbene rupte. *Cam devreme venirăţi gagiilor, t'utu-vă-n cur, da, da, da!*

— Jack, ce-i ăsta? întrebă Richard. Mâna i se încleştase pe umărul lui Jack într-o strânsoare vecină cu spaima, dar, din fericire, glasul îi suna destul de normal.

— E un Wolf. Dintr-ai lui Morgan.

Aşa, Jack, i-ai zis pe nume. Boule!

Dar acum n-avea timp să se-ngrijească de asta. Ajungeau în dreptul postului de gardă, iar Wolful manifesta intenţia vădită de-a sări pe locomotivă. Sub ochii lui Jack, ţopăia o bătută stângace în praf, tropăind din bocancii tăiaţi. În cureaua de piele pe care o purta oblic peste pieptul gol, ca pe o bandulieră, avea un cuţit, dar nici o armă de foc.

Jack comută butonul automatului la foc cu foc.

— Morgan? Cine-i Morgan? *Care* Morgan?

— Nu acum, spuse Jack.

Se concentră cu maximă atenţie – Wolful. Îşi fabrică un zâmbet lătăreţ, artificial, în propriul său avantaj, ţinând automatul Uzi în jos, bine ascuns vederii.

— *Trenu-lu-Anders! În-futu-i-regulă! Aci şi-acu!*

O bară de susţinere, ca o scoabă mare, ieşea din partea dreaptă a locomotivei, deasupra unei trepte largi. Rânjind entuziasmat, spumegând peste toată bărbia şi vizibil scos din minţi, Wolful apucă bara şi sări agil pe treaptă.

— Hei, unde-i moşu'? Wolf! Unde-i...

Jack ridică automatul şi proiectă un glonţ în ochiul stâng al Wolfului.

Lumina portocalie orbitoare se stinse ca flacăra unei lumânări într-o rafală puternică de vânt. Wolful căzu pe

spate de pe tălpică precum un om care execută un plonjon cam tâmpit în apă. Atinse solul cu o bufnitură inertă.

— Jack!

Richard îl răsuci spre el. Avea o faţă la fel de sălbatică pe cât fusese a Wolfului – numai că ceea ce o transfigura era groaza, nu veselia.

— *La tatăl meu te-ai referit? Tatăl meu e implicat în afacerea asta?*

— Richard, ai încredere-n mine?

— Da, dar...

— Atunci lasă acum. *Lasă.* Nu e momentul.

— Bine, dar...

— Ia-ţi un pistol.

— Jack...

— Richard, *ia un pistol.*

Richard se aplecă şi luă de jos un Uzi.

— Nu pot suferi pistoalele, repetă el.

— Mda, ştiu. Nici eu nu mă omor după ele, Richie-băiete. Dar a sosit vremea răfuielii.

6

Acum, calea ferată se îndrepta spre zidul înalt al unui fort. Dinapoia acestuia răsunau mârâieli şi ţipete, ovaţii, aplauze sacadate, zgomot de călcâie bătând pasul în ritmuri constante pe pământul gol. Se auzeau şi alte sunete, mai greu de identificat, dar pentru Jack toate se înscriau într-un sistem vag – *operaţiuni de instrucţie militară.* Zona dintre postul de gardă şi fortul tot mai apropiat era lată cam de opt sute de metri şi, din cauza celorlalte activităţi în plină desfăşurare, Jack se îndoia că auzise cineva singurul foc tras de el. Trenul fiind electric, se deplasa aproape silenţios. Avantajul surprizei ar fi trebuit să se afle încă de partea lor.

Şinele dispăreau după o poartă dublă închisa, practicată în zidul fortului. Jack zări crâmpeie din lumina zilei printre buştenii cojiţi rudimentar.

— Jack, ar fi mai bine să încetineşti.

Îi mai despărţeau o sută de metri de poartă. Din spatele ei, glasuri urlate cântau:

— *Stââ-DREE! Un-doo! Tree-PA! Stââ-DREE!*

Jack se gândi din nou la oamenii-animale ai lui H.G. Wells şi se cutremură.

— Nici o şansă, fârtate. Intrăm pe poartă. Ai timp exact cât să strigi: „Hip-Hip Ura!"

— Jack, eşti sonat!

— Ştiu.

O sută de metri. Bateriile bâzâiau. O scânteie albastră sări, trosnind. Pământul bătătorit se scurgea pe lângă ei de ambele părţi. *Nici urmă de grâu pe-aici,* constată Jack. *Dacă Noel Coward ar fi scris o piesă despre Morgan Sloat, cred c-ar fi intitulat-o* Natura mălurei.

— Jack, dacă nenorocitul ăsta de trenuleţ sare de pe linie?

— Ei, s-ar putea.

— Sau dacă sparge poarta şi imediat şinele se *termină?*

— Ar fi unu-zero pentru noi, nu crezi?

Cincizeci de metri.

— Jack, chiar ţi-ai pierdut minţile?

— Aşa se pare. Ridică piedica armei, Richard.

Richard ridică piedica.

Tropăituri... mormăieli... paşi de marş... scârţâitul pielii... ţipete... un râs inuman, chirăit, care-l făcură pe Richard să se crispeze. Şi totuşi, Jack văzu pe faţa prietenului său o îndârjire clară, care-i trezi un surâs de mândrie. *Are de gând să se ţină lângă mine – ba nu, bătrânul Richard Raţionalu e chiar hotărât să se ţină lângă mine.*

Douăzeci şi cinci de metri.

Ţipete... schelălăieli... comenzi răcnite... şi un strigăt gros, reptilian – GrooooOOOOO! – care-i ridică lui Jack părul măciucă pe ceafă.

— Dacă scăpăm cu bine din chestia asta, spuse el, îţi fac cinste c-un chili-dog la „Dairy Queen".

— Să *mori tu!* ţipă Richard şi, incredibil, izbucni în râs.

În clipa aceea, gălbejeala bolnăvicioasă a feţei păru să-i pălească.

Cinci metri – stâlpii decojiţi din care era făcută poarta păreau solizi, da, foarte solizi, iar Jack abia avu timp să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală cât toate zilele.

— Jos, fârtate!

— Nu mă f...

Trenul izbi poarta fortului, aruncându-i pe amândoi înainte.

7

Poarta era, într-adevăr, foarte rezistentă şi, în plus, dublată pe dinăuntru cu doi buşteni mari, puşi de-a curmezişul. Trenul lui Morgan nu era extraordinar de mare, iar bateriile se consumaseră aproape complet după lungul drum prin Ţinuturile Spulberate. Coliziunea l-ar fi făcut cu siguranţă să deraieze, şi amândoi băieţii ar fi putut muri în carambolaj, dar poarta avea un tendon al lui Achile. Se comandaseră balamale noi, forjate conform procedeelor americane moderne. Totuşi, încă nu sosiseră, şi vechile ţâţâni de fier cedară când locomotiva se ciocni de poartă.

Trenul se năpusti în fort cu viteza de patruzeci de kilometri la ora, împingând în faţa sa poarta smulsă. Împrejurul incintei fusese construit un traseu cu obstacole artizanale din lemn, iar poarta, acţionând ca un plug de înlăturat zăpada, începu să le măture, răsturnându-le, rostogolindu-le, făcându-le ţăndări.

Mai lovi şi un Wolf care executa ture de platou, ca pedeapsă. Picioarele îi dispărură sub poarta mobilă, fiind mestecate mărunt, cu bocanci cu tot. Schelălăind şi mormăind, căci tocmai îi venea Preschimbarea, Wolful începu să se caţere pe poartă cu ghearele labelor dinainte, care-i creşteau rapid la proporţiile şi ascuţişul unor ţepi de ghete pentru depanatorii liniilor telefonice. Poarta se afla acum la doisprezece metri în interiorul fortului. În chip uimitor, Wolful ajunse aproape în vârf, înainte ca Jack să

debraieze. Trenul se opri. Poarta căzu, stârnind un nor mare de praf şi strivindu-i dedesubt pe nefericitul Wolf. Sub ultimul vagon al trenului, pe picioarele retezate ale Wolfului continua să crească părul, ţinând-o tot aşa încă vreo câteva minute.

Situaţia din tabără se prezenta mai bine decât îndrăznise Jack să spere. Locuitorii se deşteptau devreme, conform obiceiului din unităţile militare, şi cele mai multe trupe păreau să fie afară, supuse unui bizar program de instrucţie şi exerciţii pentru condiţia fizică.

— *În dreapta!* strigă el la Richard.

— *Să ce?* strigă acesta, la rândul lui.

Jack deschise gura şi scoase un ţipăt: pentru unchiul Tommy Woodbine, călcat de maşină în stradă; pentru un căruţaş necunoscut, biciuit de moarte într-o curte noroioasă; pentru Ferd Janklow; pentru Wolf, mort în scârbosul birou al lui Sunlight Gardener; pentru mama lui, dar, mai presus de orice, descoperi el, pentru Regina Laura DeLoessian, care era tot mama lui, şi pentru crima ce urma să se înfăptuiască asupra trupului Teritoriilor. Strigă în numele lui Jason, iar glasul său era tunet:

— SĂ-I SFÂŞIEM! tună Jack Sawyer/Jason DeLoessian, şi deschise focul spre stânga.

8

În partea dinspre Jack se afla un platou de instrucţie primitiv, iar pe latura dinspre Richard, o clădire lungă de bulumaci. Construcţia de bârne arăta ca o baracă forestieră din filmele cu Roy Rogers, dar Richard presupuse că era cazarma. De fapt, tot acest loc i se părea lui Richard mai familiar decât orice văzuse în această lume stranie, în care îl adusese Jack. Văzuse astfel de locuri la actualităţile de la TV. Rebelii sponsorizaţi de CIA, antrenându-se pentru invazii în ţările din America Centrală şi de Sud, erau instruiţi în asemenea locuri. Numai că taberele de instrucţie se aflau de obicei în Florida, iar din cazarma de-

aici nu şiroiau afară *cubanos* – Richard habar n-avea ce erau.

Unii dintre ei semănau puţin cu picturile medievale reprezentând diavoli şi satiri. Alţii arătau ca nişte fiinţe omeneşti degenerate – oameni ai cavernelor, aproape. Iar una dintre arătările ce pândeau în lumina soarelui de dimineaţă avea pielea solzoasă şi ochii cu membrane nictitante... lui Richard Sloat i se păru că era un aligator care umbla, într-un fel, pe labele dinapoi. Sub ochii lui, făptura ridică botul şi slobozi ţipătul acela pe care amândoi băieţii îl auziseră puţin mai devreme:

— *Groo-OOOOOH*

Abia avu timp să vadă că aceste creaturi infernale păreau complet buimăcite, iar în clipa următoare, automatul Uzi al lui Jack spintecă lumea, bubuind.

În partea dinspre Jack, vreo douăzeci şi ceva de Wolfi făceau educaţie fizică pe platou. Asemenea Wolfului din postul de gardă, cei mai mulţi purtau pantaloni verzi de instrucţie, bocanci cu căputele decupate şi centuri în bandulieră. Ca şi santinela, aveau capetele teşite, arătând ca nişte proşti şi de-o răutate înnăscută.

Se întrerupseră în toiul unui exerciţiu de sărituri cu picioarele depărtate şi palmele lovite deasupra capului, pentru a privi intrarea zgomotoasă a trenului, cu poarta şi, lipit pe ea, ghinionistul camarad care făcea alergări în momentul şi locul nepotrivit. Auzind strigătul lui Jack, începură să se mişte, dar de-acum era prea târziu.

Cei mai mulţi membri din Brigada de Wolfi a lui Morgan, selecţionaţi cu grijă, aleşi unul câte unul, într-o perioadă de cinci ani, pe criteriile forţei şi brutalităţii, fricii şi loialităţii faţă de stăpân, fură doborâţi dintr-o singură rafală pustiitoare, scuipată de automatul lui Jack. Zburară pe spate, poticnindu-se, rostogolindu-se, cu piepturile sfârtecate şi capetele explodând în sânge. Se auziră răcnete de furie şi uimire, urlete de durere... Cei mai mulţi muriră pe loc.

Jack scoase încărcătorul, înşfăcă altul şi-l înfipse în lăcaş. În partea stângă a terenului de paradă, scăpaseră patrii Wolfi; în centru, alţi doi se trântiseră sub linia de foc. Amândoi erau răniţi, dar acum se târau spre el, cu unghiile lungi de la picioare scobind şanţuri în praful gros, pe feţe răsărindu-le fire de păr, aruncând flăcări din ochi. În momentul în care o luară la fugă spre locomotivă, Jack văzu colţii crescându-le, ieşind din gură şi croindu-şi drum prin părul sârmos de pe bărbie.

Apăsă trăgaciul armei, făcând eforturi să îndrepte în jos ţeava încinsă; reculul puternic încerca să împingă gura armei spre cer. Ambii Wolfi atacatori fură azvârliţi înapoi atât de violent, încât se rostogoliră peste cap prin aer, ca nişte acrobaţi. Ceilalţi patru Wolfi nu stătură pe gânduri; porniră spre locul în care se aflase poarta cu două minute în urmă.

Feluritele creaturi care năvăliseră afară din cazarma stil forestier păreau să deducă, în sfârşit, faptul că, deşi nou-sosiţii veniseră cu trenul lui Morgan, nu erau nici pe departe prietenoşi. Fără a declanşa un atac concertat, începură totuşi să înainteze, murmurând, în grup. Richard rezemă ţeava automatului pe latura cabinei, înaltă până la piept, şi deschise focul. Gloanţele le căscară găuri în trup, împingându-i înapoi. Două făpturi ce semănau cu nişte capre căzură în patru lahe – sau copite – şi o tuliră înapoi, în fort. Richard văzu alte trei făcând câte o piruetă şi prăbuşindu-se sub impactul proiectilelor. Îl năpădi o veselie atât de sălbatică, încât nu lipsi mult să-l ia cu leşin.

Gloanţele sfâşiaseră şi burta verzui-alburie a creaturii-aligator, din care începu să curgă un fluid negricios – o zeamă cleioasă, care era orice, numai sânge nu. Se prăbuşi pe spate, dar coada păru să-i amortizeze căzătura. Sări la loc, în picioare, şi se repezi către partea dinspre Richard a trenului. Îşi slobozi din nou puternicul strigăt răguşit... iar de astă-dată, lui Richard i se păru că în strigătul acela recunoştea ceva de-o feminitate hidoasă.

Apăsă trăgaciul automatului. Nu se întâmplă nimic. Încărcătorul se golise.

Creatura-aligator alerga cu o îndârjire lentă, stângace, duduitoare. În ochi îi scânteia furia ucigaşă... şi inteligenţa. Vestigiile unor sâni săltau pe pieptu-i solzos.

Băiatul se aplecă şi căută pe dibuite o grenadă, fără a-şi lua ochii de la creatura-aligator.

Seabrook Island, reflectă Richard, visător. *Jack numeşte acest loc Teritorii, dar în realitate e Seabrook Island, şi n-am nici un motiv de teamă, chiar nici un motiv; totul e un vis şi, dacă ghearele cu solzi ai făpturii ăsteia mi se încleştează pe gât, mă voi trezi cu siguranţă, şi dacă nu-i chiar totul vis, Jack mă va salva într-un fel – ştiu că mă va salva, o ştiu, fiindcă aici Jack e un fel de zeu.*

Smulse cuiul grenadei, stăpânindu-şi puternicul imbold de-a o arunca pur şi simplu, în nebunia panicii, şi o lansă într-un lob delicat, pe sub mână.

— *Jack, la pământ!*

Jack se aruncă imediat sub nivelul pereţilor laterali ai cabinei, fără să privească. Richard făcu la fel, dar nu înainte de-a fi văzut un fapt incredibil, de comedie neagră: creatura-aligator prinsese grenada... şi încerca s-o mănânce.

Explozia nu declanşă pocnitura înfundată la care se aşteptase Richard, ci un bubuit puternic, strident, care-i sfredeli urechile, stârnindu-i o durere cumplită. Auzi un plcoscăit, ca şi cum cineva ar fi aruncat o găleată cu apă în peretele trenului.

Ridică privirea şi văzu că locomotiva, vagonul de marfă şi vagonul-platformă erau acoperite de măruntaie calde, sânge negru şi fâşii din carnea creaturii-aligator. Toată faţada cazărmii fusese spulberată. O mare parte dintre rămăşiţe şi ţăndări erau stropite de sânge. In mijlocul dezastrului, zări un picior păros într-un bocanc cu vârful tăiat.

Grămada ca de marocco a buştenilor începu să se mişte sub privirile băieţilor, şi două dintre făpturile cu chip de capră apărură târându-se afară. Richard se aplecă, găsi un încărcător nou şi îl trânti în locaşul pistolului. Arma se înfierbânta, întocmai cum prevăzuse Jack.

Youpiii! exclamă Richard în gând şi deschise din nou focul.

9

Când scoase capul, după explozia grenadei, Jack văzu că cei patru Wolfi care scăpaseră de primele două salve de focuri tocmai ieşeau în fugă prin gaura unde fusese poarta. Urlau de groază. Întrucât alergau unul lângă altul, Jack îi putea nimeri uşor. Ridică automatul... apoi îl coborî la loc, ştiind că îi va revedea la Hotelul Negru, ştiind că făcea o prostie... dar, prostie sau nu, era incapabil să-i doboare aşa, pe la spate.

Apoi, din spatele cazărmii, începură să se audă ţipete ascuţite, femeieşti:

— *Treceţi acolo! Acolo, am zis! Mişcă! Mişcă!*

Şi pocnitura şuierată a unui bici.

Jack cunoştea acel sunet, cunoştea şi glasul. Ultima oară când îl auzise, era înfăşurat într-o cămaşă de forţă. Ar fi recunoscut oriunde acel glas.

Dacă se-arată retardatu' de prietenu' său, împuşcă-l!

Ei, oi fi reuşit-o tu pe-asta, dar s-ar putea ca acum să fi sosit vremea răfuielii – şi probabil, după cum îţi sună glasul, o ştii şi tu.

— *Pe ei, ce-i cu voi, laşilor? Pe ei! Trebuie să v-arăt eu cum se face totul? După noi, după noi!*

Trei făpturi apărură de după ruinele cazărmii, şi numai una dintre ele era neîndoielnic omenească – Osmond. Ducea într-o mână biciul, iar în cealaltă un pistol Sten. Purta o mantie roşie, cizme negre şi pantaloni albi de mătase, cu poale evazate, fâlfâitoare. Acum erau stropiţi cu sânge proaspăt. La stânga sa, venea o creatură-capră

scărmănată, în blue-jeans şi cizme stil western. Această creatură avu un schimb de priviri cu Jack şi se recunoscură reciproc. Era fiorosul cowboy din salonul crâşmei „La Updike". Era Randolph Scott. Era Elroy. Îi rînji lui Jack; limba prelungă ieşi şerpuind din gură, lingând buza lată de jos.

— Pe *el!* zbieră Osmond către Elroy.

Jack încercă să ridice automatul, dar acesta i se păru deodată prea greu. Osmond era rău, reapariţia lui Elroy era şi mai rea, dar lucrul dintre cei doi arăta de coşmar. Era versiunea din Teritorii a lui Reuel Gardener, fireşte; fiul lui Osmond, fiul lui Gardener. Şi avea, într-adevăr, o înfăţişare de copil – aşa cum l-ar desena un ţânc de grădiniţă cu înclinaţii sadice.

Era costeliv şi de-un alb covăsit; un braţ i se termina printr-un tentacul vermicular, amintindu-i oarecum lui Jack de biciul lui Osmond. Ochii, dintre care unul privea aiurea, se aflau la înălţimi diferite. Ulceraţii roşii şi grase îi acopereau obrajii.

În parte, e boala radioactivă... Iason, cred că puştiul lui Osmond s-o fi apropiat cam prea mult de-un glob din ăla de foc... dar restul făpturii lui... Iason... Isuse... cine-a fost maică-sa? Pentru numele tuturor Dumnezeilor, CE-A FOST MAICĂ-SA?

— *Puneţi mâna pe Pretendent!* guiţa Osmond. *Cruţaţi-l pe fiul lui Morgan, dar prindeţi-l pe Pretendent! Prindeţi-l pe falsul Iason! Pe ei, laşilor! Nu mai au gloanţe!*

Răgete, urlete. Jack ştia că un contingent proaspăt de Wolfi, sprijiniţi de feluriţi Stricaţi şi Malformaţi, avea să apară, la un moment dat, din spatele cazărmii lungi, unde se adăpostiseră de explozie, probabil pitindu-se cu mâinile peste cap... şi unde ar fi rămas şi acum... dacă nu era Osmond.

— Nu trebuia s-o iei la drum, puişor, mârâi Elroy, alergând spre tren.

Coada sa despica aerul. Reuel Gardener – sau ce-o fi fost Reuel în această lume – scoase un miorlăit gros şi încercă să-l urmeze. Osmond întinse mâna, ţinându-l pe loc; degetele sale, observă Jack, păreau să se afunde ca-n brânză în carnea respingătorului gât al băiatului-monstru.

Atunci ridică automatul Uzi şi trase un încărcător întreg drept în chipul lui Elroy. Sfârtecă în întregime capul creaturii-capră, şi totuşi, Elroy. fără cap, continuă un moment să se caţere, iar una dintre mâinile lui, cu degetele contopite în două boţuri ce alcătuiau o parodie de copită despicată, bâjbâi orbeşte după capul lui Jack, înainte să cadă pe spate de-a berbeleacul.

Jack se holbă la el, stupefiat – visase, nopţi de-a rândul, acea obsedantă înfruntare finală, de la crâşma „La Updike", el încercând să scape, împleticit, de monstru, prin ceea ce părea a fi o junglă întunecată, plină cu arcuri de somiere şi sticle sparte. Iar acum, iată acea creatură, ucisă, cum-necum, de el. Nu-i venea să creadă. Parcă l-ar fi omorât pe bau-baul tuturor copiilor.

Richard zbiera – iar arma sa duduia, aproape asurzindu-l pe Jack.

— E Reuel! O, Jack, o, Doamne, o, Jason, e Reuel, e Reuel...

Automatul Uzi din mâinile lui Richard scuipă încă o dată o scurtă rafală înainte de-a rămâne tăcut, cu încărcătorul golit. Reuel se smulse de lângă tatăl lui. Venea spre tren, sărind clătinat, mieunând. Buza de sus i se răsfrânse înapoi, dezvelind din"ţii lungi ce păreau falşi şi şubrezi, ca danturile de ceară pe care şi le pun copiii de Halloween.

Ultima rafală a lui Richard îl nimeri în piept şi-n gât, găurind combinaţia cafenie kilt-plus-bluză pe care-o purta, sfâşiindu-i carnea în brazde lungi, zdrenţuite. Şiroaie de sânge negru şi vâscos începură să curgă din răni, dar nimic mai mult. Poate că Reuel fusese cândva o fiinţă omenească – lui Jack i se părea destul de posibil. De-o fi fost aşa, acum însă nu mai era om; gloanţele nici măcar nu-i încetiniră

mişcarea. Făptura care sărea stângace peste cadavrul lui Elroy era un demon. Mirosea ca un broscoi râios ud.

Ceva se încălzea pe piciorul lui Jack. La început simţi doar cald... apoi fierbinte. Ce să fi fost? Parc-ar fi avut un ceainic în buzunar. Dar n-avea timp de stat pe gânduri. În faţa lui se desfăşurau fel de fel de lucruri. În tehnicolor.

Richard scăpă din mâini pistolul şi păşi poticnit înapoi, trântindu-şi mâinile peste faţă. Ochii săi îngroziţi se holbau la arătarea-Reuel printre zăbrelele degetelor.

— *Nu-l lăsa să sară la mine, Jack! Nu-l lăsa la mineeeee...*

Reuel bolborosea şi miorlăia. Mâinile sale plesniră peretele

locomotivei cu un zgomot de înotătoare late trântite într-un strat gros de mâl.

Jack văzu că avea, într-adevăr, membrane gălbui şi groase între degete.

— *Vino-napoi!* urla Osmond la fiu-său, iar teama din glas i se simţea de la o poştă. *Vino-napoi, c rău, o să te bată, toţi băieţii-s răi, e axiomatic, vino-napoi, vino-napoi!*

Reuel mârâia şi boscorodea cu mult entuziasm. Se săltă în sus, iar Richard urlă ca un dement, retrăgându-se în colţul opus al cabinei:

— *NU-L LĂSA LA MINEEEEEEE...*

Alţi Wolfi, alţi monştri ciudaţi atacau de după colţ. Unul dintre ei – o creatură cu coarne încovrigate de berbec ieşindu-i din tâmple şi îmbrăcată doar într-o pereche de nădragi peticiţi L'il Abner – se prăvăli la pământ şi fu călcat în picioare de ceilalţi.

Un cerc fierbinte pe coapsa lui Jack.

Reuel, aruncându-şi un picior subţire ca trestia peste marginea cabinei. Un picior care lăsa bale, care se întindea spre el, iar piciorul se zvârcolea, nu era deloc picior, era un tentacul. Jack ridică automatul şi trase.

Jumătate din faţa arătării-Reuel se sfărâmă moale ca o budincă. Din partea rămasă începu să cadă un potop de viermi.

Reuel continua să se apropie.

Întinzându-şi spre el degetele palmate.

Ţipetele lui Richard, amestecându-se cu cele ale lui Osmond, contopite într-un singur ţipăt.

O arsură ca de fier înroşit pe picior, şi deodată ştiu ce era, chiar în clipa în care mâinile lui Reuel îi căzură pe umeri – era moneda pe care i-o dăruise Căpitanul Farren, moneda pe care Anders refuzase s-o primească.

Îşi repezi mâna în buzunar. Moneda părea un bulgăre de minereu în palma sa – strânse pumnul şi simţi puterea repezindu-se prin trupul lui în şocuri năprasnice. Reuel o simţi şi el. Bolboroselile şi mârâiturile triumfătoare se transformară în miorlăieli de frica. Încercă să dea îndărăt, cu singuru-i ochi rămas rostogolindu-i-se sălbatic în orbită.

Jack scoase banul din buzunar. Îi ardea în palmă, roşu-incan-descent. Simţea desluşit dogoarea – dar nu-l frigea.

Profilul Reginei lumina ca soarele.

— *În numele ei, avorton greţos!* strigă Jack. *Ia-te de pe pielea ăstei lumi!!*

Deschise pumnul şi-l trânti în fruntea lui Reuel.

Reuel şi tatăl lui chirăiră în deplină armonie – Osmond cu un timbru tenor-spre-soprană, Reuel într-un bas insectil, bâzâitor. Moneda pătrunse în fruntea lui Reuel ca vârful încins al unui vătrai într-un calup de unt. Un fluid negru şi spurcat, de culoarea ceaiului lăsat prea mult la fiert, ţâşni din capul lui Reuel, peste încheietura mâinii lui Jack. Era fierbinte. În el înotau viermişori. Începură să se răsucească, zvârcolindu-se pe pielea lui Jack. Îi simţi muşcând. Totuşi, apăsă şi mai tare cu degetele mâinii drepte, afundând adânc banul în ţeasta monstrului.

Piei de pe faţa ăstei lumi, spurcăciune! În numele Reginei şi în numele fiului ei, piei de pe faţa ăstei lumi!

Chirăia şi se văita; Osmond chirăia şi se văita într-un glas cu el. Întăririle se opriseră şi stăteau puhoi în spatele lui Osmond, cu chipurile pline de spaimă superstiţioasă. Jack

părea să fi crescut şi mai grozav în ochii lor, să fi dobândit o lumină nouă.

Reuel zvâcni. Mai slobozi un ultim chirăit cu bulbuci. Negreala ce-i curgea din scăfârlie se îngălbeni. Un vierme, alb, lung şi gros, se înşurubă afară din gaura căscată de monedă. Căzu pe podeaua cabinei. Jack îl strivi. Sub piciorul lui, scârboşenia plesni, fleşcăită. Reuel se prăvăli într-un morman ud.

Şi atunci, în curtea prăfoasă a fortului se înălţă un asemenea bocet zbierat, de durere şi furie, încât Jack crezu că-i va despica efectiv craniul. Richard se încovrigase, ca un ghem letal, cu braţele înconjurându-i capul.

Osmond se văicărea. Scăpase din mâini biciul şi pistolul-mitralieră.

— *Oo, scârbosule!* ţipă el, agitându-şi pumnii spre Jack. *Ia uite ce-ai făcut! Oo, băiat rău şi scârbos! Te urăsc, te urăsc pe vecie şi dincolo de vecii vecilor! Oo, scârbos Pretendent! Te omor! Morgan o să te omoare! Oo, iubitul meu unic fiu! SCÂRBOSULE! MORGAN O SĂ TE OMOARE PENTRU CE-AI FĂCUT! MORGAN...*

Ceilalţi preluară vaierul cu glasuri şoptite, amintindu-i lui Jack de băieţii din Sunlight Home: *puteţi zice aleluia.* Iar apoi tăcură, căci se auzea celălalt sunet.

Jack fu propulsat instantaneu înapoi, spre după-amiaza plăcută pe care o petrecuse alături de Wolf, aşezaţi amândoi lângă râu, privind cum păştea şi se adăpa turma, în timp ce Wolf vorbea despre familia lui. Fusese destul de plăcut... destul de plăcut, mai exact spus, până la apariţia lui Morgan.

Iar acum Morgan se ivea din nou – nu printr-un simplu salt, ci croindu-şi drum cu pumnii şi picioarele, sfâşiindu-şi, siluindu-şi drumul.

— Morgan! E...

— ... Morgan, Domn...

— Domn de Orris...

— Morgan... Morgan... Morgan...

Sunetul de sfâşiere devenea din ce în ce mai puternic. Wolfii se prosternau în colb. Osmond dănţuia un joc târşâit, călcând cu cizmele sale negre peste curelele de piele cu plumbi, împletite în bici.

— Băiat rău! Băiat scârbos! Acum vei plăti! Vine Morgan! Vine Morgan!

La vreo zece metri în dreapta lui Osmond, aerul începea să se înceţoşeze şi să pâlpâie, ca deasupra unui crematoriu încins.

Jack privi în jur şi îl văzu pe Richard ghemuit în mijlocul pistoalelor-mitralieră, al muniţiei şi grenadelor, ca un băieţel foarte mic care a adormit în timp ce se juca de-a războiul. Numai că Richard nu dormea, o ştia prea bine, iar dacă avea să-şi vadă tatăl păşind printr-o spărtură dintre lumi, se temea ca Richard să nu-şi piardă minţile.

Se trânti lângă prietenul său, cuprinzându-l strâns cu braţele. Scrâşnetul de cearşaf sfâşiat se amplifică, şi deodată auzi glasul lui Morgan urlând cu înfiorătoare mânie:

— *Ce caută trenul aici, ACUM, idioţilor?*

Îl auzi pe Osmond văicărindu-se:

— *Scârbosul de Pretendent mi-a ucis fiul!*

— La drum, Richic, murmură Jack, strângând şi mai tare în braţe trupul secătuit al lui Richard. E timpul să părăsim nava.

Închise ochii, se concentră... şi imediat urmă acel scurt moment de vertij rotitor, în timp ce amândoi executau saltul.

CAPITOLUL XXXVII – Richard îşi aminteşte

1

O senzaţie de rostogolire laterală şi în jos, ca şi cum între cele două lumi s-ar fi aflat o mică rampă. Vag, scăzând, stingându-se până la urmă în nefiinţă, se auzi zbieretul lui Osmond:

— Răi! Toţi băieţii! E axiomatic! Toţi băieţii! Scârbos! Scârbos!

Un moment, stătură suspendaţi în aer. Richard plângea. Apoi, Jack căzu cu umărul la pământ. Capul lui Richard îi săltă la piept. Jack nu deschise ochii, rămânând doar culcat acolo, pe pământ, ţinându-l pe Richard în braţe, ascultând, mirosind.

Tăcere. Nu mormântală, dar mare – cu dimensiunile contra-punctatc de ciripitul a două-trei păsărele.

Mirosul era răcoros şi sărat. Un miros plăcut... dar nu la fel de plăcui ca acela din Teritorii. Chiar şi aici – oriunde-o fi fost *aici* – Jack simţea un iz slab de fundal, aidoma uleiului vechi, infiltrat în pardoseala de beton a rampelor de depanare din atelierele service. Era mirosul prea multor oameni care acţionau prea multe motoare, şi acesta poluase întreaga atmosferă. Nasul i se sensibilizase şi putea să simtă mirosul chiar şi aici, într-un loc unde nu se auzea nici o maşină.

— Jack? Suntem bine?

— Sigur, răspunse Jack şi deschise ochii să vadă dată spunea adevărul.

Prima privire aruncată în jur îi trezi o idee înspăimântătoare: dacă cumva, în nevoia lui disperată de a scăpa de-acolo, de a fugi înainte de sosirea lui Morgan, nu făcuse saltul în Teritoriile americane, ci-i împinsese, pe amândoi undeva în viitor. Părea să fie acelaşi loc, însă mai învechit, abandonat, ca după trecerea unui secol-două.

Trenul stătea tot pe şinele lui, şi arăta exact ca înainte. Dar numai atât. Calea ferată străbătea curtea de instrucţie plină de bălării, în care se aflau ei, şi-şi continua drumul cine ştie încotro, deteriorată şi mâncată de rugină. Traversele aveau un aspect spongios, putred. Printre ele creşteau buruieni înalte.

Îl strânse mai puternic pe Richard, care se zbătu vlăguit în îmbrăţişare şi deschise ochii.

— Unde suntem? îşi întrebă el prietenul, uitându-se în jur.

Pe locul fostei cazărmi în stil forestier se vedea o baracă lungă Quonset, cu acoperişul de tablă ondulată pătat de rugină. Acest acoperiş era singurul lucru pe. care-l puteau distinge clar amândoi; restul era îngropat în iederă sălbatică şi bălării crescute în voie. Doi pari, în faţa barăcii, păreau să fi susţinut cândva o pancartă. Dacă aşa era, apoi pancarta dispăruse de mult.

— Nu ştiu, răspunse Jack, privind spre locul în care fusese pista cu obstacole – acum nu mai rămăsese decât o cărare abia vizibilă, năpădită cu flox sălbatic şi gălbenele. Apoi dădu glas celei mai cumplite temeri ce-l încerca: Mi-e să nu fi ajuns în viitor.

Spre marea sa mirare, Richard râse.

— Atunci, e plăcut să ştii că în viitor nu se vor schimba prea multe.

Şi arătă spre o foaie de hârtie bătută în cuie pe unul dintre stâlpii înfipţi în faţa barăcii. Era cam ştearsă de vreme, dar încă perfect lizibilă:

TRECEREA OPRITĂ!

Din Ordinul Departamentului Şerifului, Comitatul Mendocino

Din Ordinul Poliţiei Statului California

CONTRAVENIENŢII VOR FI SANCŢIONAŢI!

— Bine, dacă *ştiai* unde suntem, spuse Jack, simţindu-se în acelaşi timp foarte prost şi foarte uşurat, de ce-ai mai întrebat?

— Abia acum am văzut-o, replică Richard.

Orice pornire a lui Jack de-a-l mai fi muştruluit în acest sens se stinse numaidecât. Richard arăta groaznic; părea să fi căzut pradă unei stranii tuberculoze care, în loc să-i fi atacat plămânii, acţiona asupra minţii. Nu mai era simpla zguduire mintală provocată de călătoria în Teritorii şi-napoi – chiar părea să se fi adaptat. Dar acum mai ştia şi altceva. Nu era doar o realitate radical diferită de toate concepţiile lui dezvoltate cu marc grijă; la *asta* s-ar fi putut adapta, dispunând de suficient timp şi spaţiu. Dar să afli că taică-tău e unul dintre indivizii negri ca fundul ceaunului, reflectă Jack, cu greu putea fi considerat unul dintre momentele minunate ale vieţii.

— Bine, spuse el, încercând să pară vesel – şi chiar se *simţea* puţin vesel; a scăpa cu faţa curată de-o monstruozitate ca Reuel, l-ar fi făcut chiar şi pe-un copil bolnav de cancer cu metastaze să se simtă puţin vesel, bănuia el. Hopa sus şi hai la drum, Richie-băiete! Promisiuni de-ndeplinit, drum lung pân' la asfinţit, iar tu eşti tot un ţicnit.

Richard tresări.

— Ăla care ţi-o fi dat ideea că ai simţul umorului ar trebui împuşcat, fârtate.

— *Bitez mon crank, mon ami!*[ix] Muşcă-mi-o, prietene! (fr. argotic – n. tr.)

— Unde mergem?

— Nu ştiu, dar simt că e pe-aici, pe undeva.. Îmi stă ca un cârlig de undiţă în căpăţână.

— Point Venuti?

Jack întoarse capul şi îl privi îndelung pe Richard. Ochii prietenului său erau de nepătruns.

— De ce-ai întrebat asta, fârtate?

— Acolo mergem?

Jack ridică din umeri. *Poate că da. Poate că nu.*

Porniră încet peste terenul de paradă acoperit cu bălării. iar Richard schimbă vorba:

— Toate alea au existat în realitate?

Se apropiau de poarta dublă ruginită. Deasupra verdeţii se vedea o fâşie de cer albastru.

— A existat ceva, măcar, în realitate?

— Am petrecut două zile într-un tren electric care mergea cam cu patruzeci de kilometri pe oră, cel mult patruşcinci, şi, într-un fel sau altul, am ajuns din Springfield, Illinois, în nordul Californiei, aproape de coastă. Acum, *tu* să-mi spui *mie* dacă s-a întâmplat în realitate.

— Da... da, dar...

Jack ridică braţele. Avea încheieturile mâinilor pline de pete roşii, care-l mâncau şi-l usturau.

— Muşcături, spuse el. De la viermi. Viermii care-au căzut din faţa lui Reuel Gardener.

Richard întoarse capul şi vomă zgomotos.

Jack îl prinse cu mâinile. Altminteri, bănuia el, Richard ar îi căzut pur şi simplu la pământ. Îl copleşea faptul că vedea cât slăbise şi cât de tare îi dogorea trupul prin cămaşa de elev.

— Iartă-mă pentru ce-am spus, îl rugă, când Richard păru să-şi fi revenit puţin. Am fost cam grosolan.

— Mda, ai fost. Dar cred că era singurul lucru care putea să mă... ştii...

— Să te convingă?

— Da. Poate. Richard îi aruncă o privire goală, adânc rănită. Acum avea coşuri pe toată fruntea. Gura-i era înconjurată de ulceraţii. Jack, trebuie să te-ntreb ceva, şi vreau să-mi răspunzi... dar ştii, cinstit. Vreau să te-ntreb...

O, ştiu ce vrei să mă-ntrebi, Richie-băiete.

— Peste câteva minute, îl opri Jack. Ajungem la toate întrebările, dar şi la multele răspunsuri pe care le ştiu, în câteva minute. Mai întâi însă am o treabă de rezolvat.

— Ce treabă?

În loc să-i răspundă, Jack se apropie de micul tren. Stătu un moment acolo, privindu-l: locomotiva bondoacă. vagonul de marfă gol, vagonul-platformă. Reuşise cumva să transfere toată garnitura în nordul Californiei? Nu-i venea a crede. Saltul împreună cu Wolf fusese o corvoadă, iar Migrarea împreună cu Richard în Teritorii, din campusul Thayer, aproape că-i smulsese braţul din umăr, şi ambele ceruseră eforturi uriaşe. Din câte-şi putea aminti, nu se gândise deloc la tren în timpul saltului – numai ca să-l smulgă pe Richard din tabăra de instrucţie paramilitară a Wolfilor, înainte de a-şi vedea tatăl. Toate celelalte căpătaseră o formă uşor diferită când treceau dintr-o lume în cealaltă – actul Migraţiei părea să implice şi un act de translaţie. Cămăşile puteau deveni jiletci; jeanşii se puteau preface în pantaloni de lână; banii se puteau transforma în beţigaşe segmentate. Dar acest tren arăta la fel aici, ca şi acolo. Morgan reuşise să creeze ceva care nu pierdea aproape nimic în cursul Migraţiei.

De asemenea, acolo, unii purtau jeanşi, Jack-O.

Hmm. Şi chiar dacă îşi păstrase credinciosul harapnic, Osmond avea şi un pistol automat.

Pistolul automat al lui Morgan. Trenul lui Morgan.

Un fior îi încreţi spinarea ca pielea de gâscă. Îl auzi pe Anders murmurând: *Urâtă treabă.*

Aşa era, nici vorbă. O treabă foarte urâtă. Anders avusese dreptate: erau draci înghesuiţi toţi laolaltă. Jack băgă mâna în compartimentul locomotivei, scoase unul dintre automatele Uzi, îi montă un încărcător nou şi porni spre locul în care Richard stătea privind în jur, cu un interes palid, contemplativ.

— Parc-ar fi o tabără de supravieţuitori, comentă el.

— Adică genul ăla de loc în care se pregătesc mercenarii pentru cel de-al treilea război mondial?

— Da, cam aşa ceva. Sunt câteva locuri de-astea în nordul Californiei... răsar, prosperă o vreme, după care, cum acest

război nu începe imediat, oamenii îşi pierd interesul sau sunt săltaţi pentru deţinere ilegală de arme, droguri ori mai ştiu eu ce. Mi-a povestit tata.

Jack nu spuse nimic.

— Ce-ai să faci cu pistolul, Jack?

— Am să-ncerc să mă descotorosesc de trenul ăsta. Ai vreo obiecţie?

Richard ridică din umeri; gura i se arcui într-o grimasă de dezgust.

— Absolut nici una.

— Ce crezi, un Uzi o s-o rezolve? Dacă trag în plasticu' ăla?

— Un singur glonţ, nu. Un încărcător întreg, poate.

— Ia să vedem, zise Jack, trăgând piedica.

Richard îl apucă de braţ.

— Poate-ar fi mai înţelept să ne retragem până la gard, înainte de-a face experimentul.

— E-n regulă.

Ajuns la gardul acoperit de iederă, Jack îndreptă arma spre pachetele turtite şi moi de *plastic.* Apăsă pe trăgaci, şi urletul automatului sfâşie tăcerea în zdrenţe. Un moment, focul rămase suspendat, în chip mistic, la gura ţevii. Rafala răsună şocant de tare în liniştea de capelă a taberei părăsite. Păsările cârâiră, surprinse şi speriate, şi o tuliră spre locuri mai liniştite, din pădure. Richard tresări, astupându-şi urechile cu palmele. Prelata se zbătea, dansa. Apoi, deşi Jack încă mai ţinea degetul pe trăgaci, pistolul încetă să mai tragă. Încărcătorul se golise, iar trenul nu făcea decât să stea liniştit pe şine.

— Ei, spuse Jack, asta a fost grozavă. Mai ai şi alte i...

Vagonul-platformă izbucni într-o pânză de foc albastru şi un tunet asurzitor. Jack îl văzu începând, efectiv, să se înalţe de pe linie, de parcă şi-ar fi luat zborul. Îl înşfăcă pe Richard de ceafă, trântindu-l la pământ.

Exploziile durară mult timp. Prin văzduh zburau, vâjâind, bucăţi de metal. O ploaie metalică necontenită bombarda

acoperişul barăcii Quonset. Din când în când, câte o frântură mai puternică răsuna ca un gong chinezesc, sau câte un trosnet vestea că una *într-adevăr* mare străpunsese tabla ondulată. Apoi, ceva sfărâmă gardul exact deasupra capului lui Jack, căscând o gaură mai largă decât doi pumni strânşi laolaltă, iar Jack hotărî că era vremea s-o şteargă. Îl apucă pe Richard de mână, începând să-l tragă spre poartă.

— Nu! strigă Richard. *Şinele!*

— *Ce?*

— *Şin...*

O schijă se năpusti şuierând spre ei, şi ambii băieţi săriră la o parte. Se izbiră cap în cap.

— *Şinele!* striga Richard, frecându-şi ţeasta cu o mână palidă. *Nu pe drum! Să urmăm şinele!*

— *M-am prins!*

Jack rămăsese perplex, dar nu comentă. Mai mult ca sigur duceau *undeva.*

Cei doi băieţi porniră târâş de-a lungul gardului de eclise ruginit, ca nişte soldaţi traversând prin *no-man's-land*. Richard se târa puţin mai în faţă, conducându-l pe Jack spre spărtura din gard pe unde ieşea calea ferată, în partea opusă a îngrăditurii.

Din mers, Jack privi peste umăr – putea să vadă atât cât avea nevoie, sau cât voia, prin poarta parţial deschisă. Cea mai marc parte a trenului părea să se fi pulverizat pur şi simplu. Resturi metalice contorsionate, majoritatea de nerecunoscut, zăceau într-un cerc larg în jurul locului de revenire a garniturii în America, ţara în care fusese construită şi cumpărată. Faptul că nu fuseseră ucişi de şrapnelele zburătoare era uluitor; că nici nu-i zgâriaseră vreunul, părea aproape imposibil.

De-acum, ce era mai rău trecuse. Se aflau dincolo de poartă, în picioare (însă gata să se trântească la pământ, dacă se mai producea vreo explozie întârziată).

— Tatăl meu n-o să fie încântat că i-ai aruncat trenul în aer, Jack, spuse Richard.

Avea glasul perfect calm, dar, când îl privi, Jack văzu că Richard plângea.

— Richard...

— Nu, n-o să-i placă deloc, repetă Richard, ca pentru a-şi răspunde sieşi.

3

O fâşie plină de buruieni luxuriante, înalte până la genunchi, creştea pe mijlocul căii ferate ce ieşea din tabără, îndreptându-se aproximativ spre Sud, după socoteala lui Jack. Şinele erau ruginite, nefolosite de mult; pe alocuri, se răsuciseră în chip ciudat – ondulându-se.

Asta, cutremurele au făcut-o! Îşi spuse Jack, îngrijorat.

În urma lor, explozibilul din plastic continua să-şi tacă datoria. Jack credea că s-a terminat, în fine, şi îndată urma un PRRR-BUUUMMMMM! prelung şi aspru – semăna, avea el impresia, cu sunetul scos de-un uriaş care-şi drege vocea. Sau bolnav de tuse măgărească. Privi înapoi o dată şi văzu un nor de fum negru plutind spre cer. Ascultă trosnetul gros şi apăsat al focului – ca oricine care a locuit, oricât de scurt timp, pe coasta californiană, se temea de foc –, dar nu auzi nimic. Aici, până şi pădurile păreau din New England, dese şi îngreuiate de umezeală. Categoric, era antiteza ţinutului cafeniu-deschis de lângă Baja, cu aerul său limpede, uscat ca un schelet. Pădurea aproape că gemea de viaţă; calea ferată părea o alee îngustă printre copacii care o presau din ambele laturi, desişurile şi omniprezenţii oţetari *(oţetar otrăvitor,* îşi spunea Jack, scărpinându-se automat pe mâinile pişcate), formând împreună cu cerul albastru pal o alee aproape geamănă deasupra. Până şi zgura de pe terasament era încărcată de muşchi. Părea un loc secret, un loc al tainelor.

Stabili un pas vioi, nu numai ca să se îndepărteze cât mai mult, până nu apăreau pompierii sau poliţia. Pasul întins asigura şi tăcerea lui Richard. Se căznea prea tare pentru a mai şi vorbi... sau a pune întrebări.

Parcurseseră poate trei kilometri, iar Jack încă se mai felicita pentru şiretlicul de-a fi sugrumat conversaţia, când prietenul său îl strigă cu glas subţire, şuierător:

— Hei, Jack...

Jack se întoarse tocmai la timp, ca să-l vadă pe Richard, care rămăsese câţiva paşi în urmă, prăvălindu-se înainte. Petele i se reliefau, pe pielea albă ca hârtia, ca nişte semne din naştere.

Jack îl prinse la ţanc. Richard nu părea să cântărească mai mult decât o pungă de cumpărături goală.

— O, Cristoase, Richard!

— M-am simţit bine pân-acu' o secundă-două, spuse Richard, cu acelaşi glas mic, şuierat.

Avea respiraţia accelerată şi foarte uscată. Ţinea ochii întredeschişi. Jack nu-i zărea decât albul şi două mici arcuri din albastrul irişilor.

— Doar am... leşinat. Iartă-mă.

Din urma lor se auzi încă o explozie, grea, râgâită, urmată de răpăitul rămăşiţelor de tren plouând pe acoperişul de tablă al barăcii Quonsct. Jack privi într-acolo, apoi, nelinişti, în lungul liniei.

— Poţi să te ţii de mine'? Am să te car în cârcă o bucată de drum.

Moştenirea lui Wolf, reflectă el.

— Pot să mă ţin.

— Dacă nu poţi, zii.

— Jack, insistă prietenul său, cu o urmă încurajatoare din vechea şi arţăgoasa iritare gen Richard, dacă nu m-aş putea ţine, n-aş zice că pot.

Jack îl propti pe picioare. Richard rămase pe loc, clătinându-se, arătând ca şi cum ar fi fost gata să cadă pe spate, dacă-i sufla cineva în piept. Jack se răsuci şi se lăsă pe vine, cu tălpile tenişilor pe una dintre traversele putrezite. Îşi încrucişă mâinile în formă de treaptă, iar Richard îl cuprinse cu braţele pe după gât. Jack se ridică în picioare şi porni cu el în cârcă peste traverse aproape în

pas alergător. A-l căra pe Richard, nu părea să fie o problemă, şi nu numai pentru că prietenul său pierduse în greutate. Jack durigase butoaie de bere, cărase lăzi, culesese mere. Îşi petrecuse timpul liber recoltând pietre pe Câmpia Îndepărtată a lui Sunlight Gardener. Toate acestea îl căliseră. Dar călirea pătrunsese în fibra eului său esenţial mai adânc decât o putea face un lucru atât de simplu şi de străin gândirii ca exerciţiul fizic. Nu era vorba doar de rolul banal de-a executa, ca un acrobat, salturi între cele două lumi, sau ca lumea cealaltă – cât era ea de seducătoare – să-şi fi lăsat amprenta asupra lui precum o vopsea proaspătă. Jack recunoştea în mod vag că încercase mai mult decât simpla salvare a vieţii mamei sale; de la bun început, încercase ceva mai important de-atât. Încercase să ducă o treabă cu bine până la capăt, iar acum înţelegea oarecum că asemenea misiuni nebuneşti întotdeauna îl călesc pe om.

Începu să alerge.

— Dacă mă mai bâţâi aşa, spuse Richard, cu glasul tresăltându-i în ritmul paşilor lui Jack, o să-ţi vomit în cap.

— Ştiam eu că pot conta pe tine, Richie-băiete, gâfâi Jack, rânjind.

— Mă simt... extrem de caraghios, aicea sus. Ca un om-acadea.

— Probabil că aşa arăţi, fârtate.

— Nu... mă face fârtat, şopti Richard – iar rânjetul lui Jack se lăţi şi mai mult.

Of, Richard, ticălosule, de-ar fi să nu mori niciodată.

4

— Îl cunoşteam pe omul ăla, şopti Richard deasupra capului lui Jack.

Jack tresări, ca smuls dintr-o picoteală. Îşi luase prietenul în cârcă de zece minute şi mai străbătuseră un kilometru, dar tot nu se vedea nici un semn de civilizaţie. Doar calea ferată şi mirosul de sare din văzduh.

Calea ferata... Oare duce acolo unde cred eu? se întrebă Jack.

— Care om?

— Omul cu biciul şi automatul. Îl cunoşteam. L-am văzut de câteva ori.

— Când? se interesă Jack, gâfâind.

— Demult. Când eram mic. Apoi, Richard adăugă, cu mare efort: Cam pe vremea când am avut... visul ăla trăsnit în debara. Tăcu un moment. Doar că n-a fost vis, aşa-i?

— Nu. Cred că n-a fost.

— Da. Omul cu biciul era tatăl lui Reuel?

— Tu ce zici?

— Era, spuse, posac, Richard. Sigur că era.

Jack se opri.

— Richard, unde duce linia asta?

— Ştii şi tu unde duce, răspunse Richard, cu o stranie şi seacă seninătate.

— Mda, cred că ştiu. Dar vreau să te-aud pe tine spunând. Făcu o scurtă pauză. Cred c-am *nevoie* să te-aud pe tine spunând. Unde duce?

— Duce la un oraş numit Point Venuti, zise Richard, şi iar îi sună glasul ca în pragul lacrimilor. Acolo e un hotel mare. Nu ştiu dacă-i locul pe care-l cauţi tu sau nu, dar probabil ăla e, cred.

— Şi eu, aprobă Jack.

Porni din nou, cu picioarele lui Richard petrecute pe sub braţe şi o durere crescândă în şale, urmând calea ferată ce avea să-l ducă – să-i ducă pe amândoi – în locul în care se găsea, poate, salvarea mamei lui.

5

În timp ce mergeau, Richard vorbea. Nu atacă dintr-o dată subiectul implicării tatălui său în toată afacerea aceea nebunească, dar începu să se apropie încet de el, cu ocoluri prudente.

— Îl cunoşteam dinainte pe omul ăla. Sunt aproape sigur. Venea la noi acasă. Întotdeauna prin dos. Nu suna la sonerie, nici nu ciocănea. Parcă... zgâria la uşă. Îmi dădea fiori. Mă speria aşa de tare, încât îmi venea să fac pe mine. Era înalt – a, toţi oamenii mari le par înalţi copiilor mici, dar individul ăsta era foarte înalt – şi avea părul alb. Purta aproape întotdeauna ochelari negri. Sau, câteodată, ochelari de soare cu lentile-oglindă. Când am văzut reportajul ăla despre el, în *Sunday Report,* mi-am dat seama că-l mai văzusem undeva. În seara în care s-a transmis emisiunea, tata era la etaj, lucrând la nişte hârtii. Eu şedeam în faţa televizorului, şi când a intrat tata şi-a văzut ce se transmitea, mai că n-a scăpat paharul cu băutură din mână. Pe urmă a schimbat canalul pe-o reluare cu *Star Trek.*

Numai că tipul nu-şi spunea Sunlight Gardener, când obişnuia să-l viziteze pe tata. Îl chema... nu-mi amintesc prea bine. Dar era ceva cam ca Banlon... Sau Orion...

— Osmond?

Richard se luminã la faţă.

— Asta e. Niciodată nu i-am auzit numele de familie. Dar trecea cam o dată sau de două ori pe lună. Uneori mai des. Într-o vreme, a venit din două-n două seri, vreo săptămână, după care n-a mai apărut aproape un an. Când sosea el, eu mă încuiam la mine-n cameră. Nu-mi plăcea cum mirosea. Îşi dădea cu un soi de parfum... colonie, cred, dar de fapt avea un miros mult mai puternic. Ca parfumul. Loţiune ieftină de frizerie. Dar pe dedesubt...

— Pe dedesubt mirosea de parcă nu mai făcuse-o baie de-aproape zece ani.

Richard îl privi cu ochii mari.

— L-am întâlnit şi eu ca Osmond, explică Jack, care îi mai dăduse această explicaţie şi-nainte – cel puţin în parte –, dar atunci Richard nu-l ascultase. În versiunea Teritorială a statului New Hampshire, înainte de a-l fi întâlnit ca Sunlight Gardener, în Indiana.

— Atunci trebuie să fi văzut... să fi văzut *chestia* aia.

— Pe Reuel?

Jack clătină din cap.

— Pe-atunci, Reuel trebuie să fi fost în Ţinuturile Spulberate, la încă nişte tratamente radicale cu cobalt.

Se gândea la buboaiele purulente de pe faţa creaturii, la viermi. Îşi privi încheieturile roşii şi umflate ale mâinilor, unde-l muşcaseră viermii, şi se cutremură.

— Nu l-am văzut niciodată pe Reuel, până acum, la sfârşit, şi nici pe Îngemănarul lui american. Câţi ani aveai când a-nceput să se-arate Osmond?

— Probabil patru. Povestea cu... ştii tu, debaraua... Încă nu se-ntâmplase. Mi-aduc aminte că după aia mi-era şi mai frică de el:

— După fiinţa care te-a atins în debara?

— Da.

— Iar asta s-a-ntâmplat când aveai cinci ani?

— Da.

— Când aveam *amândoi* cinci ani.

— Da. Poţi să mă laşi jos. Cred că pot merge o vreme.

Jack îl coborî. Îşi continuară drumul în tăcere, fără să se uite unul la altul. La cinci ani, ceva ieşise din beznă şi-l atinsese pe Richard. Când aveau amândoi cinci ani,

(şase, Jacky avea şase)

Jack îi auzise pe tatăl său şi pe Morgan Sloat vorbind despre un loc în care se duceau, un loc pe care Jacky îl numea Ţara Viselor-cu-ochii-deschişi. Mai târziu, în cursul aceluiaşi an, ceva apăruse din întuneric, atingându-i pe el şi pe mama lui. Nu fusese nici mai mult nici mai puţin decât glasul unchiului Morgan. Morgan Sloat care dădea telefon din Green River, Utah. Şi suspina. El, Phil Sawyer şi Tommy Woodbine plecaseră cu trei zile înainte în excursia lor anuală de vânătoare – un amic din facultate, Randy Glover, deţinea o cabană luxoasă de vânătoare în Blessington, Utah. De obicei, Glover vâna alături de ei, dar în anul acela făcuse o croazieră în Caraibe. Morgan sunase ca să anunţe

că Phil fusese împuşcat, se părea că de-un alt vânător. El şi cu Tommy Woodbine îl scoseseră din sălbăticie pe o targă improvizată. Phil îşi recăpătase cunoştinţa pe bancheta jeepului Cherokee al lui Glover, spunea Morgan, şi-l rugase să le transmită lui Lily şi lui Jack toată dragostea sa. Murise cincisprezece minute mai târziu, în timp ce Morgan gonea nebuneşte spre Green River, la cel mai apropiat spital.

Morgan nu îl omorâse pe Phil; Tommy putea să depună mărturie că toţi trei erau împreună când se auzise detunătura, dacă s-ar fi cerut vreodată o mărturie (şi, fireşte, nu se ceruse nici una).

Dar asta nu însemna că n-ar fi putut să angajeze pe cineva, gândea acum Jack. Şi nu însemna că unchiul Tommy n-ar fi putut nutri propriile sale îndoieli asupra celor întâmplate. Dacă era pe-aşa, poate că unchiul Tommy nu fusese ucis doar în scopul ca Jack şi mama lui muribundă să rămână lipsiţi de orice apărare în faţa abuzurilor lui Morgan. Poate că murise fiindcă Morgan se plictisise să se tot întrebe dacă bătrânul poponar nu i-o fi făcând vreo aluzie târzie fiului rămas în viaţă, cum că moartea lui Phil Sawyer ar fi fost mai mult decât un simplu accident. Jack îşi simţi pielea încreţindu-i-se de silă şi de repulsie.

— Ăla dăduse târcoale înainte ca tatăl tău şi tatăl meu să fi plecat ultima oară la vânătoare?

— Jack, aveam doar patru ani...

— Ba nu, n-aveai patru, aveai şase. Aveai patru când a-nceput să vină, şi aveai şase când tata a fost omorât în Utah. Şi tu nu uiţi uşor, Richard. Se arătase pe la voi înainte de moartea tatălui meu?

— Aia a fost perioada în care a venit aproape seară de seară. timp de-o săptămână, spuse Richard, cu glasul abia auzit. Chiar înainte de ultima excursie la vânătoare.

Cu toate că Richard nu era vinovat de nimic din toate astea, Jack nu-şi putu ascunde amărăciunea.

— Taică-meu mort într-un accident de vânătoare în Utah, unchiul Tommy călcat de maşină în LA. Rata mortalităţii în

rândul prietenilor tatălui meu e foarte futu-i mama mă-sii de ridicată, Richard.

— Jack..., începu Richard, cu voce mică, tremurată.

— Adică totu-i numai cai verzi pe pereţi, sau bat câmpii, sau alege-ţi tu clişeul, continuă Jack. Dar când am apărut la tine la şcoală, Richard, m-ai făcut nebun.

— Jack, tu nu înţe...

— Nu, probabil că nu înţeleg. Eram obosit, şi tu mi-ai oferit un loc unde să dorm. Minunat. Mi-era foame, şi mi-ai adus mâncare. Splendid. Dar lucrul de care aveam cea mai mare nevoie era să mă *crezi.* Ştiam că însemna s-aştept prea mult de la tine, dar, la toţi dracii! Îl *cunoşteai pe* tipul despre care vorbeam! *Ştiai* că mai apăruse şi-nainte în viaţa tatălui tău! Şi n-ai spus decât ceva de genul: „Bătrânul Jack a stat prea mult la soare pe insula aia Seabrook şi bla-bla-bla!" Isuse, Richard, credeam că suntem prieteni mai buni!

— Tot nu înţelegi.

— Ce? Că te temeai prea mult de poveştile din Seabrook Island ca să mai crezi puţin şi-n mine?

Glasul lui Jack şovăia de indignare obosită.

— Nu. Mă temeam de mai mult de-atât.

— A, zău?

Jack se opri, privind cu răutate chipul palid şi nefericit al lui Richard.

— Ce-ar fi putut să fie mai mult pentru Richard Raţionalu?

— Mă temeam, răspunse Richard, cu glas calm, mă temeam că, dacă aflam mai multe despre buzunarele alea secrete... despre Osmond ăla, sau ce anume fusese atunci în debara, nu-mi voi mai putea iubi tatăl. Şi aveam dreptate.

Richard îşi acoperi faţa cu degetele sale subţiri şi murdare, izbucnind în plâns.

6

Jack rămase privindu-l pe Richard cum plângea şi blestemându-se singur pentru douăzeci de feluri diferite de

prostie. Indiferent ce altceva mai era Morgan, era totuşi tatăl lui Richard Sloat; duhul lui Morgan pândea din forma mâinilor şi a oaselor feţei lui Richard. Uitase aceste lucruri? Nu – dar, o clipă, amara sa dezamăgire faţă de Richard le estompase. Şi nervozitatea lui crescândă jucase un rol. Acum, Talismanul era foarte, foarte aproape, şi îl simţea în terminaţiile nervoase la fel cum simte un cal apa în deşert sau un foc de ierburi îndepărtat în prerie. Această nervozitate se exprima sub forma unui soi de neastâmpăr nărăvaş.

Mda, mă rog, tipu-ăsta cică-i cel mai bun prieten al tău, Jack-O – poţi avea un piculeţ de trac dacă n-ai încotro, da' nu-l călca în picioare pe Richard. Copilul ăsta-i bolnav, în caz că n-ai observat.

Întinse mâna spre Richard. Acesta încercă să i-o dea la o parte, dar Jack nici nu voia să audă. Îl îmbrăţişă. Rămaseră astfel amândoi, un timp, în mijlocul căii ferate pustii, Richard cu capul pe umărul lui Jack.

— Ascultă, spuse el, stingherit, încearcă să nu-ţi faci prea multe griji în legătură cu... ştii tu... totul... Încă nu, Richard. Încearcă doar să te laşi dus de val, ştii?

Măi frate, da' tâmpit suna! Parcă i-ar fi spus cuiva că are cancer, da' să nu se amărască, fiindcă în curând vor pune caseta video cu *Star Wars* şi-o să-l mai înveselească.

— Sigur, replică Richard.

Se desprinse de Jack. Lacrimile îi croiseră dâre curate prin murdăria de pe faţă. Se şterse la ochi cu braţul şi încercă să zâmbească.

— Totu-o să hie bine şi totu-o să hie bine...

— Şi trebile de tot soiu-o să hie bine, îi ţinu isonul Jack – încheind într-un glas, apoi râzând într-un glas, ceea ce era minunat.

— Hai, spuse Richard. Să mergem.

— Unde?

— Să-ţi luăm Talismanul. După cum vorbeşti, trebuie să se găsească în Point Venuti. E primul oraş pe linia asta.

Haide, Jack. Dar ţine-o mai încet – încă n-am terminat de vorbit.

Jack îl privi cu oarecare curiozitate, după care porniră din nou la drum – mai încet, însă.

7

Acum, că stăvilarul se rupsese, şi Richard pornise să-şi amintească tot felul de lucruri, devenise un neaşteptat izvor de informaţii. Jack începu să se simtă ca şi cum ar fi rezolvat un puzzle fără a şti că multe dintre cele mai importante piese lipseau. Richard fusese, tot timpul, deţinătorul acestor piese. Vizitase şi înainte tabăra supravieţuitorilor; asta era prima piesă. Proprietarul era tatăl lui.

— Eşti sigur că-i acelaşi loc, Richard? întrebă Jack, de parcă s-ar fi îndoit.

— Sunt sigur. Chiar şi dincolo mi se părea puţin familiar. Când am trecut... am trecut aici... m-am convins.

Jack încuviinţă din cap, neştiind ce altceva să facă.

— Locuiam în Point Venuti. Acolo locuiam întotdeauna, înainte de-a veni aici. Trenul era o atracţie grozavă. Vreau să zic, câţi tătici au propriul lor tren particular?

— Nu prea mulţi. Cred că „Diamant" Jim Brady şi alţi câţiva ca el aveau trenuri private, da' nu ştiu dacă erau sau nu tătici.

— A, tăticul meu nu făcea parte din gaşca lor, răspunse Richard, surâzând – iar Jack îşi spuse: *Richard, s-ar putea să ai o surpriză.* Mergeam de la LA până la Point Venuti cu o maşină închiriată. Locuiam la un motel. Doar noi doi. Richard se opri. Ochii i se împăienjeniseră de dragoste şi aducere aminte. Apoi – după ce stăteam o vreme acolo – continuă el, luam trenul tatei până la Camp Readiness. Era doar un trenuleţ. Se uită la Jack, surprins. Ca acela cu care am venit noi, cred.

— Camp Readiness?

Dar Richard nu părea să-l fi auzit. Privea şinele ruginite. Aici erau în stare destul de bună, dar Jack se gândi că Richard îşi amintea, poate, resturile metalice contorsionate pe lângă care trecuseră nu demult. În câteva locuri, capetele tronsoanelor de şină se curbau practic în aer, ca nişte corzi de chitară rupte. Bănui că, în Teritorii, linia era în bună stare, întreţinută cu grijă şi dragoste.

— Vezi, aici fusese o linie de tramvai, explică Richard. Prin anii treizeci, spunea tata. „Mendocino County Red Line". Numai că nu era proprietatea comitatului, ci a unei companii private care a dat faliment, pentru că în California... ştii...

Jack aprobă din cap. În California, toţi foloseau maşinile.

— Richard, de ce nu mi-ai vorbit niciodată despre acest loc?

— A fost singurul lucru pe care tata mi-a zis să nu ţi-l destăiunuiesc niciodată. Tu şi părinţii tăi ştiaţi *că* uneori ne petreceam vacanţa în nordul Californiei, iar el a spus că asta-i în regulă, dar nu trebuia să-ţi vorbesc despre tren sau despre Camp Readiness. A zis că dacă aflai, Phil s-ar fi înfuriat foarte tare, fiindcă era secret. Tăcu un moment. A zis că, dacă-ţi spun, n-o să mă mai ia niciodată. M-am gândit că o făcea deoarece ar fi trebuit să fie parteneri. Acum nu mai cred că era doar atât. Linia de tramvai a dat faliment din cauza maşinilor şi a şoselelor, continuă Richard, apoi se opri, îngândurat. Asta a fost un lucru pe care l-am observat în locul unde m-ai dus tu, Jack. Oricât de ciudat arăta, nu mirosea a hidrocarburi. Mi-am putut da seama.

Jack clătină iarăşi din cap, fără o vorbă.

— Până la urmă, compania de tramvaie a vândut întreaga linie – cu clauză de moştenire, cu tot – unei companii de dezvoltări imobiliare. Şi ei credeau că oamenii vor începe să se mute mai departe de coastă. Numai că n-a fost aşa.

— Şi atunci a cumpărat-o tatăl tău.

— Da, cred că da. Nu ştiu prea bine. Niciodată n-a vorbit prea mult despre cumpărarea liniei... sau despre înlocuirea

şinelor de tramvai cu astea de tren.

Asta ar fi presupus multă muncă, reflectă Jack, după care se gândi la carierele de minereu şi la aparent nelimitatele forţe de muncă silnică ale lui Morgan de Orris.

— Ştiu că le-a înlocuit, dar asta numai fiindcă m-am uitat într-o carte despre căile ferate şi am văzut că ecartamentul diferă. Tramvaiele merg pe linii de ecartament zece. Asta are şaişpe.

Jack îngenunche şi, da, putu să observe două şanţuri abia vizibile între şinele existente – acolo se aliaseră şinele de tramvai.

— Avea un trenuleţ roşu, spuse, visător, Richard. Doar locomotiva şi două vagoane. Mergea cu un motor Diesel. Râdea pe socoteala lui şi spunea că singurul lucru care-i deosebeşte pe bărbaţi de băieţi e preţul jucăriilor. Pe colina de la Point Venuti era o staţie veche de tramvai, iar noi ne duceam acolo cu maşina închiriată, parcam şi intram înăuntru. Mi-aduc aminte cum mirosea staţia – un fel de miros învechit, dar plăcut... plin de soare vechi, ca să zic aşa. Iar trenul ne aştepta acolo. Şi tata... spunea: „În vagoane pentru Caâmp Readiness, Richard! Ai biletul la tine?" Şi pe urmă beam limonadă... sau ceai la gheaţă... şi stăteam în cabina locomotivei... uneori aveam marfă... provizii... În spate... dar noi ne aşezam în faţă... şi... şi... Richard înghiţi în sec şi se şterse cu o mână la ochi. Şi era frumos, continuă el. Doar tata şi cu mine. Era destul de frumos. Privi în jur, cu ochii înotând în lacrimi nestăpânite. La Camp Readiness, era o placă turnantă ca să ne întoarcem trenul. Atunci. Atunci, demult.

Scoase un cumplit suspin sugrumat.

— Richard...

Jack încercă să-l atingă.

Richard se scutură şi făcu un pas mai încolo, ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu dosul palmelor.

— Pe-atunci nu eram atât de mare, spuse el, încercând să zâmbească. *Nimic* nu era atât de mare pe-atunci, nu-i aşa,

Jack?

— Nu, răspunse Jack, şi acum se pomeni plângând şi el.

O, Richard. O, dragul meu drag.

— Nu, repetă Richard, uitându-se în jur la pădurea deasă şi ştergându-se de lacrimi cu dosurile murdare ale palmelor, nimic nu crescuse atât de mare pe-atunci. Pe vremuri, când locuiam în California, şi nimeni nu locuia în altă parte, nu eram decât nişte copii. Îl privi pe Jack, încercând să surâdă. Jack, ajută-mă. Simt că mi s-a prins piciorul într-o tâ-tâmpită de cap-cap-capcană şi... şi...

Şi Richard căzu în genunchi, cu părul atârnându-i peste chipul obosit, iar Jack se lăsă jos, lângă el, şi mai mult nu pot îndura nici eu să vă spun – decât că s-au mângâiat unul pe celălalt atât cât au fost în stare şi, cum probabil ştiţi din propriile voastre experienţe triste, asta nu-nseamnă niciodată destul de mult.

8

— Pe vremea aia, gardul era nou, spuse Richard când reuşi să vorbească din nou.

Mai făcuseră o bucată de drum. O ciocârlie cânta în vârful unui stejar înalt şi noduros. În aer se simţea şi mai puternic mirosul de sare.

— Mi-aduc aminte. Şi pancarta – CAMP READINESS, asta scria pe ea. Era o pistă cu obstacole, frânghii de căţărat şi alte frânghii, de care te agăţai şi te balansai peste nişte băltoace mari de apă. Semăna cu un fel de tabără de instrucţie dintr-un film despre Infanteria Marină în cel de-al doilea război mondial. Indivizii erau graşi şi îmbrăcaţi toţi la fel – cu cămăşi groase, care aveau inscripţionat pe piept cu litere mici CAMP READINESS, şi vipuşcă roşie la pantaloni. Toţi arătau de parcă în orice moment îi putea lovi un atac de inimă sau o congestie cerebrală. Poate ambele în acelaşi timp. Uneori, înnoptam acolo. De vreo două ori am stat tot weekendul. Nu în baraca Quonset, aia era un fel de cazarmă pentru tipii care plăteau ca să-şi refacă fizicul.

— Dacă asta făceau...

— Mda, mă rog. Dacă asta făceau. Oricum, noi locuiam într-un cort mare şi dormeam în paturi de campanie. Era de milioane. Din nou, Richard zâmbi melancolic. Dar ai dreptate, Jack – nu toţi tipii care se agitau pe-acolo arătau a oameni de afaceri care încearcă să se menţină în formă. Ceilalţi...

— Ce-i cu ceilalţi? întrebă, calm, Jack.

— Unii dintre ei – mulţi dintre ei – arătau ca namilele alea păroase din cealaltă lume, spuse Richard, cu glas atât de scăzut, încât Jack trebui să-şi încordeze auzul. Wolfii. Vreau să zic, arătau *cam* ca oamenii obişnuiţi, dar nu prea mult. Arătau... ca nişte duri. Ştii?

Jack încuviinţă din cap. Ştia.

— Ţin minte că mi-era puţin cam frică să mă uit prea atent în ochii lor. Din când în când, apăreau acolo străfulgerările alea ciudate de lumină... de parcă le-ar fi luat creierii foc. Unii dintre ceilalţi... În ochii lui Richard licări scânteia unei revelaţii. Unii dintre ceilalţi arătau ca suplinitorul ăla de antrenor de baschet despre care ţi-am povestit. Cel care purta geacă de piele şi fuma.

— Cât de departe e Point Venuti ăsta, Richard?

— Nu ştiu exact. Dar noi făceam drumul în aproape două ore, iar trenul nu mergea niciodată foarte repede. Cam cât un om care aleargă, dar nu cu mult mai repede. Nu poate fi la mai mult de treizeci şi cinci de kilometri, maximum. Probabil chiar mai puţin.

— Deci ne aflăm la vreo douăzeci şi cinci de kilometri, cel mult, de el. De...

(de Talisman).

— Mda. Exact.

Jack privi spre cerul ce se întuneca. Parcă pentru a demonstra că patetica figură de stil nu era, la urma urmei, chiar atât de patetică, soarele începuse să se ascundă după un plafon de nori. Temperatura părea să scadă cu câteva grade, ziua devenind mai mohorâtă; ciocârlia tăcuse.

9

Richard văzu cel dintâi inscripţia – un pătrat simplu de lemn albit, scris cu litere negre. Stătea în stânga căii ferate, cu stâlpul înfăşurat în viţă, ca şi cum s-ar fi aliat acolo de multă vreme. Acest sentiment, oricum, era la ordinea zilei. Scria aşa: CÂND VOR, PĂSĂRILE BUNE ZBOARĂ, BĂIEŢII RĂI TREBUIE SĂ MOARĂ. E ULTIMA VOASTRĂ ŞANSĂ. PLECAŢI ACASĂ.

— Poţi pleca, Richie, spuse Jack, liniştit. Din partea mea, e-n regulă. Au să te lase să pleci, nici o problemă. Asta nu-i treaba ta.

— Ba cred că e, răspunse Richard.

— Eu te-am târât în povestea asta.

— Nu. Tatăl meu m-a târât în ea. Sau soarta m-a târât. Sau Dumnezeu. Sau Jason. Oricine-o fi fost, rămân până la capăt.

— Bine, acceptă Jack. Să mergem.

În timp ce treceau pe lângă pancartă, Jack îi trase cu piciorul o lovitură de kung-fu acceptabilă şi o doborî.

— Merge treaba, fârtate, comentă Richard, schiţând un zâmbet.

— Mersi. Da' nu mă face fârtate.

10

Deşi începuse să se arate iarăşi indispus şi obosit, Richard vorbi o oră încheiată, în timp ce străbăteau linia prin mirosul tot mai intens al Oceanului Pacific. Deşertă un sac de amintiri ce stătuseră ferecate în sufletul lui ani de zile. Chiar dacă pe faţă nu i se citea, Jack era năucit de uimire... şi de-o milă profundă, nesecată, pentru acest copil însingurat, lacom după ultima fărâmă a afecţiunii tatălui său, pe care Richard i-o dezvăluia, involuntar sau poate nu.

Îi privea paloarea, ulceraţiile de pe obraji şi frunte şi din jurul gurii; asculta glasul nesigur, aproape şoptit, care totuşi nu şovăia, nici nu slăbea, acum când, în sfârşit, i se

ivise prilejul de a-şi spune toate ofurile, şi se bucura încă o dată că Morgan Sloat nu fusese *nicicând* tatăl lui.

Îi zise lui Jack că-şi amintea semnele de reper din toată acea porţiune a drumului. Într-un loc, văzură acoperişul unui hambar pe deasupra copacilor, purtând o reclamă decolorată la Chesterfield Kings.

— „Douăzeci de sortimente vestite de tutun înseamnă douăzeci de fumuri minunate", citi Richard, zâmbind. Doar că pe vremea aia se vedea tot hambarul. Arătă spre un brad înalt cu două vârfuri, iar după alte cincisprezece minute îi spuse lui Jack. În partea cealaltă a dealului ăstuia era o piatră care semăna perfect cu un broscoi. Hai să vedem dacă mai e acolo.

Era, iar lui Jack i se păru că arăta oarecum ca un broscoi. Cu un mic efort de imaginaţie. *Şi poate că ţi-e mai uşor dacă ai trei ani. Sau patru. Sau şapte. Sau câţi o fi avut.*

Richard îndrăgise calea ferată, şi Camp Readiness i se păruse într-adevăr grozav, cu pista sa de alergări, obstacolele de sărit şi frânghiile de căţărat. Doar oraşul propriu-zis, Point Venuti, nu-i plăcuse. După o serie de strădanii, Richard îşi aminti chiar şi numele motelului unde locuiau el şi tatăl său cu prilejul scurtelor sejururi în orăşelul litoral. „Kingsland Motel", spuse...

„Kingsland Motel", spuse Richard, se afla foarte aproape de vechiul hotel, care păruse dintotdeauna să-l intereseze pe tatăl lui. Richard putea să vadă hotelul de la fereastră, şi nu-i plăcea. Era o construcţie enormă, întortocheată, plină de foişoare şi pinioane, de mansarde, cupole şi turnuri; în vârfurile acestora din urmă, se învârteau giruete de alamă, cu forme ciudate. Se roteau chiar şi când nu bătea vântul, povesti Richard – îşi amintea clar cum stătea la fereastra camerei şi le vedea învârtindu-se mereu, mereu, mereu, alcătuiri stranii de alamă în formă de semiluni, scarabei şi ideograme chinezeşti, sclipind în soare, pe când oceanul mugea, spumegând dedesubt.

A, da, doctore, acum îmi revine totu-n minte, reflectă Jack.

— Era părăsit? întrebă el.

— Da. De vânzare.

— Cum se numea?

— „Agincourt". Richard tăcu, după care adăugă încă una dintre culori – aceea pe care majoritatea copiilor mici o lasă de cele mai multe ori în cutie: Şi era negru. Era construit din lemn, dar lemnul arăta ca piatra. Piatră veche şi neagră. Şi la fel îl numeau tata şi prietenii lui: Hotelul Negru.

11

Parţial, dar nu întru totul, pentru a-i abate lui Richard atenţia, Jack întrebă:

— Tatăl tău a cumpărat hotelul ăla? Aşa cum a cumpărat şi Camp Readiness?

Richard cugetă o vreme, apoi confirmă din cap.

— Da. Cred că l-a achiziţionat, la un moment dat. Prima oară când a început să mă ia cu el acolo, pe poarta din faţă era un anunţ: „De vânzare." Dar altă dată, când am mai trecut pe-acolo, dispăruse.

— N-aţi locuit niciodată înăuntru?

— Doamne fereşte! se cutremură Richard. Nu m-ar fi putut băga acolo decât cu un lanţ de gât... şi cred că nici aşa n-aş fi intrat.

— N-ai intrat niciodată?

— Nu. Niciodată n-am intrat, şi nici n-am să intru.

Ah, Richie-băiete, nu te-a învăţat nimeni ca niciodată să nu spui niciodată?

— Asta-i valabil şi pentru taică-tău? El a intrat vreodată?

— Din câte ştiu eu, nu, replică Richard, cu un glas profesoral. Arătătorul i se înălţă spre şaua nasului, ca pentru a împinge în sus ochelarii care nu se mai găseau acolo. Aş fi gata să pariez că nici el n-a intrat vreodată. Se temea de Hotelul Negru la fel de mult ca mine. Dar eu unul

doar atât simţeam... doar teamă. Cu tatăl meu, mai era ceva... Era...

— Era ce?

— Era obsedat de locul ăla, cred, spuse Richard, fără tragere de inimă. Tăcu îngândurat, cu privirea pierdută. Se ducea şi stătea în faţa lui zilnic, când eram la Point Venuti, continuă el. Şi nu vreau să zic „doar câteva minute", sau cam aşa ceva – stătea în faţa lui cam, să zicem, trei ore. Uneori mai mult. În majoritatea acestor ocazii era singur. Dar nu întotdeauna. Avea... prieteni ciudaţi.

— Wolfi?

— Aşa cred, răspunse Richard, aproape furios. Hmm, cred că unii dintre ei puteau să fi fost Wolfi, sau cum le-o fi zicând. Păreau stingheri în hainele lor – tot timpul se scărpinau, de obicei în locuri în care oamenii bine crescuţi nu trebuie să se scarpine. Alţii arătau ca antrenorul suplinitor. Cum să zic, duri, răi. Pe unii dintre ei îi vedeam şi la Camp Readiness. Să-ţi spun ceva, Jack – tipii ăia se temeau de Hotelul Negru chiar mai rău decât tatăl meu. Aproape că se crispau când ajungeau pe-aproape.

— Sunlight Gardener? A fost vreodată pe-acolo?

— Mda, făcu Richard. Dar în Point Venuti arăta mai mult ca omul pe care l-am văzut dincolo...

— Ca Osmond.

— Da. Însă ăia nu veneau prea des. De cele mai multe ori, nu era decât tata, singur. Câteodată, cerea să i se împacheteze nişte sandvişuri la restaurantul motelului şi se aşeza pe bordură, mâncându-şi gustarea cu ochii la hotel. Eu stăteam la fereastră, în foaierul de la „Kingsland", şi mă uitam la tata cum privea hotelul. În asemenea ocazii, nu-mi plăcea niciodată cum arăta la faţă. Părea speriat, dar mai părea şi... ca şi cum l-ar fi mâncat din ochi.

— Îl mânca din ochi... repetă, meditativ, Jack.

— Uneori mă întreba dacă nu vreau să vin cu el, iar eu refuzam sistematic. El clătina din cap, şi-mi aduc aminte că o dată a spus: „Va veni timpul. Vei înţelege totul, Rich... cu

timpul." M-am gândit atunci că, dacă era vorba de Hotelul Negru, nici nu voiam să înţeleg. Odată, continuă Richard, fiind beat, a spus că acolo înăuntru se afla ceva... şi că se afla acolo de multă vreme. Stăteam culcaţi în paturi, ţin minte. Bătea tare vântul. În noaptea aia. Auzeam valurile izbindu-se de plajă şi scârţâitul morişti lor învârtindu-se pe turnurile hotelului „Agincourt". Era un sunet înfricoşător. M-am gândit la hotel, la toate camerele alea, toate goale...

— Cu excepţia stafiilor, murmură Jack.

I se păru că aude paşi şi privi repede în urma lor. Nimic; nimeni. Drumul era pustiu cât vedeai cu ochii.

— E-adevărat, cu excepţia stafiilor, încuviinţă Richard. Aşa că am întrebat: „E ceva de preţ înăuntru, tăticule?" „E cel mai preţios lucru din câte există", a răspuns el. „Atunci, probabil o să intre vreun vagabond şi-o să-l fure", am zis. Nu era – cum să spun –, nu era un subiect pe care să vreau să-l continui, dar nu voiam nici ca tata să adoarmă. Nu cu vântul ăla care sufla pe-afară şi cu zgomotul giruetelor scârţâind în noapte.

El a râs şi am auzit un clipocit, când şi-a mai turnat puţin burbon din sticla pe care o ţinea lângă pat.

„Nimeni n-o să-l fure, Rich", a zis. „Şi orice vagabond care-ar intra în vechiul hotel ar vedea lucruri pe care *niciodată* nu le-ar mai fi văzut." Şi-a băut paharul, iar eu îmi dădeam seama că-l fura somnul. Un singur om din lume ar putea atinge acel lucru, însă omul acela nu va reuşi niciodată să se apropie de el, Rich. De-asta garantez. Ceea ce mă interesează pe mine, este că e acelaşi – acolo, ca şi aici. Nu se schimbă – cel puţin, din câte ştiu eu, nu se schimbă. Mi-ar plăcea să-l am, dar nici măcar nu voi încerca, cel puţin nu acum, şi poate niciodată. Aş putea face o mulţime de chestii cu el – ba bine că nu –, dar, în general, cred că-l prefer exact acolo unde se află.

De-acum mi-era şi mie destul de somn, însă l-am întrebat despre ce *lucru* tot vorbea.

— Şi ce-a spus? întrebă Jack, cu gura uscată.

— L-a numit... Richard ezită, încruntându-se, adâncit în gânduri. L-a numit „axa tuturor lumilor posibile". Apoi a râs. Şi pe urmă l-a numit altfel. Într-un fel care n-o să-ţi placă.

— în ce fel?

— O să te-nfurie.

— Haide, Richard, dă-i drumul, spune!

— L-a numit... ei bine... l-a numit „nebunia lui Phil Sawyer".

Nu furie simţi Jack, ci un val de emoţie fierbinte, ameţitoare. Asta era, nici vorbă, asta era Talismanul: „axa tuturor lumilor posibile". Cât de multe lumi? Numai Dumnezeu ştia. Teritoriile americane; Teritoriile propriu-zise; ipoteticele Teritorii ale Teritoriilor şi-aşa mai departe, ca serpentinele care urcă şi se desfac la nesfârşit de pe un stâlp indicator ce se roteşte. Un univers de lumi, un macrocosmos dimensional al lumilor – şi, în toate, un singur lucru care rămânea mereu acelaşi: o forţă unificatoare, aparţinând incontestabil binelui, chiar dacă acum se întâmpla să fie întemniţată într-un loc al răului. Talismanul, „axa tuturor lumilor posibile". Şi era, de asemenea, nebunia lui Phil Sawyer? Probabil că da. Nebunia lui Phil Sawyer... nebunia lui Jack... a lui Morgan Sloat... a lui Gardener... şi speranţa, firește, a celor două Regine.

— Nu sunt numai Îngemănari, spuse el cu voce tare.

Richard mergea pe-alături, privind traversele putrede dispărându-i pe sub picioare. Acum ridică nervos ochii spre Jack.

— Nu sunt numai Îngemănari, fiindcă există mai mult de două lumi. Sunt tripleţi... cvadrupleţi... cine ştie? Morgan Sloat aici, Morgan de Orris acolo, poate Morgan Duce de Azrecl, altundeva. *Dar el n-a intrat niciodată în hotel!*

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Richard, cu glas posac.

Dar sunt sigur că vei continua, oricum, spunea tonul acela resemnat, *progresând de la nonsensuri la insanităţi pure. Toată lumea în vagoane, pentru Seabrook Island!*

— El *nu poate* intra. Adică, Morgan din California nu poate – şi ştii de ce? Fiindcă Morgan *de Orris* nu poate. Iar Morgan de Orris nu poate fiindcă Morgan din *California* nu poate. Dacă unul dintre ei nu poate intra în versiunea *proprie* a Hotelului Negru, atunci *nici unul* dintre ei nu poate. Înţelegi?

— Nu.

Jack, înfierbântat de descoperire, nici măcar nu auzea ce spunea Richard.

— Doi Morgani, sau zeci de Morgani. Nu contează. Două Lily, sau zeci şi zeci – zeci de Regine în zeci de lumi, Richard, gândeşte-te la asta! Cum îţi încurcă asta minţile? Zeci de hoteluri negre – numai că în unele lumi ar putea fi un parc de distracţii negru... sau un parc de rulote negru... sau mai ştiu eu ce. Dar, Richard...

Se opri, îl întoarse pe Richard de umeri şi-l privi drept în faţă, aruncându-i flăcări în ochi. Un moment, Richard încercă să se smulgă, după care umerii i se înmuiară, sub fascinaţia aprigei frumuseţi a chipului lui Jack. Deodată, fulgerător, Richard crezu că toate aceste lucruri puteau fi posibile. Deodată, fulgerător, se simţi *vindecat.*

— Ce? şopti el.

— *Unele* lucruri sunt excluse. Unii *oameni* nu sunt excluşi. Sunt... În fine... *de-o singură natură.* Alt mod de-a spune nu găsesc. Sunt ca *el* – Talismanul. De-o singură natură. Eu. Am o singură natură. Am avut un Îngemănar, dar a murit. Nu numai în lumea Teritoriilor, ci în *toate* lumile în afară de asta. O ştiu – o simt. Tatăl meu o ştia şi el. Cred că de-asta-mi zicea Jack Călătoru. Când sunt aici, nu sunt acolo. Când sunt acolo, nu sunt aici. Şi, Richard, *nici tu nu eşti!*

Richard se holba la el, amuţit.

— Tu nu-ţi mai aminteşti – erai mai mult în Orăşelul Monstrişorilor când vorbeam eu cu Anders. Dar el mi-a spus că Morgan de Orris a avut un copil. Rushton. Ştii cine era?

— Da, şopti Richard, care încă nu reuşea să-şi desprindă ochii dintr-ai lui Jack. Era Îngemănarul meu.

— Exact. Băieţelul a murit, spunea Anders. Talismanul e de-o singură natură. *Noi* suntem de-o singură natură. Tatăl tău nu e: l-am văzut pe Morgan de Orris în cealaltă lume, şi seamănă cu tatăl tău, dar *nu e* tatăl tău. N-a putut intra în Hotelul Negru, Richard. Nu poate nici acum. Dar ştia că tu ai o singură natură, la fel cum ştie că şi eu am. Pe mine m-ar prefera mort. De tine are nevoie alături de el. Fiindcă atunci, dacă ar decide că vrea Talismanul, te-ar putea trimite pe *tine* să-l iei, nu?

Richard începu să tremure.

— Nu contează, continuă Jack, cu amărăciune. Nu va trebui să-şi facă griji pentru asta. Îl vom scoate, dar nu *el* o să-l capete.

— Jack, nu cred că pot intra acolo, spuse Richard, vorbind însă într-o şoaptă înceată, lipsită de forţă – şi Jack, care o luase deja din loc, nu-l auzi.

Richard porni la trap, să-l ajungă din urmă.

12

Conversaţia lâncezea. Sosi amiaza, apoi trecu. Pădurea devenise foarte tăcută, iar Jack văzu de două ori copaci cu trunchiuri stranii, noduroase, şi rădăcini încâlcite, crescând foarte aproape de calea ferată. Nu-i prea plăcea cum arătau aceşti copaci. Aveau o înfăţişare familiară.

Richard, cu ochii la traversele ce i se scurgeau pe sub tălpi, până la urmă se împiedică şi căzu, lovindu-se la cap. După aceea, Jack îl luă din nou în cârcă.

— Jack, acolo! strigă Richard, parcă după o veşnicie.

În faţă, şinele dispăreau într-un vechi depou de vagoane. Uşile stăteau deschise spre un întuneric plin de umbre, ce părea searbăd şi mâncat de molii. Dincolo de magazie (care poate fusese cândva atât de plăcută cum spusese Richard, dar acum lui Jack nu i se părea decât sinistră) se vedea o şosea – autostrada 101, presupuse el.

Iar dincolo de şosea, oceanul – auzea mugetul valurilor.

— Cred c-am ajuns, spuse Jack, cu vocea uscată.

— Aproape, răspunse Richard. Point Venuti e la doi-trei kilometri, pe drum. Doamne, aş vrea să nu fie nevoie să mergem acolo, Jack... Jack? Unde te duci?

Dar Jack nu întoarse capul. Ieşi de pe linie, ocoli unul dintre copacii ciudaţi la înfăţişare (acesta, mai scund chiar decât un tufiş) şi se îndreptă spre drum. Iarba şi bălăriile înalte i se frecau de jeanşii tociţi. În depoul de tramvai – gara privată de odinioară a lui Morgan Sloat –, se urni ceva cu o bufnitură umedă, hidoasă, dar Jack nici măcar nu privi într-acolo.

Ajunse la şosea, o traversă şi-şi continuă drumul spre marginea falezei.

13

Aproape de jumătatea lunii decembrie a anului 1981, un băiat, pe nume Jack Sawyer, stătea chiar acolo unde apele pur că se-ngemănează cu pământul, cu mâinile în buzunarele jeanşilor, privind la netulburatul Pacific. Avea doisprezece ani şi era extraordinar de frumos pentru vârsta lui. Părul său şaten era lung – probabil prea lung –, dar briza mării i-l sufla îndărăt de pe fruntea înaltă şi bombată. Se gândea la mama lui, care era pe moarte, şi la prieteni, atât la cei absenţi, cât şi la cei prezenţi, şi la lumile dinlăuntrul lumilor, rotindu-se pe traiectoriile lor.

Am parcurs toată distanţa, îşi spuse, şi îl cutremură un fior. *De la o coastă la alta cu Jack Sawyer Călătoru.* Deodată, ochii i se umplură de lacrimi. Trase adânc în piept aerul sărat. Iată-l ajuns – iar Talismanul era aproape.

— Jack!

Jack nu-l privi din primul moment; ochii îi erau atraşi de Pacific, de strălucirea azurie a razelor de soare pe crestele valurilor. Era aici; reuşise. Şi...

— *Jack!*

Richard îl bătu pe umăr, smulgându-l din toropeală.

— Hram?

— Uite! Richard, cu gura căscată, arăta spre ceva aflat pe drum, în direcţia în care se găsea probabil Point Venuti. Uită-te-acolo!

Jack privi. Înţelese surpriza celuilalt, dar el nu se simţi deloc mirat – sau nu mai mult decât atunci când Richard îi spusese numele motelului unde locuise, împreună cu tatăl său, în Point Venuti. Nu, nu era foarte surprins, dar...

Dar îi făcea al dracului de bine să-şi revadă mama.

Chipu-i era înalt de şase metri şi părea mai tânăr decât şi-l putea aminti Jack. Era Lily, aşa cum arătase la apogeul carierei sale. Părul, o strălucitoare nuanţă be-bop de blond ca alama, era legat la spate într-o coadă de cal gen Tuesday Weld. Oricum, nepăsătoru-i zâmbet „ia mai duceţi-vă dracu'" era al ei, şi numai al ei. Nimeni nu mai surâsese astfel în filme – ea îl inventase, şi încă mai deţinea patentul. Privea înapoi peste un umăr dezgolit. La Jack... la Richard... la Pacificul cel albastru.

Era mama lui... dar, când băiatul clipi din ochi, chipul se modifică imperceptibil. Linia bărbiei şi a obrajilor deveni mai rondă, pometii mai puţin pronunţaţi, părul mai închis la culoare, ochii de-un albastru şi mai adânc. Acum era chipul Laurei DeLoessian, mama lui Jason. Jack clipi iarăşi, şi din nou o revăzu pe mama lui – mama lui la douăzeci şi opt de ani, trimiţându-şi printr-un zâmbet spre lume vesela sfidare „să vă *fut,* dacă nu ştiţi de glumă".

Era un panou de reclamă. În partea de sus purta anunţul:

CEL DE-AL TREILEA FESTIVAL ANUAL
AL FILMELOR DE SERIE B CU CRIME
POINT VENUTI, CALIFORNIA
CINEMA BITKER
10-20 DECEMBRIE
LILY CAVANAUGH
„REGINA B-URILOR"

— Jack, e *mama* ta, spuse Richard, cu glasul răguşit de uimire. Să fie doar o coincidenţă? Nu se poate, aşa-i'?

Jack clătină din cap. Nu, nu era o coincidenţă.

Cuvântul de care nu-şi putea desprinde ochii era, desigur, REGINA.

— Haide, îl chemă el pe Richard. Cred că aproape am ajuns.

Amândoi porniră unul lângă altul pe autostradă, spre Point Venuti.

CAPITOLUL XXXVIII – Capătul drumului

1

Jack examină din mers poziţia cocârjată şi faţa care lucea de transpiraţie a lui Richard. Prietenul său arăta acum de parcă nu ar mai fi fost în stare să se târască decât prin puterea propriei sale voinţe. Pe chip îi înmuguriseră încă vreo câteva coşuri umede.

— Te simţi bine, Richie?

— Nu. Nu mă simt prea bine. Dar încă mai pot să umblu, Jack. Nu-i nevoie să mă cari tu.

Înclină capul, continuând sa se trudească, posomorât. Jack văzu că prietenul său, pe care-l legau atâtea amintiri de mica şi ciudata cale ferată şi de mica şi ciudata gară, suferea mult mai mult decât el din cauza prezentei realităţi – rugină, traverse rupte, bălării, oţetar otrăvitor... iar în capăt, o clădire dărăpănată, cu vopseaua scorojită, o clădire în care ceva fojgăia neliniştitor în întuneric.

Simt că mi s-a prins piciorul într-o tâmpită de capcană, spusese Richard, iar lui Jack i se părea că înţelege destul de bine metafora... dar nu cu *profunzimea* puterii de înţelegere a lui Richard. Acolo se afla mai multă putere de înţelegere decât era el însuşi în stare să aibă. O felie din copilăria lui Richard îi fusese smulsă din suflet, întoarsă pe dos, arsă. Calea ferată şi gara moartă, cu ferestrele ei ce se holbau fără geamuri, trebuie să-i fi părut lui Richard nişte înspăimântătoare parodii – alte frânturi ale trecutului nimicite în siajul a tot ceea ce afla sau recunoştea ca adevărat despre tatăl său. Toată viaţa lui Richard, în egală măsură cu cea a lui Jack, începuse să se remodeleze după tiparul Teritoriilor, iar lui Richard i se acordase mult mai puţin timp de pregătire pentru această transformare.

2

Jack era gata să jure că tot ceea ce-i spusese lui Richard despre Talisman fusese adevărat: Talismanul ştia că se apropiau. Începuse s-o simtă cam atunci când văzuse reclama strălucitoare cu imaginea mamei lui; acum, sentimentul era puternic, irezistibil. Parcă un animal uriaş s-ar fi deşteptat la câţiva kilometri depărtare, iar torsul său molcom făcea să vibreze pământul... Sau ca şi cum s-ar fi aprins toate becurile, până la ultimul, într-o clădire cu o sută de etaje, aflată imediat după linia orizontului, iscând o văpaie de lumină suficientă pentru a face stelele să pălească... Sau ca şi cum ar fi pus cineva în funcţiune cel mai mare magnet din lume, care atrăgea catarama curelei lui Jack, mărunţişul din buzunare şi plombele dinţilor, şi n-avea să fie mulţumit până nu-l trăgea în inima lui. Animalul acela uriaş, torcând, iluminarea bruscă şi orbitoare, atracţia magnetică – toate acestea îşi găseau ecoul în pieptul lui Jack. Ceva aflat acolo, ceva dinspre Point Venuti, îl dorea pe Jack Sawyer, şi ceea ce ştia în primul rând Jack Sawyer despre obiectul care-l chema într-un chip atât de visceral era dimensiunea lui. Era Mare. Nimic mărunt n-ar fi putut deţine o asemenea putere. Avea mărimea unui elefant, a unui oraş.

Iar Jack se întreba despre propria-i capacitate de-a mânui ceva atât de monumental. Talismanul fusese încătuşat într-un vechi hotel, magic şi sinistru; era de presupus să li fost închis acolo nu numai pentru a-l apăra de mâinile răufăcătorilor, dar, cel puţin în parte, şi pentru că oricui i-ar fi venit greu să-i manevreze, indiferent cu ce intenţii. Poate, se gândea Jack, Jason fusese singura fiinţă capabilă să-l folosească, capabilă să-l atingă fără a-şi face rău nici sie însuşi, nici Talismanului. Simţind tăria şi zorul chemării acestuia, Jack mai putea doar să spere că nu-i vor pieri forţele în faţa Talismanului.

— „Vei înţelege, Rich", spuse, spre surprinderea lui, Richard, cu glasul înfundat şi slab. Aşa a spus tatăl meu. A spus că voi înţelege. „ *Vei înţelege, Rich."*

— Mda, făcu Jack, privindu-şi îngrijorat prietenul. Cum te simţi?

Pe lângă bubele ce-i înconjurau gura, Richard avea acum o colecţie de umflături şi puncte roşii, care-i dădeau o înfăţişare furioasă, apărute peste fruntea plină de coşuri şi pe tâmple. Ca şi cum pe sub pielea lui bolnavă şi chinuită s-ar fi cuibărit un roi de insecte. Un moment, lui Jack îi fulgeră prin minte imaginea lui Richard Sloat în dimineaţa în care el îi escaladase fereastra la Nelson House, în Thayer School; Richard Sloat, cu ochelarii săi aşezaţi ferm pe nas şi puloverul vârât adânc în pantaloni. Oare avea să mai apară vreodată băiatul acela de neclintit, înnebunitor de corect?

— Mai pot merge încă, spuse Richard. Dar la asta se referea? *Asta* e înţelegerea la care trebuia să ajung, sau s-o găsesc, sau cum mama dracu'?...

— Ţi-a apărut ceva nou pe faţă, spuse Jack. Vrei să te odihneşti o vreme?

— Noo, făcu Richard, continuând să vorbească parcă din fundul unui butoi plin cu noroi. Simt şi eu erupţia aia. Mă mănâncă. Cred că mi-a ieşit şi pe tot spatele.

— Stai să văd, spuse Jack.

Richard se opri în mijlocul drumului, ascultător ca un câine, închise ochii şi începu să respire pe gură. Petele roşii îi ardeau pe frunte şi pe tâmple. Jack trecu în spatele lui, îi ridică haina şi-i săltă poalele cămăşii albastre, încheiate cu nasturi, murdară şi pătată. Acolo, petele erau mai mici, nu tot atât de proeminente sau rebele; se întindeau de la omoplaţii firavi ai lui Richard până spre sacrum, nu mai mari decât nişte căpuşe.

Richard lăsă să-i scape un lung oftat, involuntar şi abătut.

— Le ai şi-aicea, da' n-arată la fel de rău.

— Mersi, mulţumi Richard.

Trase aer în piept şi înălţă capul. Deasupra, cerul cenuşiu părea destul de greu pentru a se prăvăli peste pământ. Oceanul fierbea printre stânci, departe, la poalele pantei sălbatice.

— Nu-s decât vreo doi kilometri, zău, spuse Richard. O să mă descurc.

— Când vei avea nevoie, te iau în cârcă, promise Jack, convins fiind că, nu peste mult timp, urma să-l care iarăşi pe Richard.

Prietenul său clătină din cap şi făcu o încercare nereuşită de a-şi îndesa cămaşa la loc în pantaloni.

— Uneori cred că... uneori cred că nu pot să...

— Vom intra în hotelul ăla, Richard, spuse Jack, luându-l de braţ şi aproape forţându-l să meargă înainte. Tu şi cu mine. Împreună. N-am nici cea mai vagă idee ce-o să se-ntâmple, o dată ajunşi înăuntru, dar noi doi intrăm. Indiferent cine caută să ne oprească. Să ţii minte asta.

Richard îi aruncă o privire, pe de-o parte înfricoşată, pe de alta recunoscătoare. Acum, Jack putea să-i vadă contururile neregulate ale viitoarelor umflături aglomerându-se sub pielea obrajilor. Deveni din nou conştient de-o puternică forţă care îl atrăgea, silindu-l să meargă, aşa cum îl silise şi el pe Richard.

— Adică taică-meu, spuse acesta.

Clipi din ochi, iar Jack avu impresia că se străduia să nu plângă – extenuarea îi amplificase emoţiile.

— Adică orice, replică Jack, nu tocmai convins. Hai să mergem, bătrâne.

— Dar ce era vorba să înţeleg? Nu-mi dau...

Richard privi în jur, clipind din ochii săi neprotejaţi. Cea mai mare parte a lumii, îşi aminti Jack, exista pentru Richard doar prin ceaţă.

— Înţelegi deja o mulţime, Richie, îi atrase el atenţia.

Şi atunci, o clipă, un zâmbet tulburător de amar schimonosi gura lui Richard. Fusese silit să înţeleagă mult mai mult decât îşi dorise vreodată să ştie, iar prietenul său se pomeni un moment încercat de dorinţa de-a fi fugit de la Thayer School, în toiul nopţii, numai el singur. Dar clipa în care ar fi putut păstra inocenţa lui Richard rămăsese departe în urmă, dacă existase cumva vreodată. Richard

era o componentă necesară a misiunii lui Jack. Simţea mâini puternice cuprinzându-i inima; mâinile lui Jason, mâinile Talismanului.

— Mergem într-acolo, spuse.

Richard îşi potrivi pasul după al lui.

— În Point Venuti ne vom întâlni cu tata, nu-i aşa? întrebă el.

— O să am grijă de tine, Richard, răspunse Jack. Acum, tu eşti turma.

— Ce?

— Nimeni nu-ţi va face vreun rău, doar dacă nu te sinucizi prin scărpinat.

Richard mormăi ceva pentru sine în timp ce-şi urmau drumul. Mâinile îi lunecau peste tâmplele inflamate, frecând şi iar frecând. Din când în când, îşi înfigea degetele în păr, scărpinându-se ca un câine şi mârâind cu o satisfacţie aproape împlinită.

3

Curând după ce lui Richard îi fusese ridicată cămaşa, dez-golindu-i-se eczema roşie de pe spinare, văzură primul copac din Teritorii. Creştea pe partea şoselei opusă oceanului, cu încâlcitură de ramuri negricioase şi trunchiul ca o coloană groasă, cu scoarţa neregulată, ieşind dintr-un desiş de oţetari roşcaţi, ca de ceară. Scorburile se căscau din scoarţă, asemenea unor guri sau ochi, spre cei doi băieţi. Jos, în pâlcul des de oţetari, un freamăt de rădăcini nemulţumite agita frunzele ceroase de deasupra, ca şi cum le-ar fi răvăşit vântul.

— Hai să traversăm pe partea cealaltă, spuse Jack, sperând că Richard nu văzuse copacul.

Încă mai putea auzi, în spate, rădăcinile groase, ca de cauciuc, răscolind printre tulpinile oţetarului.

Oare ăla-i un BĂIAT? Poate să fie un BĂIAT acolo? Un băiat DEOSEBIT, poate?

Mâinile lui Richard zburară de lângă trup, la umeri, la tâmple, la ţeastă. Pe obraji, cel de-al doilea val de umflături proeminente părea un machiaj de film horror – era posibil să fi fost un monstru juvenil din vechile filme cu Lily Cavanaugh. Jack văzu că, pe dosul mâinilor lui Richard, plăgile roşii ale eczemei începuseră să se unească în cordoane roşii, late.

— Chiar mai poţi merge, Richard? îl întrebă.

Richard încuviinţă din cap.

— Sigur. O vreme. Privi cu ochi mijiţi înapoi peste drum. Ăla nu era un pom obişnuit, nu crezi? N-am mai văzut un asemenea copac, nici măcar în cărţi. Era un copac din Teritorii, aşa-i?

— Mă tem că da, spuse Jack.

— Asta-nseamnă că Teritoriile sunt foarte aproape!

— Aşa se pare.

— Deci vor mai fi copaci din ăia mai încolo, da?

— Dacă tot ştii răspunsurile, de ce mai întrebi? Of, Jason, ce prostii mai spun! Iartă-mă, Richie. Cred că sperasem să nu-l vezi. Mda, bănuiesc că vom mai întâlni acolo copaci ca ăla. Doar să nu ne-apropiem prea mult de ei.

În orice caz, gândi Jack, „acolo" nu era tocmai cel mai potrivit mod de-a descrie locul spre care se îndreptau: şoseaua cobora într-o pantă constantă, şi fiecare sută de paşi părea s-o îndepărteze tot mai mult de lumină. Totul părea invadat de Teritorii.

— Vrei să mai arunci o privire la spinarea mea? îl rugă Richard.

— Sigur.

Jack îi ridică din nou cămaşa. Se abţinu de la orice comentariu, deşi instinctul îi dicta să geamă. Spatele lui Richard se acoperise de pete roşii şi umflate, din care fierbinţeala părea să radieze în afară.

— E ceva mai rău, spuse.

— Mi-am imaginat eu. Doar puţin, hmm?

— Doar puţin.

La scurt timp, reflectă Jack, Richard avea să arate al dracului de mult ca o valiză din piele de aligator – Alligator Boy, fiul lui Elephant Man.

Ceva mai în faţă, doi copaci crescuseră împreună, cu trunchiurile buboase răsucite unul în jurul altuia într-un chip ce sugera mai multă violenţă decât afecţiune. Privindu-i în timp ce se grăbeau să treacă, Jack avu impresia că vede găurile negre din scoarţă formând cuvinte, trimiţându-le blesteme sau sărutări: şi ştiu că auzise rădăcinile scrâşnind între ele la baza tulpinilor împletite. *(BĂIAT! Acolo e un BĂIAT! Băiatul NOSTRU c acolo!)*

Deşi era abia jumătatea după-amiezei, văzduhul devenise întunecos, ca o stranie textură grunjoasă, aidoma unei fotografii dintr-un ziar vechi. Acolo unde crescuse iarba, pe partea dinspre continent a şoselei, unde înflorise albă, delicată, dantela-reginei-Anne, pământul era aşternut cu buruieni joase, de nerecunoscut. Fără nici un mugur şi doar cu câteva frunze, semănau cu nişte şerpi încolăciţi laolaltă şi miroseau slab a ulei de motor Diesel. Când şi când, soarele îşi trimitea lumina prin penumbra granulară, ca un foc portocaliu difuz. Jack îşi aminti o fotografie văzută cândva, a localităţii Gary, din Indiana – flăcări de infern, alimentate cu otravă, pe un cer negru, înveninat. Din vale, Talismanul îl atrăgea la fel de sigur ca şi cum ar fi fost un uriaş care-l apucase cu mâinile de haine. „Axa tuturor lumilor posibile". Avea să-l ducă pe Richard în infernul acela – luptându-se din răsputeri pentru viaţa lui –, chiar şi dacă ar fi trebuit să-l târască de glezne. Iar Richard observase, fără îndoială, această hotărâre a lui Jack, căci, scărpinându-se pe coaste şi pe umeri, înainta cu greu pe lângă el.

Am s-o fac, îşi spuse Jack, încercând să nu ia în seamă faptul că se străduia din toate puterile să-şi adune curajul. *De-ar trebui să străbat zece lumi diferite, am s-o fac.*

La trei sute de metri în jos, pe pantă, un pâlc de copaci Teritoriali hidoşi pândeau lângă şosea ca nişte tâlhari. În timp ce trecea pe partea opusă a drumului, Jack aruncă o privire spre rădăcinile lor încolăcite şi zări, pe jumătate îngropat în pământul prin care şerpuiau acestea, un mic schelet albit, ce fusese odinioară al unui copil de opt-nouă ani, purtând o cămaşă în carouri verzi cu negru, putrezită. Înghiţi în sec şi se grăbi să-l tragă pe Richard după el, ca pe un căţel în lesă.

5

Peste câteva minute, Jack Sawyer văzu pentru prima oară în viaţa lui Point Venuti.

CAPITOLUL XXXIX – Point Venuti

1

Point Venuti spânzura la poalele peisajului, suspendat de coastele falezei ce cobora spre ocean. Dincolo de oraş, se înălţa în văzduhul întunecat un alt lanţ de râpi, masive, dar zimţate. Păreau nişte elefanţi bătrâni, teribil de zbârciţi. Drumul cobora pe lângă nişte pereţi înalţi de lemn, până ce dădea colţul în dreptul unei clădiri metalice lungi, cafenii – o fabrică sau un antrepozit. Din locul de unde privea Jack, drumul se ivea iarăşi la începutul ascensiunii pe panta opusă, urcând colina spre Sud şi spre San Francisco. Nu vedea decât versantul ca o scară al acoperişurilor antrepozitului, parcajele îngrădite şi, departe, în dreapta, cenuşiul hibernal al apei. Pe porţiunile de drum din raza lui vizuală, nu circula nici un om; nimeni nu apărea la micile ferestre înşirate înapoia celei mai apropiate fabrici. Prin parcările goale se învârtejea praful. Point Venuti părea pustiu, dar Jack ştia că nu era aşa. Morgan Sloat şi cohortele lui – cei care supravieţuiseră sosirii-surpriză a trenuleţului din Teritorii, cel puţin – vor fi aşteptând sosirea lui Jack Călătoru şi a lui Richard Raţionalu. Talismanul vuia spre Jack, îndemnându-l să înainteze.

— Ei, asta e, copilu', spuse băiatul.

Imediat se iviră două noi faţete ale oraşului Point Venuti. Mai întâi, apăru o porţiune de aproximativ douăzeci de centimetri din coada unei limuzine Cadillac – Jack văzu vopseaua neagră gresată, bara de şoc lucitoare, o parte din lumina de poziţie dreaptă. Îşi dori cu febrilitate ca Wolful renegat de la volan să se fi numărat printre victimele din Camp Readiness. Apoi privi din nou spre ocean. Apa cenuşie spumega la mal. În mijlocul pasului următor, îi atrase atenţia o mişcare lentă, deasupra acoperişurilor antrepozitului şi fabricii. VINO AICI, îl chemă Talismanul, în

stilul său magnetic, insistent. Point Venuti părea să se contracte cumva ca o mână ce se strânge pumn. Sus, deasupra acoperişurilor, vizibilă abia acum, o giruetă întunecată, dar incoloră, în formă de cap de lup, se rotea haotic, nesupunându-se suflării vântului.

Când Jack văzu nelegiuita morişca învârtindu-se dintr-o parte într-alta, apoi continuând într-un cerc complet, ştiu că tocmai zărise pentru prima oară Hotelul Negru – cel puţin o frântură din el. De pe acoperişul antrepozitului, de pe drumul din faţa lui, din tot oraşul nevăzut, se înălţa un inconfundabil fior de duşmănie, la fel de palpabil ca o palmă în plină faţă. Jack îşi dădu seama că, în Point Venuti, Teritoriile sângerau prin hotarul dintre lumi; aici, realitatea fusese presărată în strat foarte subţire. Capul de lup se rotea fără sens în văzduh, iar Talismanul continua să-l atragă pe Jack. VINO AICI, VINO AICI, VINO ACUM, VINO ACUM, ACUM... Jack înţelese că, o dată cu incredibila şi crescătoarea sa putere de atracţie, Talismanul îi cânta. Fără cuvinte, fără melodie, dar cânta; o înălţare şi o coborâre sinusoidală a cântecului balenei, pe care altcineva n-o auzea.

Talismanul ştia că Jack tocmai văzuse girueta hotelului.

O fi Point Venuti cel mai depravat şi primejdios loc din toată America de Nord şi de Sud, gândi băiatul, cu o îndoită îndrăzneală, dar care nu-l împiedică să intre în hotelul „Agincourt". Se întoarse spre Richard, acum simţindu-se ca şi cum o lună încheiată n-ar fi făcut decât să se odihnească şi să se antreneze, şi încercă să nu i se vadă pe chip deznădejdea provocată de înfăţişarea jalnică a prietenului său. Nici Richard nu-l putea opri – la nevoie, avea să-l împingă drept prin pereţii hotelului blestemat. Îl văzu greblându-şi chinuit, cu degetele, erupţia ca un fagure de pe tâmple, de pe obraji şi din păr.

— O vom face, Richard, spuse el. Ştiu c-o vom face. Nu-mi pasă cât de multe baliverne nebuneşti vor arunca la adresa noastră. O vom face.

— Necazurile noastre vor avea necazuri cu noi, spuse Richard, citându-l – fără să-şi dea seama – pe Dr. Seuss. Tăcu o clipă. Nu ştiu dac-am să pot, zise apoi. Ăsta-i adevărul. Mor pe picioare. Îi aruncă lui Jack o privire deschisă, chinuită. Jack, ce *se-ntâmplă* cu mine?

— Nu ştiu, dar ştiu cum s-o opresc.

Şi spera că spune adevărul.

— Tatăl meu îmi face asta? întrebă, nenorocit, Richard.

Îşi pipăi cu mâinile faţa buhăită. Apoi îşi scoase cămaşa din pantaloni şi se uită atent la eczema roşie ce i se închega pe stomac. Umflăturile, având forma aproximativă a statului Oklahoma, începeau de la talie, pentru a se întinde în ambele părţi şi în sus, spre gât.

— Pare un virus, sau cam aşa ceva. Tatăl meu mi l-a dat ?

— Nu cred c-a făcut-o anume, Richie, îl consolă Jack. Dacă asta înseamnă ceva pentru tine.

— Nu-nseamnă nimic.

— O să se oprească. Expresul de Seabrook Island ajunge la capătul liniei.

Cu Richard alături, Jack porni mai departe – şi văzu farurile de poziţie ale Cadillacului aprinzându-se, apoi stingându-se, înainte ca maşina să lunece în afara razei lui vizuale.

De data asta n-aveau să se producă loc nici un atac-surpriză, nici o minunată năvală trosc-bum printr-un gard, cu un tren plin de arme şi muniţii, dar chiar dacă toată lumea din Point Venuti ştia că soseau, Jack îşi urmă drumul. Se simţi dintr-o dată de parcă ar fi îmbrăcat o armură, ca şi cum ar fi ţinut în mână o spadă magică. Nimeni din Point Venuti n-avea puterea să-i facă vreun rău, cel puţin nu înainte de-a ajunge la hotelul „Agincourt". Îşi continua drumul, cu Richard Raţionalu lângă el,

şi totul urma să fie bine. Şi, înainte de-a mai fi făcut trei paşi, cu muşchii cântându-i la unison cu Talismanul, i se formă o imagine a lui însuşi, mai adecvată decât aceea a

unui cavaler pornind să poarte o bătălie. Imaginea provenea direct dintr-un film al mamei sale, transmisă prin telegraful celest. Părea că se află pe un cal, cu o pălărie cu boruri largi pe cap şi cu un pistol prins la cingătoare, hotărât să facă mare curăţenie în Deadwood Gulch. *Ultimul tren spre Oraşul Spânzuraţilor,* îşi aminti el: Lily Cavanaugh, Clint Walker şi Will Hutchins, 1960. Aşa să fie.

2

Patru sau cinci copaci din Teritorii se chinuiau să crească din solul cafeniu şi dur, lângă prima clădire abandonată. Poate că fuseseră aici tot timpul, cu crengile şerpuindu-le peste drum, aproape până la linia albă, poate că nu. Jack nu-şi amintea să-i fi văzut când privise prima oară spre oraşul ascuns. Totuşi, era mai uşor de admis că scăpase din vedere copacii, decât să nu fi observat o haită de câini sălbatici. Le auzea rădăcinile fojgăind pe suprafaţa solului, în timp ce el şi Richard se apropiau de antrepozit.

(Băiatul NOSTRU? Băiatul NOSTRU?)

— Să traversăm şoseaua, îi spuse el lui Richard şi-l apucă de mâna umflată.

De cum ajunseră pe partea opusă a drumului, unul dintre copacii Teritoriali se întinse vizibil, rădăcină şi creangă, spre ei. Dacă arborii aveau tub digestiv, i-ar fi putut auzi stomacul ghiorăind. Ramura cărpănoasă şi rădăcina netedă ca un şarpe şfichiuiră peste linia galbenă, până la jumătatea distanţei ce le mai despărţea de cei doi băieţi. Jack îl înghionti cu cotul în coastă pe Richard, care rămăsese cu gura căscată, apoi îl înhăţă de braţ şi-l trase după el.

(BĂIATUL MEU, MEU, MEU, MEU! DAAHHHH)

Un sunet scrâşnit, de sfâşiere, umplu deodată văzduhul, iar Jack crezu o clipă că Morgan de Orris îşi spinteca din nou drum printre lumi, devenind Morgan Sloat... Morgan Sloat cu o ofertă finală a-nu-se-refuza, implicând mitralieră, aruncător de flăcări, o pereche de cleşti înroşiţi în foc... Dar, în locul tatălui furios al lui Richard, coroana unui copac din

Teritorii izbi mijlocul drumului, săltă o dată într-un plesnet de crengi, după care se rostogoli pe-o parte ca un animal mort.

— O, Doamne sfinte, murmură Richard. S-a smuls din pământ ca să vină după noi.

Exact lucrul la care se gândise şi Jack.

— Copac kamikaze, comentă el. Cred c-o să fie cam sălbăticuţe treburile aici, în Point Venuti.

— Din cauza Hotelului Negru?

— Sigur. Dar şi din cauza Talismanului.

Privi în lungul drumului şi văzu, cam la zece metri mai jos, încă un pâlc de copaci carnivori.

— Vibraţiile din atmosferă, sau cum dracu' ai vrea să le zici, s-au încurcat de tot – fiindcă tot ce-i rău şi bun, negru şi alb, s-a amestecat.

Jack stătea cu ochii pe pâlcul de copaci de care se apropiau încet, vorbind, şi văzu coroana celui mai apropiat zvâcnind spre ei, ca şi cum i-ar fi auzit glasul.

Poate că tot acest oraş era un Oatley mai mare, cugeta băiatul, şi poate că avea să răzbată până la urmă. Dar, dacă dincolo de acesta se afla un tunel, ultimul lucru dorit de Jack Sawyer era să intre în el. Zău că n-avea poftă să întâlnească versiunea din Point Venuti a lui Elroy.

— Mi-e frică, spuse Richard, în spatele lui. Jack, ce ne facem dacă şi alţi copaci pot ţâşni din pământ ca ăla?

— Ştii, zise Jack, am observat că, nici măcar atunci când sunt mobili, copacii nu pot ajunge foarte departe. Până şi un curcan ca tine ar trebui să fie-n stare să-ntreacă la fugă un pom.

Ajunseseră la ultima curbă a drumului, coborând panta pe lângă antrepozit. Talismanul îl chema, îl chema, la fel de sonor ca harpa cântătoare a uriaşului din celebrul basm *Jack şi vrejul de fasole.* În sfârşit, Jack dădu colţul, şi dinaintea lui se desfăşură întreaga panoramă a oraşului Point Venuti.

Latura Jason din el îl făcu să-şi continue drumul. Poate că Point Venuti fusese cândva un orăşel sezonier plăcut, dar aceste zile trecuseră de mult. Acum, Point Venuti însuşi era tunelul Oatley, şi trebuia să-l străbată pe tot. Suprafaţa crăpată, spartă, a drumului cobora spre o zonă cu case arse. Înconjurate de copaci din Teritorii. Lucrătorii de la fabricile şi antrepozitele pustii locuiseră, pesemne, în aceste căsuţe de lemn, aşa cum se putea constata după unele resturi mai puţin carbonizate. Ici-colo, în jurul ruinelor, năpădite de bălării dese, zăceau caroserii turtite de maşini incendiate. Prin fundaţiile devastate ieşeau rădăcinile copacilor Teritoriali. Cărămizi şi scânduri înnegrite, căzi de baie răsturnate, sparte, ţevi îndoite stăteau împrăştiate peste tot. O străfulgerare albă îi atrase lui Jack privirea, dar întoarse capul în altă parte de îndată ce văzu că era osul lucios al unui schelet dezarticulat, agăţat sub hăţişul de rădăcini. Pe aceste străzi, pedalaseră odinioară copii cu biciclete, gospodinele se adunaseră în bucătării să se plângă despre lefuri şi şomaj, bărbaţii îşi gresaseră maşinile pe alei – iar acum, toate dispăruseră. Lin balansoar răsturnat, pătat de rugină, împungea cu braţele prin grămezile de resturi şi buruieni.

Mici văpăi roşietice clipiră pe cerul acoperit.

Dincolo de cele două cvartale ale zonei cu case arse şi copaci carnivori, un semafor mort spânzura deasupra unei intersecţii pustii. În partea opusă acesteia, pe peretele unei clădiri calcinate, încă se mai puteau citi cuvintele: HOP-AŞA! SUN-O PE MAMA TA, deasupra imaginii perforate şi pline de băşici a botului unei maşini ieşind printr-un geam de sticlă turnată. Focul nu se întinsese mai departe de-atât, dar Jack îşi dorea să fi iăcut-o. Point Venuti era un oraş-fantomă; iar focul era de preferat putreziciunii. Clădirea cu reclama pentru vopsele Maaco semi-distrusă era prima dintr-un şir de magazine. Librăria „Planeta periculoasă", „Ceai şi simpatie". „Magazinul alimentelor sănătoase La Ferdy", „Satul de neon" – Jack putea citi doar câteva dintre

firmele prăvăliilor, căci deasupra celor mai multe vopseaua se scorojise, desprinzându-se de pe faţade. Aceste magazine păreau închise, abandonate, la fel ca fabricile şi magaziile de pe colină. Chiar şi din locul în care stătea, Jack vedea că vitrinele, sparte de cine ştie când, semănau cu nişte rame de ochelari goale, peste nişte perechi de ochi orbi, idioţi. Mânjituri de vopsea decorau faţadele magazinelor, roşii, negre şi galbene. de-o strălucire ciudată şi asemănătoare unor cicatrice, în văzduhul cenuşiu, mohorât. O femeie goală, atât de înfometată, încât Jack i-ar fi putut număra coastele, se învârtea încet, ceremonios, ca o giruetă, în strada plină eu gunoaie din faţa magazinelor. Deasupra trupului ei palid, cu sânii lăsaţi şi cu un smoc de păr pubian, faţa îi fusese pictată într-un portocaliu aprins. Tot portocaliu îi era şi părul. Jack nu mai făcu nici o mişcare, privind-o pe nebuna cu chip vopsit şi păr cănit cum ridica braţele, răsucindu-şi trunchiul şi, cu deliberarea executării unei mişcări tai-chi, aruncându-şi piciorul în lături, peste cadavrul plin de muşte al unui câine, pentru a încremeni în această poziţie. Ca o emblemă a întregului Point Venuti, nebuna îşi păstra postura. Apoi, piciorul coborî încet, iar trupul slăbănog reîncepu să se rotească.

Dincolo de femeie, dincolo de şirul magazinelor goale, strada principală intra în zona rezidenţială – cel puţin aşa bănuia Jack, că fusese odată rezidenţială. Şi aici, cicatricele viu colorate ale vopselelor desfigurau clădirile, căsuţe cu un etaj, odinioară de-un alb strălucitor, acum acoperite cu dâre de vopsea şi graffiti. Îi sări în ochi un slogan: ACUM EŞTI MORT, mâzgălit pe peretele lateral al unei clădiri izolate, coşcovite, care cândva fusese, cu siguranţă, o pensiune. Cuvintele erau scrise acolo de mult timp.

JASON, AM NEVOIE DE TINE, bubui spre el Talismanul, într-o limbă de dincolo şi mai presus de cea vorbită.

— Nu pot, şopti lângă el Richard. Jack, ştiu că nu pot.

După şirul de case jupuite, cu o înfăţişare jalnică, drumul cobora din nou, iar Jack putea să vadă numai spatele unor

limuzine Cadillac, câte una pe fiecare parte a străzii, parcate cu botul spre vale şi cu motoarele în funcţiune. Ca într-o fotografie trucată, arătând ridicol de mare, incredibil de sinistru, partea – jumătatea? treimea? – de sus a Hotelului Negru se înălţa deasupra Cadillacurilor şi a căsuţelor aflate în ruină, pierite. Părea să plutească, retezată de curbura ultimei coline.

— Nu pot intra acolo, repetă Richard.

— Eu nici măcar nu-s sigur că putem trece de copacii ăştia, spuse Jack. Ţine-ţi boii, Richie.

Richard slobozi un sunet ciudat, fornăit. Jack avu nevoie de o secundă pentru a recunoaşte în el plânsul. Cuprinse umărul prietenului său cu braţul. Hotelul domina tot peisajul – atâta lucru se vedea limpede. Hotelul Negru stăpânea Point Venuti. văzduhul şi pământul de dedesubt. Privindu-l, Jack văzu moriştile învârtindu-se în direcţii contradictorii, turnuleţele şi mansardele înălţându-se ca nişte gâlme în aerul pâclos. Hotelul „Agincourt" arăta, într-adevăr, ca şi cum ar fi fost clădit din piatră – piatră veche de-o mie de ani, neagră ca smoala. La una dintre ferestrele superioare fulgeră o lumină – lui Jack i se păru că hotelul îi făcuse cu ochiul, distrându-se în secret că-l găsea, în sfârşit, atât de aproape. O siluetă confuză păru să alunece într-o parte din dreptul ferestrei: un moment mai târziu, reflexia unui nor pluti peste geam.

De undeva, dinăuntru, Talismanul îşi triluia cântecul pe care numai Jack îl putea auzi.

3

— Cred c-a crescut, gâfâi Richard.

Uitase să se mai scarpine, de când văzuse hotelul plutind dincolo de ultima colină. Lacrimile îi şiroiau peste şi printre umflăturile proeminente de pe obraji, iar Jack văzu că acum ochii lui erau, cuprinşi complet de tumefacţia eczemei. Richard nu mai avea nevoie să mijească ochii atunci când voia s-o facă.

— E cu neputinţă, dar hotelul era mai mic pe vremuri, Jack, sunt sigur de asta.

— In momentul ăsta, nimic nu mai e cu neputinţă, replică Jack, aproape inutil – trecuseră de mult tărâmul imposibilului. Iar hotelul „Agincourt" era atât de mare, atât de dominant, încât depăşea pe departe scara de proporţie a clădirilor din restul oraşului.

Extravaganţa arhitecturală a Hotelului Negru, toate foişoarele şi giruetele de alamă ataşate pe turnurile canelate, cupolele şi ferestruicile mansardate, care-ar fi trebuit să alcătuiască o fantezie jucăuşă, îl făceau în schimb să arate coşmaresc, ameninţător. Părea să aparţină unui soi de antiDisneyland, unde Donald Duck îi sugrumase pe Huey, Dewey şi Louie, iar Mickey o injecta pe Minnie Mouse cu supradoze de heroină.

— Mi-e frică, spuse Richard.

JASON, VINO ACUM, cântă Talismanul.

— Nu te dezlipi de mine, amice, şi-o să trecem prin locul ăla ca gâsca prin apă.

JASON, VINO ACUM!

Pâlcul de copaci Teritoriali din faţă fremătă la primul pas al lui Jack.

Richard, înspăimântat, rămase în urmă – era posibil, îşi dădu seama Jack, ca Richard să fie aproape orb, lipsit de ochelari şi cu ochii din ce în ce mai închişi din cauza bubelor. Întinse o mână înapoi şi-l trase pe Richard după el, simţind cu acest prilej ce deveniseră mâna şi încheietura mâinii prietenului său.

Richard îl urmă poticnit. Antebraţul său slab ardea în mâna lui Jack.

— Orice-ar fi, ţine pasul cu mine, spuse acesta. Tot ce-avem de făcut, e să trecem de ei.

— Nu pot, icni Richard.

— Vrei să te car eu? Vorbesc serios, Richard. Vreau să spun că putea să fie mult mai rău. Pariez că, dacă acolo nu

făceam praf atâţia trupeţi, acum ar fi avut gărzi din zece-n zece metri.

— Nu te-ai putea mişca destul de repede dacă m-ai căra în cârcă. Te-aş încetini.

Şi *acum, ce mama dracului o să faci?* îi trecu lui Jack prin minte, dar de spus, spuse:

— Stai în partea astălaltă şi fugi ca toţi diavolii, Richie. Când ajuns la trei. Gata? Unu... doi... trei!

Îl smuci pe Richard de braţ şi o luă la goană prin dreptul copacilor. Richard se împiedică, icni, apoi reuşi să-şi revină şi alergă mai departe fără să cadă. Gheizere de praf izbucniră la baza copacilor, o răzmeriţă de pământ răscolit şi arătări târâtoare asemenea unor gândaci enormi, lucioşi ca daţi cu cremă de ghete. O pasăre mică, de culoare cafenie, îşi luă zborul din bălării, pe lângă copacii conspiratori, şi o rădăcină mlădie ca o trompă de elefant şfichiui din praf, înhăţând-o din zbor.

Altă rădăcină şerpui spre glezna stângă a lui Jack, dar nu-l ajunse. Gurile din scoarţa aspră urlau şi zbierau.

(IUBITORRR? IUBITOR BĂIAAAHHHT?)

Jack îşi încleştă dinţii, încercând să-l sileascâ pe Richard Sloat să zboare. Capetele complicaţilor copaci începuseră să se unduiască şi să se-aplcce. Cuiburi întregi şi familii de rădăcini viermuiau spre linia albă, mişcându-se ca şi cum ar fi avut voinţa lor independentă. Richard şovăi, apoi, fără dubii, încetini pasul, în timp ce întorcea capul să privească pe lângă Jack spre copacii care se întindeau spre ei.

— Mişcă! răcni Jack şi smuci de braţul lui Richard.

Cocoloaşe roşii se simţeau ca nişte pietre fierbinţi îngropate sub pielea lui. Îl trase cu putere, văzând mult prea multe dintre rădăcinile răscolitoare cum se târau lacome spre ei, peste linia albă.

Jack cuprinse mijlocul lui Richard în aceeaşi clipă în care o rădăcină lungă, şuierând prin aer, se încolăcea de braţul acestuia.

— Isuse! ţipă Richard. Jason! M-a prins! M-a prins!

Cu groază, Jack văzu vârful rădăcinii, ca un cap de vierme orb, ridicându-se şi privindu-l. Zvâcni prin aer aproape leneş, după care se mai petrecu o dată împrejurul braţului fierbinte al lui Richard. Alte rădăcini se târau spre ei pe asfaltul şoselei.

Jack îl smulse pe Richard din răsputeri, şi mai câştigă cincisprezece centimetri. Rădăcina prinsă de braţul băiatului se întinse. Jack îi înlănţui talia cu braţele şi trase nemilos înapoi. Lui Richard îi scăpă un zbieret sugrumat, nepământean. O secundă, Jack se temu că-i dislocase umărul prietenului său. dar un glas puternic dinlăuntrul lui spuse: *Trage!* Şi, înfigându-şi călcâiele în pământ, trase şi mai tare.

În clipa următoare, amândoi aproape cădeau de-a dura într-un cuib de rădăcini târâtoare, căci singurul cârcel agăţat de braţul lui Richard se rupsese. Jack reuşi să rămână în picioare doar pedalând înapoi înnebunit şi îndoindu-se de mijloc pentru a-l reţine pe Richard în afara drumului. Astfel trecură de ultimii copaci, exact în timp ce auzeau plesnetele detunătoare pe care le mai auziseră odată. Acum însă Jack nu mai fu nevoit să-i spună lui Richard să fugă.

Copacul cel mai apropiat se smulse din pământ, vuind, şi căzu cu o bufnitură ce făcu să se cutremure solul, doar la un metru şi ceva în spatele lui Richard. Ceilalţi se prăvăliră în urma lor, pe suprafaţa şoselei, fluturându-şi rădăcinile ca nişte plete în vânt.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse Richard.

Plângea iarăşi, mai mult de slăbiciune, epuizare şi şoc, decât de frică.

— De-acum încolo, bătrâne, mergi în cârcă, spuse Jack, gâfâind, şi se aplecă pentru a-l ajuta pe Richard să încalece.

4

— Trebuia să-ţi fi spus, şopti Richard. Faţa-i ardea lipită de gâtul lui Jack, şi gura îi atingea prietenului său urechea.

Nu vreau să mă urăşti, dar nu te-aş învinui dacă ai face-o, zău că nu. Ştiu c-ar fi trebuit să-ţi spun.

Părea să nu cântărească mai mult decât propriu-i înveliş, ca şi cum înăuntrul trupului său n-ar fi rămas nimic.

— Despre ce?

Jack şi-l potrivi pe Richard drept în mijlocul spinării şi avu din nou senzaţia neliniştitoare că nu mai căra decât un sac de piele gol.

— Omul care venea în vizită la tatăl meu... şi Camp Readiness... şi debaraua.

Trupul aparent găunos al lui Richard tremura în spinarea prietenului său.

— Trebuia să-ţi fi spus. Dar nu mi-am putut spune nici măcar *mie.*

Răsuflarea sa, la fel de fierbinte ca pielea, dogorea agitată în urechea lui Jack.

Asta i-o face Talismanul, îşi spuse Jack. După o clipă, se corectă. *Nu. Hotelul Negru i-o face.*

Cele două limuzine care fuseseră parcate cu botul în jos pe culmea următoarei coline dispăruseră la un moment dat, în timpul luptei cu copacii din Teritorii, dar hotelul dăinuia, crescând cu fiecare pas făcut de Jack. Femeia slăbănoagă şi goală, altă victimă a hotelului, continua să-şi execute dansul dement şi lent în faţa lugubrului şir de magazine. Flăcăruile roşii dansau, se stingeau, se aprindeau în văzduhul pâclos. Nu era absolut nici o oră, nici dimineaţă, nici după-amiază şi nici noapte – erau Ţinuturile Spulberate ale timpului. Hotelul „Agincourt" părea durat în stâncă, deşi Jack ştia că nu era – lemnul dădea semne de calcifiere, de autoînnegrire, dinlăuntru spre în afară. Moriştile de alamă, lup şi cioară, şi şarpe, şi desene circulare criptice, pe care Jack nu le recunoştea, se învârteau în suflări de vânt contrarii. Mai multe ferestre îi fulgerară băiatului un avertisment; dar ar fi putut să nu fie decât o oglindire a văpăilor roşii. Încă nu putea să vadă fundul văii şi parterul de la „Agincourt", şi n-avea să le vadă până când nu trecea

de librărie, de ceainărie şi de celelalte magazine care scăpaseră de incendiu. Unde era Morgan Sloat?

Unde, că tot veni vorba, era întregul uitat-de-oameni-şi-de-Dumnezeu comitet de primire? Strângând şi mai tare picioarele ca două beţe ale prietenului său, Jack auzi că Talismanul îl chema iar, şi simţi o fiinţă mai puternică şi mai călită trezindu-se înlăuntrul său.

— Să nu mă urăşti fiindcă n-am putut... spuse Richard, lăsând fraza neterminată.

JASON, VINO ACUM, VINO ACUM!

Jack apucă strâns picioarele subţiri ale lui Richard şi porni prin dreptul zonei incendiate, unde se înălţaseră cândva atâtea case. Copacii din Teritorii, care foloseau aceste cvartaluri pustiite ca proprie tejghea pentru prânz, şoptiră şi fremătară, dar se aflau prea departe ca să-i deranjeze pe cei doi băieţi.

Femeia din mijlocul străzii pustii, plină de gunoaie, se răsuci încet, devenind conştientă de înaintarea băieţilor pe pantă. O surprinseseră în mijlocul unui exerciţiu complex, dar o părăsi orice sugestie de tai-chi-chuan când lăsă să-i cadă braţele şi piciorul întins, rămânând ca o stană de piatră lângă câinele mort, cu ochii la Jack, care cobora, împovărat, colina spre ea. Un moment, femeia aceasta înfometată, cu părul zburlit şi chipul de acelaşi portocaliu-aprins păru să fie doar un miraj, prea halucinantă pentru a fi reală; apoi o tuli stângace de-a latul străzii, într-unul dintre magazinele fără nume. Jack râmji, fără să ştie – sentimentul de triumf şi un altul, pe care nu-l putea descrie decât ca virtute în armură, îl luaseră prea tare prin surprindere.

— Chiar poţi ajunge acolo? gâfâi Richard.

— În clipa asta pot orice, răspunse Jack.

L-ar fi putut căra pe Richard tot drumul înapoi până-n Illinois, dacă marele obiect cântător, încarcerat în hotel, i-ar fi ordonat s-o facă. Din nou simţi Jack fiorul acela de confruntare iminentă şi-şi spuse: *Aici e atât de întuneric,*

fiindcă toate acele lumi sunt înghesuite laolaltă, ca o triplă expunere pe un film.

5

Îi simţi pe locuitorii din Point Venuti înainte de a-i vedea. Nu intenţionau să-l atace – Jack ştiuse asta cu certitudine încă de când femeia nebună fugise într-un magazin. Îl priveau. De sub verande, prin dantelării de placaj, din fundul odăilor goale, căutau spre el cu teamă, cu furie, cu neputinţă – n-avea de unde să ştie.

Richard adormise sau leşinase în spinarea lui, şi respira în mici pufnete răguşite, fierbinţi.

Jack ocoli stârvul câinelui şi aruncă o privire piezişă în văgăuna în care ar fi trebuit să se afle vitrina librăriei „Planeta periculoasă". La început nu văzu decât talmeş-balmeşul acelor de siringă folosite, ce acopereau pardoseala, peste şi pe lângă cărţile deschise, împrăştiate ici-colo. Pe pereţi, rafturile înalte stăteau goale, ca nişte căscaturi somnoroase. Apoi îi atrase privirea o mişcare convulsivă în fundul magazinului întunecos, şi, din penumbră, se închegară două chipuri palide. Aveau bărbi şi trupuri prelungi şi despuiate, pe care tendoanele ieşeau în relief ca nişte corzi. Albul celor patru ochi dementi fulgeră spre el. Unul dintre bărbaţii goi avea doar o mână şi rânjea. Mădularul i se legăna în faţă, ca un baston gros, livid. Nu-mi vine să-mi cred ochilor, îşi spuse Jack. Unde era cealaltă mână a omului? Se uită din nou. Acum văzu doar o încâlceală de membre albe, slăbănoage.

Băiatul nu privi spre vitrinele celorlalte magazine, dar simţi nişte ochi urmărindu-i trecerea.

Curând, mergea prin faţa căsuţelor cu un etaj. *Acum eşti mort,* se răşchira pe un zid lateral. Nu va privi către ferestre, îşi făgădui el, nu putea privi.

Chipuri portocalii, cu păr portocaliu, se bălăbăneau într-o fereastră de la parter.

— Puiule, şopti o femeie din următoarea casă. Jason, puiule dulce.

De astă-dată se uită. *Acum eşti mort.* Femeia stătea în spatele unei ferestruici sparte, învârtind lănţişoarele ce-i fuseseră înfipte în sfârcurile sânilor şi zâmbindu-i strâmb. Jack se holbă la ochii ei goi, iar femeia lăsă mâinile în jos şi se retrase, şovăitoare, din dreptul ferestrei. Lanţul îi atârna între sâni.

Pe Jack îl priveau ochi dinapoia odăilor întunecoase, de după dantelăriile de lemn, din spaţiile teşite de sub verande.

Hotelul se înălţa în faţa lui, dar nu se mai afla drept înainte. Probabil că drumul se abătuse imperceptibil, căci acum hotelul „Agincourt" se situa vizibil mai la stânga. Şi oare, de fapt, chiar se înălţa atât de impresionant ca înainte? Latura-Jason din el, sau Jason însuşi, se aprinse înlăuntrul lui Jack, şi văzu că Hotelul Negru, deşi încă foarte mare, nu avea nimic colosal.

VINO. AM NEVOIE DE TINE ACUM, cânta Talismanul. AI DREPTATE, NU E ATÂT DE MARE PE CÂT VREA SĂ CREZI.

Pe culmea ultimei coline, se opri şi privi în jos. Iată-i, sigur că da, cu toţii. Şi iată Hotelul Negru, cu *totul.* Strada principală cobora spre plajă, care era aşternută cu nisip alb, întrerupt de îngrămădiri mari de pietre ca nişte dinţi ştirbi, decoloraţi. Hotelul „Agincourt" se ridica la mică distanţă către stânga, flancat în partea dinspre ocean de un dig sparge-val masiv, de piatră, ce se întindea până departe, în larg. În faţa lui, înşirate de-a rândul, douăsprezece limuzine lungi şi negre, unele prăfuite, altele lustruite ca oglinda, staţionau cu motoarele în funcţiune. Fuioare de fum palid, nori joşi, mai albi decât acrul, pufăiau din eşapamentele multor maşini. Oameni în costume negre, de agenţi FBI. patrulau de-a lungul gardului, ţinându-şi mâinile streaşină la ochi. Jack văzu două fulgere de lumină roşie străpungând acrul în faţa chipului unuia dintre ei, şi

se feri instinctiv după colţul şirului de căsuţe, mişcându-se înainte de-a fi pe deplin conştient că oamenii aveau binocluri.

O secundă-două, arătase pesemne ca un far, înfipt pe creasta colinei. Ştiind că din cauza unei neglijenţe momentane fusese cât pe ce să fie capturat, Jack răsuflă greu câteva clipe şi îşi sprijini umărul de şipcile cenuşii, scorojite, ale casei. Îl săltă pe Richard, potrivindu-l într-o poziţie mai comodă.

Oricum, ştia că trebuie să se apropie de hotel, într-un fel sau altul, prin partea dinspre ocean, ceea ce însemna să traverseze, neobservat, plaja.

După ce îşi reveni, se îndreptă şi scoase pe furiş capul de după colţul casei, privind în vale. Mica armată a lui Morgan Sloat şedea în limuzine sau mişuna prin faţa gardului negru şi înalt, la întâmplare, ca furnicile. Preţ de-o clipă, înnebunit, Jack îşi aminti cu precizie imaginea palatului de vară al Reginei, aşa cum îl văzuse el prima oară. Ce anume era, acum şi aici, la fel ca acolo? În ziua aceea – care părea să se plaseze în preistorie, atât de departe trebuia să-şi întoarcă gândul în trecut –, mulţimea din faţa pavilionului, toată scena, avusese, în ciuda a tot şi a toate, o incontestabilă aură de pace, de ordine. Aceasta dispăruse acum, vedea prea bine. Acum, scena din faţa uriaşei construcţii în formă de cort era stăpânită de Osmond, iar oamenii aceia, destul de bravi ca să intre în pavilion, se furişau repede, cu capetele plecate. Şi ce se întâmpla cu Regina? Jack nu se putea stăpâni să nu-şi amintească faţa aceea şocant de familiară, cuibărită în albeaţa lenjeriei de pat.

Şi atunci, aproape că-i îngheţă inima, iar viziunea pavilionului şi a Reginei bolnave căzu la loc într-un sertăraş al memoriei. Căci în câmpul său vizual apăruse Sunlight Gardener, cu o portavoce în mână. Vântul marin îi sufla o şuviţă groasă de păr peste ochelarii de soare. O secundă, Jack fu sigur că-i simţea mirosul coloniei dulci şi al

putreziciunii de junglă. Uită să mai respire poate vreo cinci secunde, stând nemişcat acolo, lângă peretele de şipci crăpate şi coşcovite, uitându-se la un nebun care le răcnea ordine oamenilor în costume negre, făcea piruete, arăta spre un punct ascuns vederii lui Jack şi schiţa un gest expresiv de dezaprobare.

Îşi aduse aminte să respire.

— Ei, avem aici o situaţie interesantă, Richard, spuse Jack. Avem un hotel care, pare-se, îşi poate dubla proporţiile oricând îi vine cheful, iar acolo jos îl mai avem şi pe cel mai sonat om din lume.

Richard, pe care Jack îl crezuse adormit, mormăi, spre surprinderea lui, ceva inteligibil doar ca un fel de *dâbâtîîî.*

— Ce?

— Dă-i bătaie, şopti, vlăguit, Richard. Mişcă, fârtate!

Jack chiar râse. O secundă mai târziu, cobora cu grijă panta prin spatele caselor, peste firele înalte de coada-calului, spre plajă.

CAPITOLUL XL – Speedy pe plajă

1

La poalele colinei, Jack se lăsă pe burtă, în iarbă, şi porni târâş, cărându-l pe Richard la fel cum îşi cărase cândva rucsacul. Ajuns la marginea buruienilor înalte şi galbene, ce mărgineau şoseaua, se mai trase câţiva centimetri înainte şi privi în jur. Drept în faţa lui, de cealaltă parte a drumului, începea plaja. Stânci înalte, tocite de intemperii, ieşeau din nisipul cenuşiu. Apa, vânătă, spumega pe ţărm. Jack se uită în stânga, de-a lungul străzii. Nu departe de hotel, pe latura dinspre uscat a drumului plajei, se înălţa o construcţie prelungă şi fărâmată, ca un tort de nuntă tăiat în felii. Deasupra ei, pe o pancartă de lemn cu o gaură mare în mijloc, se putea citi: „KINGSLA...TEL". Motelul „Kingsland", îşi aminti Jack, unde se instalau Morgan Sloat şi băieţelul său în perioada obsesivelor lui inspecţii la Hotelul Negru. O străfulgerare albă, care era Sunlight Gardener, rătăcea mai departe pe stradă, muştruluind vizibil câţiva oameni în costume negre şi fâlfâindu-şi mâinile spre deal. *Nu ştie că am ajuns deja aici,* îşi dădu seama Jack, când unul dintre oameni porni cu pas greoi peste drumul plajei, privind într-o parte şi-n cealaltă. Gardener făcu încă un gest brusc, poruncitor, iar limuzina parcată la poalele străzii în pantă se îndepărtă de hotel, luând-o paralel cu omul în negru. Acesta îşi descheie vestonul de cum atinse trotuarul străzii principale şi scoase un pistol din tocul de la subsuoară.

În limuzine, şoferii întoarseră capetele, privind spre vârful pantei. Jack îşi binecuvântă norocul – încă cinci minute, şi un Wolf renegat, cu un pistol cât toate zilele, i-ar fi pus capăt căutării măreţului obiect care cânta în hotel.

Putea să vadă doar ultimele două etaje ale hotelului şi descreieratele dispozitive rotitoare de pe acoperiş. Datorită unghiului său vizual, din perspectiva broaştei, digul ce

secţiona apa la dreapta hotelului părea înalt de cel puţin şapte metri, defilând peste nisip, până în apă.

VINO ACUM, VINO ACUM, chema Talismanul, cu nişte cuvinte care nu erau cuvinte, cu expresii aproape fizice ale nerăbdării.

Omul cu pistoiul nu se mai vedea, dar şoferii continuau să se uite după el, în timp ce urca panta spre nebunii din Point Venuti. Sunlight Gardener ridică goarna şi mugi:

— Scoate-l afară! Afară-l vreau!

Împinse portavocea spre alt individ în costum negru, ridicând binoclul să scruteze strada în direcţia lui Jack.

— Băi! Creieri-de-porci! Luaţi-o pe partea cealaltă a străzii... şi *scoateţi afară băiatu' ăla rău,* păi-da, cel mai rău şi mai rău băiat, *cel mai rău...*

Cuvintele i se pierdură, pe când cel de-al doilea om traversa grăbit strada spre trotuarul de vizavi, cu pistolul aţintit.

Era cea mai bună ocazie de care putea profita, îşi dădu Jack seama – nimeni nu stătea cu faţa spre porţiunea de drum dintre el şi plajă.

— Ţine-te strâns, îi şopti lui Richard, care nu se mişca. E timpul de-un boogie-woogie.

Îşi îndoi picioarele, ştiind că, probabil, lui Richard i se vedea spinarea pe deasupra ierbii înalte şi a buruienilor galbene. Încovoiat, o luă la fugă, din bălării, peste drumul plajei.

După câteva secunde, Jack Sawyer se trântea pe burtă în nisipul zgrunţuros. Porni târâş înainte, împingând cu picioarele. Una dintre mâinile lui Richard i se încleştă de umăr. Jack continuă să traverseze şerpuitor, peste nisip, până când ajunse la prima grămadă înaltă de pietre; acolo, rămase nemişcat, zăcând cu capul pe mâinile împreunate, cu Richard în spinare, uşor ca o frunză, respirând greoi. La nici şapte metri distanţă, apa se rostogolea peste marginea plajei. Jack îl auzea în continuare pe Sunlight Gardener zbierând spre imbecili şi incompetenţi, glasul său scos din

minţi coborând panta dinspre strada principală. Talismanul îl zorea înainte, îl chema iar şi iar, şi iar...

Richard i se rostogoli de pe spinare.

— Eşti bine?

Prietenul său ridică o mână subţiratică şi-şi atinse fruntea, apoi obrazul, cu degetul mare.

— Cred că da. Îl vezi pe tatăl meu?

Jack clătină din cap.

— Încă nu.

— Dar e aici.

— Aşa cred. Trebuie să fie.

La „Kingsland", îşi aminti Jack, revăzând în minte faţada sordidă şi forma de lemn spartă. Morgan Sloat trăsese la motelul pe care-l folosise atât de des, cu şase-şapte ani în urmă. Jack simţi imediat prezenţa furioasă a lui Morgan Sloat în apropierea lui, ca şi cum faptul de-a şti unde se afla acesta l-ar fi trezit din letargie.

— Ei, nu-ţi face griji în legătură cu el. Vocea lui Richard era subţire ca hârtia. Adică, nu-ţi face griji în legătură cu mine, cum că eu mi-aş face griji în legătură cu el. Cred că e mort, Jack.

Jack îşi privi prietenul cu o nelinişte înnoită: era oare posibil ca Richard chiar să-şi piardă minţile de tot? Cu siguranţă că se afla într-o stare febrilă.

Sus, pe faleză, Sunlight Gardener lătră prin goarna sa:

— RĂSPÂNDIŢI-VĂ!

— Crezi...

Şi atunci, Jack auzi un alt glas, un glas care răsunase mai întâi, şoptit, pe sub ordinul furios al lui Gardener. Era un glas aproape familiar, iar Jack îi recunoscu timbrul şi cadenţa până să-l identifice propriu-zis. Şi, curios, simţi că sunetul acestui glas anume îl făcea să se relaxeze – aproape ca şi cum ar fi putut înceta, în sfârşit, cu frământările şi planurile, căci toate aveau să se rezolve – înainte de-a apuca să formuleze numele celui căruia îi aparţinea.

— Jack Sawyer, repetă glasul. Aici, fiule.

Era glasul lui Speedy Parker.

— Da, cred, zise Richard şi închise din nou ochii tumefiaţi, părând un cadavru adus de flux.

Da, cred că tatăl meu e mort, voia să spună Richard, dar mintea lui Jack se afla departe de aiurelile prietenului său.

— Aici, Jacky, îl chemă din nou Speedy.

Băiatul sesiză că vocea provenea dinspre cea mai mare aglomerare de stânci înalte, trei grămezi verticale alăturate, la doar câţiva paşi de marginea apei. O linie deschisă la culoare, semnul fluxului, străbătea pietrele la un sfert din înălţime.

— Speedy, şopti Jack.

— Da băiatu', se auzi răspunsul. Adă-te-aicea făr' să te vază ăle Zombii, poţi? Şi-adă-l şi pe pretenu' tău.

Richard continua să zacă pe spate în nisip, cu o mână peste faţă.

— Vino, Richie, îi şopti Jack la ureche. Trebuie să ne tragem un pic mai în jos pe plajă. Speedy e aici.

— Speedy? şopti Richard, atât de încet, încât Jack aproape că nu-l auzi.

— Un prieten. Vezi stâncile-alea de-acolo?

Îi săltă capul lui Richard, pe gâtul său subţire ca o trestie.

— E-n spatele lor. Ne va ajuta, Richie. În momentele astea, un mic ajutor ne-ar prinde bine.

— De fapt nu pot să-l văd, se plânse Richard. Şi-s aşa de *obosit...*

— Urcă-mi-te din nou în cârcă.

Se răsuci la loc, întinzându-se pe nisip. Braţele lui Richard i se petrecură peste umeri, împreunându-se fără vlagă.

Jack privi pe furiş peste marginea stâncii. Pe drumul plajei, Sunlight Gardener îşi netezea părul la loc, mergând cu paşi mari spre uşa de la intrarea motelului „Kingsland". Hotelul Negru se înălţa impresionant. Talismanul îşi deschise gâtlejul şi strigă după Jack Sawyer. Gardener ezită în faţa intrării în motel, îşi trecu ambele mâini peste păr,

clătină din cap şi făcu vioi stânga-mprejur, pornind, mult mai repede ca până atunci, înapoi spre lungul şir de limuzine negre. Portavocea se ridică.

— RAPORTAŢI LA FIECARE CINCISPREZECE MINUTE! nechează el. CARICATURILOR – SĂ-MI ZICEŢI ŞI DACĂ VEDEŢI O PLOŞNIŢĂ CĂ SE MIŞCĂ! NU GLUMESC, ZĂU CĂ NU GLUMESC!

Gardener se îndepărta; toţi ceilalţi priveau spre el. Era momentul . Jack o zbughi din ascunzişul său de stâncă şi alergă de-a lungul plajei, aplecat, ţinându-l pe Richard de antebraţele-i schiloade. Picioarele sale ridicau trâmbe de nisip ud. Cele trei grămezi de stânci unite, care păruseră atât de aproape când vorbise cu Speedy, se aflau acum parcă la un kilometru distanţă – spaţiul deschis ce-l despărţea de ele refuzând să se micşoreze. Avea senzaţia că, pe măsură ce fugea, stâncile se retrăgeau. Jack se aşteptă să audă pocnetul unei arme. Avea să simtă mai întâi glonţul, sau va auzi împuşcătura înainte ca proiectilul să-l doboare? In sfârşit, cele trei stânci începură să se reliefeze din ce în ce mai mult în faţa ochilor lui, şi dintr-o dată se trezi acolo, cu pieptul lipit de ele, lunecând la adăpostul lor.

— Speedy! exclamă, aproape râzând, în ciuda întregii situaţii.

Dar vederea lui Speedy, care şedea lângă o păturică multicoloră, rezemat de grămada stâncoasă din mijloc, îi reteză râsul în gâtlej şi-i mai ucise cel puţin jumătate din toate nădejdile.

2

Căci Speedy Parker arăta mai rău chiar decât Richard. Mult mai rău. Chipul său crăpat, plin de fisuri, îl salută cu o înclinare ostenită, iar băiatului i se păru că Speedy îi confirmă deznădejdea. Bătrânul negru nu purta decât o pereche de pantaloni scurţi, cafenii şi vechi, şi toată pielea îi părea atinsă de-o boală înspăimântătoare, asemănătoare leprei.

— Acu şezi jos, moş Jack Călătorule, şopti Speedy, cu glas răguşit, spart. I-o droaie ce tre' s-auzi, aşa că ciuleşte bine urechea.

— Cum te simţi? întrebă Jack. Vreau să zic... Isuse, Speedy... pot face ceva pentru tine?

Îl depuse pe Richard uşurel pe nisip.

— Ciuleşte urechea, cum spusei. Nu-ţi la tu griji de bătrânu' Speedy. N-o duc tomnai strajnic, după cum mă vezi tu acu', da' po' s-o duc strajnic iară, dacă faci ce se cuvine. Tăticii' lu' micuţu' tău preten azvârli beleaua asta pe mine – şi pe propiu lui băiat, pare-se. Bătrânu' Bloat nu vrea să intre copilu' lui în hotelu' ăla, nu, să trăiţi. Da' tu tre' să-l duci acolo, fiule. Şi nu-i decât o cale pen' asta. Tre' s-o faci.

Speedy părea să dispară, să apară din nou, în timp ce-i vorbea lui Jack, căruia-i venea să urle sau să se vaite mai tare decât oricând de la moartea lui Wolf încoace. Îl usturau ochii şi ştia că e la un pas de plâns.

— Ştiu, Speedy, spuse el. Mi-am închipuit.

— Eşti un băiat bun, zise bătrânul. Aplecându-şi capul pe spate, îl privi cu atenţie pe Jack. Tu eşti ăla, nici vorbă. Drumu-şi puse semnu' asupră-ţi. Tu eşti ăla. O s-o faci.

— Cum se simte mama, Speedy? întrebă Jack. Te rog, spune-mi. Mai trăieşte, nu-i aşa?

— Dă-i telefon de-ndată ce poţi, să afli că-i e bine, răspunse Speedy. Da' mai întâi tre' să-l iei, Jack. Fi'ncă dacă *nu-l* iei, o să moară. Şi la fel şi Laura, Regina. O să moară şi ea. Speedy se smuci în sus, crispat, îndreptându-şi spinarea. Ia să-ţi zic cu ţie. Mai toată lumea de la Curte a lăsat orice nădejdi – o socoate ca şi moartă. Pe chip i se citea dezgustul. La toţi li-i frică de Morgan. Fi'ncă ştiu că Morgan o să le jupoaie pelea după spete dacă nu-i juruie supunere acuma. Câtă vreme Laura încă mai are-n ea puţină suflare. Da' hăt, în Teritoriile depărtate, şerpi pe două picioare ca Osmond şi banda lui bat drumurile şi zic la oameni c-a murit. Şi dacă moare, Jack Călătorule, dacă moare... Îşi aplecă chipul descompus la nivelul băiatului.

Atunci ne-a văzut groaza a neagră, în ambele lumi. Groaza neagră. Şi poţi s-o suni pe mămică-ta. Da' mai întâi tre' să-l iei. Trebie. E tot ce ne-a mai rămas, acuma.

Jack n-avea nevoie să-l întrebe la ce se referea.

— Îmi pare bine că pricepi, fiule. Speedy închise ochii şi se rezemă eu spinarea de stâncă. O clipă mai târziu, ochii i se deschiseră din nou. Încet. Destine. Asta-i tot de ce-i vorba. Mai multe destine, mai multe vieţi, decât ai tu habar. Auzit-ai vreodat' numele de Rushton? Socot că poate da, în tot timpu' ce trecu.

Jack încuviinţă din cap.

— Toate destinele-astea-s pricina de ce te-a dus mămică-ta pân' la hotel „Alhambra", Jack Călătorule. Io numa' şedeam şi-aşteptam, ştiind c-o să te-arăţi. Talismanu' te-a tras aicea, băiete. Jason. Şi-ăsta-i un nume pe care-l auzişi, crez.

— Sunt eu, spuse Jack.

— Atunci ia Talismanu'. Adusei lucruşoru-ăst', ţ-a fi de ceva ajutor.

Ridică, obosit, pătura care, observă Jack, era din cauciuc, nefiind, prin urmare, câtuşi de puţin o pătură.

Băiatul luă ghemotocul de cauciuc din mâna cu aspect ars a lui Specdy.

— Totuşi, cum pot să intru-n hotel? întrebă. Nu pot sări gardul, şi nici înota nu pot, cu Richard după mine.

— Umfl-o!

Ochii lui Speedy se închiseră iarăşi.

Jack despături obiectul. Era o saltea pneumatică, o bărcuţă în formă de cal fără picioare.

— O recunoşti? Glasul lui Speedy, oricât era de sfârşit, mai păstra o gingăşie nostalgică. M-ai ajutat s-o salt, odinioară. Ţi-am esplicat cum sta treaba cu numele.

Jack îşi aminti dintr-o dată cum venise la Speedy, în ziua aceea care părea plină de fâşii negre şi albe, şi-l găsise aşezat într-o baracă rotundă, reparând căluţii caruselului. *O micuţă neruşinare pentru „doamna", da' cre' că n-o să se*

supere dacă m-ajuţi s-o pui înapoi acolo unde i-i locu'. Acum, şi vorbele astea aveau un înţeles mai larg. Încă o piesă din acel puzzle al lumii îşi ocupă locul în mintea lui Jack.

— Doamna-de-Argint, spuse el.

Speedy îi făcu semn cu ochiul şi, din nou, Jack avu senzaţia tulburătoare că toate elementele vieţii lui conspiraseră pentru a-l aduce în acest punct.

— Pretenu' tău de colo-i bine?

Era – aproape – o abatere de la subiect.

— Cred că da.

Jack privi stingherit spre Richard, care se întoarse pe-o parte şi respira chinuit, cu ochii închişi.

— Atuncea cât mai socoţi aşa, umfl-o pe drăguţa Doamnă-de-Argint aci de faţă. Tre' să-l duci-nuntru pe băiatu' ăla orice-ar fi. Şi el i-o parte din treabă.

De când stăteau împreună pe plajă, pielea lui Speedy parcă arăta şi mai rău – avea o tentă pământiu-cenuşie, bolnăvicioasă. Înainte de-a duce la gură muştiucul, Jack întrebă:

— Pot face ceva pentru tine, Speedy?

— Sigur. Du-te la farmacia din Point Venuti şi adă-mi o sticluţă de cremă Lydia Pinkham's. Bătrânul clătină din cap. Ştii bine cum să-l ajuţi pe bătrânu' Speedy Parker, băiete. Ia Talismanu'. Alt ajutor nu-mi trebie.

Jack începu să sufle în muştiuc.

3

În scurt timp, apăsa dopul lângă coada unei bărcuţe pneumatice în formă de cal de cauciuc, lungă de peste un metru, cu spatele nefiresc de lat.

— Nu ştiu dac-am să-l pot urca pe Richard în barca asta, spuse, fără să se plângă, doar gândind cu voce tare.

— I-n stare el să urmeze ordinele, moş Jack Călătorule. Numa' să şezi în urmă-i, să-l ajuţi oareş'cumva să se ţie. Asta-i tot ce-i trebie.

Şi, într-adevăr, Richard se cuibărise în căuşul stâncilor şi respira lin, regulat, cu gura deschisă. Jack nu reuşea să-şi dea seama dacă era treaz, ori dormea.

— În regulă, zise el. E un dig, ceva, în spatele hotelului?

— Mai grozav ca digu', Jacky. O dată ce treci de sparge-val, o să vezi nişte piloni mari – clădiră o parte din hotel drept deasupra apei. Şi-o să mai vezi o scară-n jos printre ăi piloni. Urcă-l pe Richard scara şi-aţi ajuns pe puntea mare din dos. Acolo, nişte ferestre mari – ferestre de soiu' care-s uşi, ştii? Deschizi una din ăle ferestre-uşi şi-ai intrat în sofragerie. Reuşi să zâmbească.

Odată-n sofragerie, socot c-ai să poţi adulmeca Talismanu'. Şi să nu te temi de el, fiule. Te-aşteaptă – o să-ţi vină în braţe ca un căţeluş cuminte.

— E ceva care să-i oprească pe toţi ăia de-afară să intre după mine?

— Huşş, *ăia* nu pot intra în Hotelu' Negru.

Dezgustul faţă de prostia spusă de Jack se întipărise în fiecare rid al feţei lui Speedy.

— Ştiu, despre apă vorbeam. De ce nu s-ar lua după mine cu o barcă sau ceva?

Acum, lui Speedy îi reuşi un surâs, dureros, dar sincer.

— Cre' c-o să-ţi dai seama de ce, Jack Călătorule. Bătrânu' Bloat şi băieţii lui tre' să se aţie departe de apă, hii, hii. Acuma nu-ţi fă tu griji d-asta – doar ţine minte ce ţ-am zis şi treci la treabă, auzitu-m-ai?

— Am şi trecut, replică Jack şi se furişă spre stânci să privească drumul plajei şi hotelul.

Reuşise să traverseze până la Speedy fără să fi fost văzut: cu siguranţă, îl putea târî pe Richard câţiva paşi până la apă, urcându-i pe saltea. Cu un dram de noroc, ar fi trebuit să ajungă neobservat până la piloni – Gardener şi cei cu binocluri se concentrau asupra oraşului şi a colinei.

Privi prudent pe lângă una dintre colinele înalte. Limuzinele nu se clintiseră din faţa hotelului. Jack scoase capul încă vreo câţiva centimetri, pentru a se uita pe partea

cealaltă a străzii. Un om în costum negru tocmai ieşea pe uşa ruinatului motel „Kingsland" – încercând, observă Jack, să nu privească spre Hotelul Negru.

Un fluier începu să răsune, ascuţit şi insistent, ca un zbieret de femeie.

— Mişcă! şopti, răguşit, Speedy.

Capul lui Jack zvâcni în sus, şi văzu pe creasta pantei cu iarbă din spatele caselor dărăpănate un individ în negru suflând în fluier şi arătând în jos, drept spre el. Pletele sale negre se ondulau în jurul umerilor – păr, costum şi ochelari negri; parcă era Îngerul Morţii.

— L-A GĂSIT! L-A GĂSIT! urlă Gardener. ÎMPUŞCAŢI-L! O MIE DE DOLARI PENTRU FRATELE CARE-MI ADUCE COAIELE LUI!

Jack se retrase la adăpostul stâncilor. După o fracţiune de secundă, un glonţ piui în coloana din mijloc, exact înainte ca zgomotul împuşcăturii să-i ajungă la urechi. *Deci acum ştiu,* îşi spuse Jack, în timp ce-l înşfăca de braţ pe Richard şi-l trăgea spre bărcuţa pneumatică. *Mai întâi eşti doborât, apoi auzi locul de armă.*

— Acuma tre' să te duci, spuse Speedy, într-un torent de cuvinte sufocate. În trej' de secunde, o să fie mai multe-mpuşcături. Ţin-te dincolo de sparge-val cât de mult poţi şi p'ormă tai-o. Ia-l, Jack!

Jack îi aruncă lui Speedy o privire alarmată, înnebunită, când un al doilea proiectil se înfundă în nisip, în faţa micii lor redute. Apoi îl împinse pe Richard în partea dinainte a bărcuţei şi văzu, cu oarecare satisfacţie, că prietenul său avea destulă prezenţă de spirit pentru a se apuca şi a se ţine de smocurile cauciucate ale coamei. Speedy ridică mâna dreaptă, într-un gest de rămas-bun şi, totodată, de binecuvântare. Îngenuncheat, Jack dădu saltelei pneumatice un brânci, care-o împinse până aproape de marginea apei. Auzi un nou ţipăt, sfredelitor, al fluierului. Sări în picioare. Încă mai fugea când pluta atinse apa, iar când se înălţă pe ea, era ud până la brâu.

Jack lopăta constant spre digul sparge-val. Ajuns în capătul acestuia, coti spre apele neprotejate din larg şi-şi reluă vâslitul.

4

Jack continuă să se concentreze asupra vâslitului, scoţându-şi cu hotărâre din minte orice speculaţii despre ce-ar face dacă oamenii lui Morgan îl vor fi ucis pe Speedy. Trebuia să ajungă sub aripa lacustră, şi gata. Un glonţ lovi apa, stârnind o mică erupţie de stropi, cam la doi metri în stânga lui. Pe un altul îl auzi ricoşând, cu un *ping,* din dig. Jack continuă să lopăteze din răsputeri.

Trecu un timp, nu ştia cât. Într-un târziu, se rostogoli peste marginea bărcii şi începu să înoate pe spate, astfel ca să poată avansa şi mai repede, forfecând cu picioarele. Un curent marin aproape imperceptibil îl împingea spre ţel. În sfârşit, începură să se ivească pilonii, coloane înalte din lemn scorţos, groase ca nişte stâlpi de telegraf. Jack ridică bărbia din apă şi văzu imensitatea hotelului înălţându-se peste pontonul amplu, negru, aplecându-se asupra lui. Privi înapoi şi spre dreapta, dar Speedy nu se mişcase din loc. Sau poate da? Îşi ţinea braţele în acelaşi fel. Poate...

Panta din spatele şirului de case şubrede forfotea de animaţie. Ridicând privirea, băiatul văzu patru dintre indivizii în costume negre coborând în goană spre plajă. Un val plesni bărcuţa, aproape smulgându-i-o din mâini. Richard gemu. Doi urmăritori arătară spre el. Gurile li se mişcară.

Alt val înalt balansă salteaua pneumatică, ameninţând s-o împingă, cu Jack Sawyer cu tot, înapoi, către plajă.

Val, se gândi Jack, ce val?

De îndată ce pluta se afundă iarăşi între unde, privi peste prova ei. Sub suprafaţa apei se scufunda spinarea lată şi cenuşie a unei fiinţe prea mari, neîndoielnic, ca să fie un simplu peşte. Un rechin? Jack deveni, în mod neliniştitor, conştient de cele două picioare ale sale ce pendulau în apă.

Băgă capul dedesubt, temându-se că va vedea un stomac cu dinţi, lung, în formă de havană, lunecând spre el.

Nu găsi acea formă, nu tocmai, dar ceea ce văzu îl uimi.

Apa, care acum părea foarte adâncă, era plină ca un acvariu, deşi ca unul care nu conţinea nici un peşte de proporţii sau aspect normale. În acvariul acela nu înotau decât monştri. Pe sub picioarele lui Jack se agita o grădină zoologică de animale supradimensionate şi, adesea, cutremurător de hidoase. Probabil că se aflau sub el şi sub saltea de când apa se adâncise suficient de mult, ca ele să încapă în voie, căci aglomeraţia domnea pretutindeni. Făptura ce-i speriase pe Wolfii renegaţi luneca la o adâncime de trei metri, lungă ca un marfar care se îndreaptă spre Sud. Sub privirea lui, o luă din nou în sus. Clipi dintr-o peliculă care-i acoperea ochii. Mustăţi lungi se unduiau în urma gurii cavernoase – *are o gură cât uşa unui ascensor,* îşi spuse băiatul. Creatura trecu pe lângă el, împingându-l mai aproape de hotel, o dată cu volumul de lichid dislocat, şi-şi ridică în văzduh botul şiroind de apă. Profilul său îmblănit semăna cu cel al Omului de Neanderthal.

Bătrânu' Bloat şi băieţii lui tre' să se-aţie departe de apă, îi spusese Speedy şi râsese.

Cine ştie ce forţă, care pecetluise Talismanul în Hotelul Negru, eliberase aceste făpturi în apele de lângă Point Venuti, pentru a se asigura că oaspeţii nepoftiţi vor păstra distanţa; iar Speedy ştiuse acest lucru. Trupurile masive ale creaturilor din apă înghionteau delicat barca pneumatică tot mai aproape de piloni, dar valurile iscate de ele îl împiedicau pe Jack să vadă altfel decât fragmentar ceea ce se întâmpla pe ţărm.

Trecu peste creasta unui val şi îl zări pe Sunlight Gardener, cu pletele fâlfâindu-i în urmă, lângă gardul negru, aţintindu-l cu o puşcă de vânătoare, lungă, de calibru greu. Pluta se cufundă între două valuri; glonţul bâzâi pe deasupra, departe, cu zgomotul unei păsări colibri

în trecere; sosi şi detunătura. Când Gardener trase a doua oară, o arătare asemănătoare unui peşte, lungă de trei metri şi cu dorsala ca o velă mare de corabie, se ridică din unde drept în sus, oprind glonţul. Din aceeaşi mişcare, creatura se rostogoli înapoi, despicând iarăşi apa. Jack văzu în flancul ei o gaură mare, cu marginile zdrenţuite. La următoarea înălţare pe val, observă că Gardener alerga de-a lungul plajei, îndreptându-se vizibil spre motelul „Kingsland". Peştii giganţi continuau să-l piloteze în diagonală spre aripa lacustră.

5

O scară, spusese Speedy, şi, de îndată ce ajunse sub puntea largă, Jack privi prin penumbră, încercând s-o găsească. Stâlpii groşi, încrustaţi cu alge, scoici şi iarbă de mare şiroind de apă, se aliniau pe patru rânduri. Dacă scara fusese instalată o dată cu construirea pontonului, acum avea toate şansele să fie inutilizabilă – în cel mai bun caz, o scară de lemn ar fi fost greu de observat, fiind năpădită de moluşte şi plante. Pilonii mari, bărboşi, se îngroşaseră mult între timp. Jack îşi petrecu antebraţele peste partea dinapoi a bărcuţei pneumatice şi, folosindu-se de coada groasă din cauciuc, se aburcă înăuntru. Apoi, dârdâind, îşi descheie cămaşa udă leoarcă – aceeaşi cămaşă albă cu nasturi până jos, mai mică cel puţin cu-n număr, pe care i-o dăduse Richard în partea cealaltă a Ţinuturilor Spulberate – şi o azvârli, cu un pleoscăit, pe fundul bărcii. Tenişii îi căzuseră în apă, aşa că-şi scoase ciorapii uzi şi-i trânti peste cămaşă. Richard stătea la prova plutei, îngenuncheat, clătinându-se spre faţă, cu gura şi ochii închişi.

— Ne uităm după o scară, spuse Jack.

Prietenul său încuviinţă cu o uşoară mişcare a capului.

— Crezi c-ai putea urca o scară, Richie?

— Poate, şopti Richard.

— Ei, e pe-aici, pe undeva. Probabil ataşată de-un stâlp din ăştia.

Începu să lopăteze din nou cu ambele mâini, aducând salteaua între doi piloni din rândul întâi. Acum, chemarea Talismanului era continuă, aproape suficient de puternică pentru a-l ridica de pe plută, depunându-l pe ponton. Lunecau printre primul şi cel de-al doilea şir de coloane, aflaţi deja sub linia neagră, apăsătoare, a punţii de deasupra; aici, ca şi afară, în aer se aprindeau mici scânteieri roşii, se răsuceau, se stingeau. Jack numără: patru rânduri, a câte cinci piloni fiecare. Douăzeci de locuri în care s-ar fi putut afla scara. Cu întunericul de sub punte şi nesfârşitele întortocheri rafinate sugerate de stâlpi, prezenţa lor acolo semăna cu o plimbare prin catacombe.

— Nu ne-au împuşcat, comentă, nepăsător, Richard. Ar fi putut spune, pe acelaşi ton: „Nu mai avem pâine, reveniţi mâine."

— Am primit un mic ajutor.

Îl privi pe Richard, care se lăsase moale peste propriii săi genunchi. Richard nu mai putea în veci să urce o scară dacă nu avea să fie impulsionat în vreun fel.

— Ne apropiem de-un stâlp, spuse Jack. Apleacă-te şi împinge, vrei?

— Ce?

— Fereşte, să nu ne ciocnim de pilonul ăla, repetă Jack. Haide, am nevoie de ajutorul tău!

Părea să meargă. Richard întredeschise ochiul stâng şi puse mâna dreaptă pe marginea saltelei. În timp ce aceasta se apropia de coloana groasă, întinse mâna stângă pentru a o abate din drum. Imediat, ceva aflat pe stâlp scoase un ţocăit, ca nişte buze umede despărţindu-se.

Richard mârâi şi-şi trase mâna înapoi.

— Ce-a fost? întrebă Jack.

Dar prietenul său nu trebui să-i răspundă. Acum, amândoi băieţii văzură nişte vietăţi asemănătoare unor moluşte, agăţate de piloni. Şi ele ţinuseră închise ochii şi

gurile. Agitate, începeau să-şi schimbe poziţia pe stâlpi, clănţănind din dinţi. Jack îşi băgă mâinile în apă, orientând prova bărcii prin jurul stâlpului.

— O, Doamne! murmură Richard.

Gurile acelea mici şi tară buze ascundeau o puzderie de dinţi.

— Doamne, nu mai suport...

— Trebuie să suporţi, spuse Jack. Nu l-ai auzit pe Speedy, pe plajă? S-ar putea ca acum să fie mort, Richard, iar dacă-i pe-aşa. a murit ca să fie sigur că ştiu că tu trebuie să intri în hotel.

Richard închise din nou ochii.

— Şi puţin îmi pasă câte scârboşenii din-astea trebuie să omorâm pentru a urca scara, dar tu ai să te urci pe scară, Richard. Şi gata. Asta e.

— Mă cac pe tine, replică Richard. N-am nevoie să-mi vorbeşti aşa. M-apucă greaţa de cât eşti de măreţ şi de nemaipomenit. Probabil am o febră de patruzeci de grade, dar ştiu c-am să urc scara aia. Doar că nu ştiu dacă le pot suporta. Aşa că mai du-te dracu'!

Rostise acest discurs cu ochii închişi. Făcu un efort să şi-i deschidă iar.

— Nebunule.

— Am nevoie de tine, stărui Jack.

— Nebunule. O să mă urc pe scara aia, boule.

— În cazul ăsta n-ar strica s-o găsesc, spuse Jack.

Împinse pluta înainte spre următorul şir de piloni, şi o văzu.

6

Scara cobora drept, între două rânduri de coloane dinspre interior, cu capătul la vreun metru deasupra apei. Un dreptunghi vag, în capul scării, indica prezenţa unui chepeng ce dădea pe punte. În întuneric, părea doar fantoma unei scări, semivizibilă.

— Începe bâlciul, Richie, spuse Jack.

Pilotă cu grijă pluta pe lângă stâlpul următor, atent să nu se frece de el. Sutele de moluşte agăţate pe pilon îşi dezveliră dinţii. În câteva secunde, capul de cal de la prova ajunse să lunece pe sub baza scării, după care Jack apucă treapta de jos.

— E-n regulă.

Mai întâi, legă de treaptă o mânecă a cămăşii lui ude, iar pe cealaltă de coada umflată şi tare, de lângă el. Cel puţin, salteaua avea să-i aştepte acolo – dacă mai ieşeau vreodată din hotel. Lui Jack i se uscă dintr-o dată gura. Talismanul cânta, chemându-l. Se ridică în picioare, cu grijă, în barcă şi se agăţă de scară.

— Urcă tu primul, spuse. Nu va fi uşor, dar am să te-ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău, zise Richard, ridicându-se în picioare, cât pe-aci să cadă înainte şi să răstoarne pluta.

— Uşurel.

— Nu mă uşureliza.

Băiatul întinse ambele mâini, regăsindu-şi echilibrul. Avea gura crispată. Părea că-i e frică să respire. Făcu un pas înainte.

— Bravo.

— Boule.

Richard duse în faţă piciorul stâng, ridică braţul drept, aduse şi piciorul drept. Reuşi să găsească partea de jos a scării cu mâinile, încordându-şi privirea ochiului drept, mijit.

— Ai văzut?

— Bine, spuse Jack, ridicând în faţă ambele mâini cu palmele în afară şi degetele desfăcute, semn că nu-şi va mai insulta prietenul, oferindu-i ajutor fizic.

Richard se trase în mâini spre scară, iar picioarele îi alunecară irezistibil înainte, împingând o dată cu ele şi barca. Peste o secundă, stătea suspendat deasupra apei – doar cămaşa lui Jack reţinea salteaua să nu-i fugă de sub tălpi.

— Ajutor!

— Pune picioarele la loc, jos.

Richard se supuse, rămânând din nou drept, cu respiraţia greoaie.

— Mă laşi să-ţi dau o mână de ajutor?

— Bine.

Jack se târî de-a lungul plutei, până când ajunse imediat în spatele lui. Se ridică în picioare, cu nespusă băgare de scamă. Richard apucă treapta de jos cu ambele mâini, tremurând. Jack îl cuprinse de şoldurile osoase.

— Am să te-ajut să te salţi. Încearcă să nu dai din picioare – doar trage-te atât cât să-ţi pui un genunchi pe treaptă. Mai întâi, apuc-o pe următoarea cu mâinile.

Richard întredeschise un ochi şi se supuse.

— Gata?

— Start.

Barca lunecă înainte, dar Jack îl smuci pe Richard în sus atât de mult, încât prietenul său îşi plasă uşor un genunchi pe prima treaptă. Apoi, Jack se apucă de laturile scării, folosindu-şi forţa braţelor şi a picioarelor pentru a stabiliza salteaua. Richard gemea, încercând să-şi urce şi celălalt genunchi pe treaptă; peste o secundă, reuşi. Încă două secunde, şi Richard Sloat stătea în picioare pe scară.

— Nu pot merge mai departe. Cred c-o să cad. Mi-e atât de rău, Jack!

— Încă una, te rog. Te rog. Pe urmă am să te pot ajuta eu.

Richard îşi mai urcă mâinile cu o treaptă, obosit. Privind spre punte, Jack văzu că scara avea vreo zece metri lungime.

— Acum, mişcă-ţi picioarele. Te rog.

Richard plasă încet un picior, apoi şi pe celălalt, pe treapta următoare.

Jack se prinse cu mâinile de picioarele lui Richard şi se trase în sus. Barca se roti într-un semicerc larg, dar băiatul ridică genunchii şi-şi aduse ambele picioare în siguranţă, pe prima treaptă. Ţinută de cămaşa lui Jack, barca se smuci înapoi ca un câine în lesă.

La o treime din înălţimea scării, Jack cuprinse cu un braţ talia lui Richard, pentru a-l susţine să nu cadă în apele întunecate.

În sfârşit, pătratul trapei din lemn negru ajunse exact deasupra capului lui Jack. Îl strânse pe Richard lângă sine – capul inconştient al acestuia se rezemă de pieptul lui Jack –, cuprinzând cu mâna stângă şi pe el şi marginea scării, şi împinse chepengul cu dreapta. Dar dacă fusese bătut în cuie? Capacul însă se ridică imediat, basculând cu un trosnet pe ponton. Jack îşi trecu ferm umărul şi braţul stâng pe sub ambele subsuori ale lui Richard şi îl trase afară din întuneric, prin deschizătura punţii.

INTERLUDIU – Sloat în asta lume (V)

Motelul „Kingsland" stătea gol de aproape şase ani şi avea mirosul muced, de ziare îngălbenite, al clădirilor care zac pustii de multă vreme. La început, acest miros îl deranjase pe Sloat. Bunica sa pe linie maternă murise acasă, când Sloat era doar un băieţel – avusese nevoie de patru ani, dar până la urmă reuşise isprava –, iar mirosul morţii ei fusese acelaşi. Nu dorea un asemenea miros, nici asemenea amintiri, într-un moment care trebuia să fie cel al marelui său triumf.

Oricum, nu mai conta. Nu mai contau nici măcar pierderile enervante provocate de sosirea lui Jack la Camp Readiness, mai devreme decât fusese prevăzută. Sentimentele anterioare, de furie şi amărăciune, i se transformaseră într-o frenezie de surescitare nervoasă. Cu capul în piept, ochii strălucitori şi buzele palpitând, se plimba încoace şi-ncolo prin camera în care locuiseră pe vremuri el şi Richard. Uneori, îşi împreuna mâinile la spate, alteori, repezea un pumn în palma celeilalte mâini, iar câteodată îşi pipăia chelia. Cu toate acestea, mai mult păşea nervos de colo-colo, aşa cum o făcea şi în colegiu, ţinându-şi mâinile strânse pumn, ca pe nişte funduri mici şi constipate, şi înfigându-şi cu sălbăticie unghiile în carnea palmelor. Îşi simţea stomacul întors pe dos, acru şi ameţitor de uşor.

Lucrurile erau pe isprăvite.

Nu; nu. Idee corectă, exprimare greşită.

Lucrurile începeau să se lege.

Richard e mort de-acum. Fiul meu e mort. N-are cum să fie altfel. A supravieţuit Ţinuturilor Spulberate – ca prin urechile acului –, dar nu va supravieţui hotelului „Agincourt". E mort. Nu nutri speranţe false în sensul ăsta. L-a omorât Jack Sawyer, şi pentru asta am să-i scot ochii din cap de viu.

— Dar şi *eu* l-am ucis, şopti Morgan, oprindu-se un moment.

Deodată, se gândi la tatăl său.

Gordon Sloat fusese un pastor luteran neînduplecat, în Ohio. Morgan îşi petrecuse toată copilăria încercând să scape de omul acela aspru şi înfricoşător. În cele din urmă, evadase la Yale. În cel de-al doilea an de liceu, îşi concentrase mintea şi spiritul în întregime asupra Universităţii Yale, dintr-un motiv mai presus de toate celelalte, nerecunoscut de conştientul său, dar adânc ca o temelie: era un loc în care tatăl său, dur şi rural cum era, n-ar fi îndrăznit să vină niciodată. Dacă tatăl lui ar fi încercat să pună vreodată piciorul în campusul Yale, avea să i se întâmple *ceva.* Ce anume era acel *ceva,* liceanul Sloat nu putea să ştie cu siguranţă... dar avea să se înrudească oarecum, simţea el, cu ceea ce păţise Vrăjitoarea de la Apus când Dorothy aruncase cu găleata cu apă pe ea. Iar această intuiţie părea să fi fost adevărată: tatăl său nu a pus *niciodată* piciorul în campusul Yale. Din prima zi petrecută de Morgan acolo, puterea lui Gordon Sloat asupra fiului său începuse să se stingă. Numai acest fapt, şi făcea ca toată truda şi efortul să pară îndreptăţite.

Dar acum, aşa cum stătea – cu pumnii strânşi şi unghiile înfipte în carnea moale a palmelor –, tatăl său îi vorbi: *Ce câştigă un om care cucereşte întreaga lume, dacă trebuie să-şi piardă propriul său fiu ?*

Un timp, mirosul acela de mucegai – mirosul de motel gol, mirosul de bunică, mirosul morţii – îi inundă nările, părând pe cale să-l sufoce, iar lui Morgan Sloat/Morgan de Orris i se făcu teamă.

Ce câştigă un om...

Fiindcă scrie în *Cartea Bunelor Roade* că *omul nu trebuie să-şi aducă rodul sămânţei lui la loc de jertfă, căci ce...*

Ce câştigă...

Omul acela va fi blestemat, blestemat şi iar blestemat.

…un om care cucereşte întreaga lume, dacă trebuie să-şi piardă propriul său fiu?

Tencuială puturoasă. Mirosul uscat al recoltei de rahaţi şori-ceşti prefăcându-se în pulbere prin locurile întunecoase dinapoia pereţilor. Nebuni. Erau nebuni pe străzi.

Ce câştigă un om ?

Mort. Un fiu mort în ceea lume, un fiu mort în astă lume.

Ce câştigă un om ?

Fiul tău e mort, Morgan. Nu poate fi altfel. Mort în apă, sau mort sub piloni, plutind pe-acolo pe dedesubt, sau mort – cu siguranţă – deasupra! N-a putut să-l ia. N-a putut...

Ce câştigă...

Şi deodată îi veni în minte răspunsul.

— *Întreaga lume o câştigă!* strigă Morgan în încăperea descompusă. Se porni să râdă şi să se preumble iar. Întreaga *lume* o câştigă şi, pe Jason, lumea e prea destul!

Râzând, continuă să se plimbe din ce în ce mai repede şi, nu peste mult timp, din pumnii strânşi începu să-i picure sânge.

Peste vreo zece minute, în faţa motelului opri o maşină. Morgan se apropie de fereastră şi îl văzu pe Sunlight Gardener dând buzna afară din Cadillac.

Câteva secunde mai târziu, bubuia cu amândoi pumnii în uşă, ca un ţânc de trei anişori, cu nevricale, care bate din picior. Morgan văzu că omul îşi ieşise complet din minţi şi se întrebă dacă asta era bine sau rău.

— Morgan! mugi Gardener. Deschide-mi, stăpâne! Veşti! Am veşti!

Ţi-am văzut toate veştile prin binoclu, cred. Mai bate tu puţin la uşa aia, Gardener, până ce ajung la o concluzie: e bine că ai înnebunit, sau e rău?

Era bine, decise Morgan. În Indiana, Gardener se făcuse galben ca Razele de Soare în momentul crucial şi fugise,

fără să se îngrijească de Jack, odată pentru totdeauna. Acum însă sălbatica-i jelanie îl făcea să fie iarăşi demn de încredere. Dacă Morgan avea nevoie de un pilot kamikaze, Sunlight Gardener ar fi sărit printre primii în avion.

— Deschide-mi, stăpâne! Veşti! Veşti! V...

Morgan deschise uşa. Deşi era excitat la culme, îl întâmpină pe Gardener cu o seninătate aproape sinistră.

— Uşurel, îl temperă el. Uşurel, Gard. O să-ţi plesnească un vas de sânge.

— S-au dus la hotel... pe plajă... am tras în ei cât încă mai erau pe plajă... boii ăia tâmpiţi n-au nimerit... În apă, am crezut... c-o să-i nimerim în apă... apoi s-au ridicat lighioanele adâncurilor... Îl aveam în cătare... l-am avut pe băiatul ăla rău, rău, rău, DREPT ÎN CĂTARE... şi-atuncea... jivinele... au... au...

— Mai încet, îl linişti Morgan.

Închise uşa şi scoase o ploscă din buzunarul interior al hainei. I-o dădu lui Gardener, care deşurubă căpăcelul şi trase două duşti lacome. Morgan aşteptă. Avea chipul calm, senin, dar în centrul frunţii îi pulsa o venă, iar mâinile i se încleştau şi se descleştau, se-ncleştau, se descleştau...

S-au dus la hotel, da. Morgan văzuse ridicola bărcuţă cu capul ei de cal pictat şi coada de cauciuc săltând pân-acolo.

— Oamenii tăi ce zic, fiul meu era viu sau mort când l-a tras Jack în barcă? îl întrebă el pe Gardener.

Gardener clătină din cap, dar în ochi i se citea convingerea.

— Nimeni nu ştie precis, stăpâne. Unii spun că l-au văzut mişcând. Alţii, că nu.

Nu contează. Dacă atunci nu era mort, acum este. O singură gură de aer din locul ăla, şi-i explodează plămânii.

Obrajii lui Gardener erau îmbujoraţi de la whisky, iar ochii îi lăcrimau. Nu înapoie plosca, rămânând cu ea în mână. Lui Sloat, asta îi convenea de minune. N-avea nevoie nici de alcool, nici de cocaină. Se afla într-o cură din ceea ce neghiobii ăia ai anilor şaizeci numeau „naturism intensiv".

— Dă-i drumul, spuse el, şi de data asta fii coerent!

Singurul lucru pe care-l avea de spus Gardener şi pe care Morgan nu-l desluşise din prima sa izbucnire întretăiată, era prezenţa bătrânului negrotei pe plajă, pe care oricum ar fi putut s-o ghicească. Totuşi, îl lăsă pe Gardener să continue. Glasul acestuia era potolit, turbarea lui îl revigora.

În timp ce Gardener vorbea, Morgan îşi revăzu pentru ultima oară opţiunile, eliminându-şi fiul din ecuaţie cu un mic spasm de regret.

Ce câştigă un om ? Întreaga lume o câştigă, şi lumea e prea destul... sau, în acest caz, lumile. Pentru început, două, iar dacă ele se irosesc, mai multe. Le pot stăpâni pe toate, dacă am chef – pot fi ceva în genul unui Dumnezeu al Universului.

Talismanul. Talismanul este...

Cheia?

Nu. O, nu.

Nu o cheie, ci o uşă; o uşă încuiată, interpusă între el şi destinul lui. Nu voia să deschidă acea uşă, ci s-o distrugă, s-o distrugă în mod absolut şi definitiv, astfel încât să nu se mai poată închide niciodată la loc, necum să se mai şi încuie.

Când Talismanul avea să fie zdrobit, toate acele lumi vor fi lumile *lui.*

— Gard! spuse el, reluându-şi plimbarea spasmodică.

Gardener îl privi întrebător.

— Ce câştigă un om? ciripi, voios, Morgan.

— Stăpâne? Nu înţe...

Morgan se opri în faţa lui Gardener, cu ochii febrili, scânteietori. Chipul i se unduia în riduri. Deveni chipul lui Morgan de Orris. Redeveni chipul lui Morgan Sloat.

— *Lumea* o câştigă, spuse el, punându-şi mâinile pe umerii lui Osmond. Când şi le desprinse, o secundă mai târziu, Osmond era din nou Gardener. *Lumea* o câştigă, iar lumea e prea destul.

— Stăpâne, nu înţelegi, spuse Gardener, privindu-l pe Morgan de parcă ar fi înnebunit. Cred că au intrat *înăuntru.* Înăuntru unde-i ĂLA. Am încercat să-i împuşcăm, dar lighioanele... lighioanele adâncurilor... s-au ridicat şi i-au protejat, exact cum scrie în *Cartea Bunelor Roade* că are să se întâmple... şi dacă au ajuns *înăuntru...*

Glasul lui Gardener era tot mai ascuţit. Ochii lui Osmond se rostogoleau în orbite, cu un amestec de ură şi disperare.

— Înţeleg, spuse, încurajator, Morgan.

Avea din nou chipul şi glasul calme, dar pumnii i se trudeau, se trudeau, iar sângele picura pe covorul mucegăit.

— Da-să trăiţi-zău, da-ntr-adevăr-pam, para-papam. Au intrat, iar fiul meu nu va mai ieşi niciodată de-acolo. L-ai pierdut pe-al tău, Gard, iar acum l-am pierdut şi eu pe-al meu.

— *Sawyer!* lătră Gardener. Jack *Sawyer! Jnson!* Acel...

Şi Gardener se lansă într-un infernal acces de blesteme, care-l ţinu aproape cinci minute. Îl afurisea pe Jack în două limbi; glasul îi tuna şi-i fulgera, iar el transpira de jale şi turbare dementă. Morgan stătea pe loc, lăsându-l să-şi verse toată otrava.

Când Gardener se opri, gâfâind, şi mai luă o înghiţitură din ploscă, Morgan spuse:

— Exact! Cu surle şi trâmbiţe! Acum ascultă, Gard – mă asculţi?

— Da, stăpâne.

Ochii lui Gardener/Osmond străluceau de atenţie veninoasă.

— Fiul meu nu va mai ieşi niciodată din Hotelul Negru, şi cred că nici Sawyer nu va mai ieşi. Există o foarte mare şansă ca el să nu fie încă destul de *Jason* pentru a le face faţă celor ce se află acolo. Probabil că *ĂLA* îl va omorî, sau îl va face să înnebunească, sau îl va trimite la o sută de lumi distanţă. Dar poate va ieşi, totuşi, Gard. Da, *poate.*

— Cel mai rău şi mai rău ticălos care-a respirat vreodată pe lumea asta, şopti Gardener.

Mâna i se strânse pe ploscă... se strânse... strânse... până când degetele începură să sape adâncituri în pereţii de oţel.

— Spui că cioroiul bătrân e jos, pe plajă?

— Da.

— Parker, zise Morgan.

Şi, în acelaşi moment, Osmond rosti:

— Parkus.

— E mort? întrebă Morgan, fără prea mult interes.

— Nu ştiu. Cred că da. Să-mi trimit oamenii să-l culeagă?

— *Nu!* exclamă, tăios, Morgan. Nu – vom coborî noi acolo, nu-i aşa, Gard?

— Aşa?

Morgan începu să rânjească.

— Aşa-i, răspunse el. Aşa.

Pentru prima oară, Morgan deveni conştient de durerea surdă ce-i pulsa în mâini. Le deschise, privind gânditor sângele ce curgea din rănile semicirculare, adânci, ale palmelor. Rânjetul nu-i păli. Ba se lăţi încă şi mai tare.

Gardener se holba la el solemn. O uriaşă senzaţie de putere îl năpădi pe Morgan. Duse o mână însângerată la gât, strângând-o în jurul cheiţei care aducea trăsnetul.

— *Lumea* o câştigă, şopti. Poţi să-mi dai un *aleluia.*

Buzele i se retraseră şi mai mult peste dinţi. Rânjea cu schimonoseala galben-bolnăvicioasă a lupului singuratic – un lup bătrân, dar încă viclean, tenace şi puternic.

— Hai, Gard! îl chemă el. Hai să mergem pe plajă!

CAPITOLUL XLI – Hotelul Negru

1

Richard Sloat nu era mort, dar, când Jack îşi luă în braţe vechiul prieten, îl simţi fără cunoştinţă.

Acu, cine-i turma ? întrebă Wolf, în mintea lui Jack. *Ai grijă, Jacky! Wolf! Ai...*

VINO LA MINE! VINO ACUM! cânta Talismanul cu puternica sa voce fără sunet. VINO LA MINE, ADU-MI TURMA, ŞI TOTUL VA FI BINE, ŞI TOTUL VA FI BINE, ŞI...

— ... şi trebile de tot soiu-o să hie bine, horcăi Jack.

Porni înainte, şi cât pe-aci să calce drept în trapa deschisă, ca un copil care participă la o bizară dublă execuţie prin spânzurare. *Swing with a Friend*, îşi spuse nebuneşte Jack. Inima îi bubuia în urechi, şi o clipă crezu că vomită direct în apa cenuşie ce plescăia printre piloni. Apoi îşi recăpătă controlul şi închise cu piciorul chepengul. Acum nu se mai auzea decât sunetul giruetelor – figurine cabalistice de alamă, învârtindu-se neobosite pe cer.

Jack se întoarse spre „Agincourt".

Observă că stătea pe un ponton larg, ca o verandă înălţată. Cândva, persoane cochete din anii douăzeci-treizeci şezuseră aici, sub umbrele, bând cocteiluri, citind poate cele mai recente romane de Edgar Wallace sau Ellery Queen, poate privind în zare spre locul în care Los Cavernos Island abia se zărea – ca o cocoaşă de balenă albastră-cenuşie visând la orizont. Bărbaţii în alb, femeile în tonuri pastelate.

Cândva, poate.

Acum, scândurile erau răsucite, ondulate şi rupte. Jack nu ştia în ce culoare fusese vopsită puntea pe vremuri, clar cu timpul se înnegrise, ca şi restul hotelului – culoarea acestui loc era culoarea pe care-şi imagina că trebuie s-o aibă tumorile maligne din plămânii mamei lui.

La douăzeci de paşi distanţă, se vedeau „ferestrele-uşi" ale lui Speedy, prin care locatarii vor fi forfotit intrând şi ieşind, în acele vremuri de demult, văzute de el ca prin ceaţă. Fuseseră văruite cu trăsături alandala de bidinea lată, astfel că acum semănau cu nişte ochi orbi.

Pe una dintre ele stătea scris:

E ULTIMA VOASTRĂ ŞANSĂ SĂ PLECAŢI ACASĂ.

Sunetul valurilor. Sunetul feroneriior rotindu-se pe acoperişurile unghiulare. Mirosul de sare marină şi băuturi vechi vărsate – băuturi vărsate demult de către oameni frumoşi, care acum erau zbârciţi şi morţi. Duhoarea hotelului însuşi. Privi din nou fereastra văruită şi văzu, fără reală surprindere, că mesajul se şi schimbase.

A ŞI MURIT JACK, AŞA CĂ DE CE SĂ TE MAI OSTENEŞTI?

(Acu, cine-i turma?)

— Tu eşti, Richie, spuse Jack, da' nu eşti singur.

Richard scoase un sforăit de protest, în braţele lui Jack.

— Haide, spuse acesta, şi porni. Încă un kilometru şi jumătate. Mai mult sau mai puţin.

2

Ferestrele vătuite păreau efectiv să se dilate, în timp ce Jack mergea spre „Agincourt", ca şi cum Hotelul Negru l-ar fi privit acum cu o surprindere oarbă şi, totodată, dispreţuitoare.

Chiar îţi închipui, băieţaş, că poţi intra aici, sperând să mai ieşi vreodată? Chiar crezi că ai atâta Jason în tine?

Scântei roşietice, asemănătoare celor pe care le văzuse în văzduh, licăreau şi dansau peste geamul albit. Preţ de-o clipă, căpătară formă. Jack privi, întrebător, cum se transformau în drăcuşori mici şi roşii. Patinau în jos, spre clanţele de alamă ale uşilor, adunându-se acolo. Mânerele începură să lumineze difuz, ca fierul unui făurar în forjă.

Haide, băieţaş. Atinge una. Încearcă.

Odată, când avea şase ani, Jack pusese degetul pe ochiul rece al unei maşini de gătit electrice, după care răsucise şalterul de căldură până la maximum. Era pur şi simplu curios cât de repede se încălzea plita. În secunda următoare, îşi smulgea degetul, deja băşicat, cu un ţipăt de durere. Phil Sawyer sosise în fugă, aruncase o privire şi-l întrebase pe Jack când îi venise pornirea excentrică de-a arde de viu.

Jack se opri, cu Richard în braţe, privind clanţele şi luminiscenţă lor mată.

Haide, băieţaş. Mai ţii minte cum te-a fript soba ? Credeai că vei avea o grămadă de timp să-ţi tragi degetul – „La naiba", ţi-ai spus, „drăcia nici măcar nu-ncepe să se-nroşească într-un minut" –, dar te-ai ars imediat, nu-i aşa? Ei, cum crezi c-o să ţi se pară drăcia asta, Jack?

Alte scântei roşii lunecau cu mişcări fluide pe geam, spre mânerele uşilor-glasvand. Clanţele începeau să capete aspectul delicat de roşu-mărginit-cu-alb al metalului care nu mai are decât şase grade până să se topească şi să picure. Atinsă, oricare dintre acele clanţe i s-ar fi cufundat în carne, carbonizând ţesuturile şi fierbându-i sângele. Un chin cum nu mai cunoscuse nicicând.

Aşteptă un moment cu Richard în braţe, sperând ca Talismanul să-l cheme iar, sau ca „latura-Jason" din el să iasă la suprafaţă. Dar ceea ce-l hârâi prin creier fu vocea mamei lui.

Trebuie-ntotdeauna să te-mpingă cineva sau ceva, Jack-O? Hai, grozăviile – singur ai pus toata povestea asta în mişcare. Poţi s-o ţii mai departe, dacă vrei cu-adevărat. Ce, trebuie să le facă pe toate celălalt băiat în locul tău?

— Bine, mamă, răspunse Jack. Surâdea, dar glasul îi tremura de frică. Pentru tine o fac. Sper doar că şi-a amintit cineva să împacheteze pomadă contra arsurilor.

Întinse mâna şi apucă una dintre clanţele incandescente.

Numai că nu era incandescentă; totul fusese o simplă iluzie. Mânerul era cald, dar nimic mai mult. În timp ce Jack

apăsa, aura roşie se stinse din toate clanţele. Şi când împinse uşa, Talismanul cântă din nou, făcându-i pielea de găină:

BRAVO! JASON! LA MINE! VINO LA MINE!

Cu Richard în braţe, Jack intră în sufrageria Hotelului Negru.

3

În timp ce trecea pragul, simţi o forţă neînsufleţită – ca un fel de mână moartă – încercând să-l împingă înapoi. Jack rezistă şi, peste una sau două secunde, senzaţia de respingere încetă.

Încăperea nu era foarte întunecoasă, dar ferestrele văruite o scăldau într-o albeaţă monocromă, care lui Jack nu-i plăcea. Se simţea cufundat în ceaţă, orb. Din pereţii interiori, a căror tencuială se prefăcea încet-încet într-o zeamă spurcată, se simţeau mirosurile veştejite ale descompunerii: duhoarea de vechime goală şi beznă acră. Dar mai exista şi altceva, iar Jack ştia şi-i era teamă.

Fiindcă locui acesta nu e gol.

Nu ştia exact ce fel de lucruri puteau fi acolo – dar ştia că Sloat nu îndrăznise niciodată să intre şi bănuia că nici altcineva n-ar fi îndrăznit. Simţea aerul neplăcut şi greu în plămâni, ca plin de-o otravă cu efect lent. Etajele stranii, culoarele înclinate şi camerele secrete de deasupra îl apăsau ca pereţii unei uriaşe şi complexe cripte. Aici domnea nebunia, moartea umbla nestingherită, iraţionalitatea îşi făcea mendrele. Jack n-ar fi găsit, poate, cuvintele pentru a exprima aceste lucruri, dar le simţea, totuşi... le recunoştea ca fiind ceea ce erau. La fel cum era conştient de faptul că nici toate Talismanele din Cosmos nu-l puteau apăra de aşa ceva. Intrase într-un bizar ritual dansant, a cărui încheiere, se temea el, nu era deloc prestabilită.

Era stăpânul propriei sale sorţi.

Ceva îl gâdilă pe ceafa. Jack dădu cu mâna peste locul atins şi se feri într-o parte. Richard gemu răguşit în braţele lui.

Era un păianjen mare şi negru, agăţat pe un fir. Jack privi în sus, şi-i văzu pânza într-unul dintre ventilatoarele încremenite în tavan, încâlcită într-un rânjet întins de la o pală la alta. Trupul păianjenului era umflat. Jack îi zări şi ochii. Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată *ochii* unui păianjen. Porni să ocolească păianjenul atârnat, spre mese. Animalul se răsucea în capătul firului, urmărindu-l.

— Hoss *scâlbooss!* chiţcăi, deodată, păianjenul spre el.

Jack zbieră şi îl strânse pe Richard la piept cu forţa galvanică a panicii. Ţipătul său reverberă prin toată sufrageria cu plafon înalt. Undeva, în umbrele de dincolo de ea, răsună un dangăt metalic găunos şi ceva râse.

— *Hoss scâlbooss, hoss SCÂLBOOSS!* chiţcăi păianjenul şi deodată se căţără la loc în plasa sa de sub tavanul cu rulouri de tablă.

Cu inima bubuind, Jack traversă sufrageria şi-l depuse pe Richard pe o masă. Băiatul gemu din nou, foarte slab. Jack îi simţea umflăturile de pe piele, sub haine.

— Trebuie să te las puţin, amice, spuse.

Din umbrele de deasupra:

— *... O să am... am mare... mare grijă de el, băi hoss... hoss scâlbooss...*

Şi un mic chicotit, bâzâitor, tenebros.

Sub masa pe care Jack îl întinsese pe Richard se afla un vraf de pânzeturi. Primele două trei feţe de masă de deasupra erau încleiate de mucegai, dar pe la jumătatea grămezii găsi una care se prezenta destul de bine. O desfăcu şi îl acoperi pe Richard până la gât. Apoi dădu să plece.

Vocea păianjenului şopti subţire în jos, din unghiul palelor de ventilator, dintr-o întunecime ce duhnea a muşte în descompunere şi viespi înfăşurate în mătase.

— O să am grijă de el, băi hoss scâlbooss...

Jack ridică privirea, înfiorat, dar nu putu vedea păianjenul. Îşi închipuia ochii aceia mici şi reci, dar mai mult decât închipuirea nu era. Îi veni în minte o imagine chinuitoare, care-i făcea rău: păianjenul căţărându-se pe faţa lui Richard, îndesându-se între buzele sale inerte, în gură, lălăind încontinuu: Hoss *scâlbooss, hoss scâlbooss, hoss scâlbooss...*

Se gândi să tragă faţa de masă până peste gura lui Richard, dar descoperi că nu se putea îndura să-l prefacă pe prietenul său în ceva atât de asemănător cu un cadavru – ar fi fost aproape ca o invitaţie.

Reveni la Richard şi se opri lângă el, nehotărât, ştiind că însăşi nehotărârea sa fericea foarte mult, fără-ndoială, forţele ce pândeau acolo – orice, numai să-l ţină cât mai departe de Talisman.

Vârî mâna în buzunar şi scoase o bilă mare de marmură, verde-închis. Oglinda magică din cealaltă lume. Jack nu avea nici un motiv să creadă că deţinea vreo putere deosebită împotriva forţelor răului, dar ea provenea din Teritorii... şi. lăsând Ţinuturile Spulberate la o parte, Teritoriile erau de-o bunătate înrădăcinată. Iar binele înnăscut, judecă Jack, trebuia să aibă propria sa putere asupra răului.

Îndesă bila în mâna lui Richard. Palma acestuia se închise, apoi se redeschise la loc, moale, de îndată ce Jack îşi retrase propria-i mână.

De undeva, de sus, păianjenul pufni într-un râs obscen.

Jack se aplecă adânc peste Richard şi încercă să nu ia în seamă mirosul de boală – atât de asemănător cu mirosul acelui loc.

— Ţine-o în mână, Richie, murmură el. Ţine-o strâns, fârtate.

— Nu... fârtate, şopti, abia auzit, Richard, dar mâna i se strânse fără vlagă pe bilă.

— Mulţumesc, Richie-băiete, spuse Jack.

Sărută tandru obrazul lui Richard şi porni prin sufragerie, spre uşile duble închise, din capătul îndepărtat. *E ca la „Alhambra",* îşi spuse. *Sală de mese ce dă spre grădina de-acolo, sală de mese ce dă spre o terasă peste apă aici. Uşi duble în ambele locuri, deschizându-se spre restul hotelului.*

În timp ce traversa încăperea, simţi din nou mâna aceea moartă împingându-l – era hotelul care-l respingea, încercând să-l îmbrâncească înapoi, afară.

Las-o baltă, spuse Jack în sinea sa şi-şi văzu de drum.

Forţa păru să se risipească aproape imediat.

Avem şi alte mijloace, şoptiră uşile duble în timp ce se apropia de ele. Din nou auzi Jack dangătul metalic, vag, care suna a gol.

Te îngrijorează Sloat, şoptiră uşile duble; doar că acum nu erau numai *ele* – acum, vocea pe care o auzea Jack era vocea întregului hotel. *Te îngrijorează Sloat, şi Wolfii cei răi, şi creaturile care seamănă cu nişte capre, şi antrenorii de baschet care, în realitate, nu-s antrenori de baschet; te îngrijorează armele de foc, plasticul-explozibil şi cheile magice. Pe noi, aici, nu ne îngrijorează nimic din toate aceste lucruri, mititelule. Nu-nseamnă nimic pentru noi. Morgan Sloat nu e nimic mai mult decât un şobolan care mişună. Mai are doar douăzeci de ani de trăit, iar asta înseamnă pentru noi mai puţin decât intervalul dintre două respiraţii. Pe noi, cei din Hotelul Negru, nu ne interesează decât Talismanul – „axa tuturor lumilor posibile". Ai venit ca un spărgător să ne jefuieşti de ceea ce ne aparţine, şi-ţi spunem încă o dată: avem şi alte mijloace să ne descurcăm cu hossii scâlbossi ca tine. Iar dacă insişti, vei afla care sunt – vei afla pe propria-ţi piele.*

4

Jack deschise prima uşă dublă, apoi pe cealaltă. Rotiţele scârţâiră strident, rulând din nou, pentru prima oară după ani de zile, pe şinele lor îngropate în podea.

Dincolo de uşi se afla un hol întunecos. *Ăsta duce spre foaier,* îşi spuse băiatul. *Iar de-acolo, dacă hotelul e într-adevăr la fel ca „Alhambra", va trebui să urc un etaj, pe scara principală.*

La etajul întâi, avea să găsească marea sală de bal. Iar în marea sală de bal îl aştepta lucrul după care venise.

Jack aruncă o privire înapoi, văzu că Richard nu se mişcase, şi trecu în hol. Închise uşile în urma lui.

Porni încet de-a lungul coridorului, călcând pe covorul putred.

Puţin mai încolo, Jack văzu o altă pereche de uşi duble, cu păsări pictate pe ele.

În apropiere, existau câteva săli de întrunire. Era acolo sala *Golden State,* exact vizavi de sala *Forty-Niner*. La cinci paşi mai spre uşile duble cu păsări pictate, se afla sala *Mendocino* (într-un panou de jos al uşii de mahon era scrijelit: MAICĂ-TA A MURIT ZBIERÂND!). Departe, în lungul culoarului – imposibil de departe –, plutea o lumină apoasă. Foaierul.

Clanc.

Jack se răsuci iute pe călcâie şi întrezări o uşoară mişcare după una dintre uşile în arc frânt din gâtlejul de piatră al acestui coridor...

(?pietre?) (?uşi în arc frânt?)

Jack clipi din ochi, stingherit. Coridorul era căptuşit cu lambriuri de mahon închis la culoare, care începuse să putrezească în umezeala litorală. Nici urmă de piatră. Iar uşile dinspre sălile *Golden State, Forty-Niner* şi *Mendocino* erau simple uşi, vizibil dreptunghiulare şi fără nici un arc frânt. Totuşi, un moment, i se păruse că vedea deschizături ca nişte arcade de catedrală modificate. În aceste porţi se aflaseră grilaje-ghilotină – ca acelea care se pot ridica sau coborî învârtind un vinci. Când poarta era coborâtă pentru a bloca intrarea, ţepii se potriveau în găurile din pardoseală.

Nici o *arcadă de piatră, Jack-O. Uită-te cu ochii tăi. Doar uşi. Grilaje din-alea ghilotină ai văzut în Turnul Londrei, când ai fost în excursie cu mama şi unchiul Tommy, acum trei ani. Te cam sperii doar, atâta tot...*

Dar senzaţia de gol din stomac era inconfundabilă.

Se *aflau acolo, nici o problemă. Am făcut un salt – o secundă doar, am fost în Teritorii.*

Clanc.

Jack se răsuci în partea cealaltă. Sudoarea îi îmbrobonă fruntea şi obrajii, iar părul începea să i se ridice pe ceafă.

O văzu din nou – străfulgerare metalică în umbrele unei camere. Văzu pietre uriaşe, negre ca păcatul, cu suprafeţele aspre, pătate de muşchi verde. Viermi hidoşi, albi, moi la înfăţişare, mişunau intrând şi ieşind din porii mari ai mortarului descompus dintre pietre. La intervale de cinci-şapte metri, se aflau fofeze goale. Făcliile care stătuseră cândva înfipte în aceste suporturi dispăruseră de mult.

Clanc.

De astă-dată, nici măcar nu clipi. Lumea lunecă lateral dinaintea ochilor lui, unduindu-se ca un obiect văzut printr-o apă curgătoare limpede. Pereţii erau din nou de mahon negricios, în locul blocurilor de piatră. Uşile erau uşi, nu grilaje-ghilotină din gratii de fier încrucişate. Cele două lumi, care fuseseră despărţite printr-o membrană subţire precum ciorapul de mătase al unei cucoane, începuseră acum să se suprapună de-a binelea.

Şi, îşi dădu vag seama Jack, latura-Jason a sa începuse să se suprapună cu latura-Jack – combinaţie din care lua naştere o a treia fiinţă, amalgam al amândurora.

Nu ştiu exact ce e combinaţia asta, dar sper că-i puternică, fiindcă după uşile astea sunt unele lucruri... după toate uşile.

Jack reîncepu să gliseze în lungul coridorului, spre hol.

Clanc.

De data asta, lumile nu se mai schimbară; uşile solide rămaseră uşi solide, şi nu văzu nici o mişcare.

Chiar acolo după uşă, totuşi. Chiar acolo...

Acum auzi ceva în spatele uşilor duble pictate – deasupra peisajului de baltă, pe cer, erau înscrise cuvintele BARUL BÂTLANULUI. Era zgomotul unei maşinării mari, ruginite, care fusese pusă în funcţiune. Jack se întoarse spre

(Jason se întoarse spre)

uşa aceea care se deschidea,

(poarta aceea care se ridica)

vârând mâna în

(punga)

buzunarul

(pe care o purta la cingătoarea jiletcii)

jeanşilor şi apucând pana de chitară pe care i-o dăduse Speedy atât de demult

(şi apucând dintele de rechin).

Aşteptă să vadă ce va ieşi din „Barul Bâtlanului", iar zidurile hotelului şoptiră confuz: *Avem metode de-a trata cu hossi scâlbossi ca tine. Ar fi trebuit să pleci cât încă aveai timp...*

... fiindcă acum, băieţelule, ţi-a sunat ceasul.

5

Clanc... BUF!

Clanc... BUF!

Clanc... BUF!

Zgomotul era masiv, grosolan şi metalic. Domnea în el ceva neînduplecat şi inuman, care-l speria pe Jack mai rău decât dacă s-ar fi auzit un sunet mai omenesc.

Se mişca, înainta târşâit, în propriu-i ritm idiot.

Clanc... BUF!

Clanc... BUF!

Urmă o lungă tăcere. Jack aşteptă, lipit de peretele opus, la câţiva paşi în dreapta uşilor pictate, cu nervii atât de încordaţi, încât păreau să zbârnâie. Mult timp nu se

întâmplă nimic. Băiatul începu să spere că misteriosul *clanc* bufnitor căzuse prin vreo trapă interdimensională, înapoi în lumea din care venise. Deveni conştient că îl durea spatele din cauza poziţiei ţeapăn-artificiale şi încordate. Îşi lăsă umerii moi.

Într-un trosnet zdrobitor, un pumn uriaş, înzăuat, cu ţepi bonţi, lungi de cinci centimetri, care-i ieşeau din nodurile degetelor, sparse cerul albastru cojit de pe uşă. Jack se crispă din nou lângă perete, cu gura căscată.

Şi, neajutorat, trecu în Teritorii.

6

De cealaltă parte a grilajului-ghilotină stătea o siluetă în armură negricioasă, ruginită. Coiful său cilindric era străpuns doar de fanta orizontală a vizierei, lată de vreo doi centimetri. Deasupra avea un panaş roşu soios, prin care fojgăiau viermi albi. Erau de acelaşi soi, îi recunoscu Jack, cu cei care ieşiseră din pereţi, mai întâi în camera lui Albert Cocoloş, apoi prin toată Thayer School. Casca se continua cu o glugă de zale, îmbrăcând ca etola unei cucoane umerii cavalerului ruginit. Braţele şi antebraţele erau împlătoşate în brasarde grele de oţel, articulate la coate cu cubi-tiere. Acestea erau acoperite cu cruste de murdărie străveche, straturi-straturi, iar când cavalerul se mişca, cubitierele scârţâiau ca glasurile stridente, antipatice, ale unor copii mofturoşi.

Pumnii armurii erau o junglă de ţepi.

Jason rămase lângă zidul de piatră, privindu-l – de fapt, incapabil să-şi mute privirea în altă parte; avea gura uscată ca de febră, iar ochii păreau să i se umfle ritmic în orbite, sincron cu bătăile inimii.

În mâna dreaptă, cavalerul ţinea *le martel de fer* – un ciocan de luptă cu cap de fier forjat, cântărind cel puţin cincisprezece kilograme, ruginit, mut ca uciderea.

Poarta-ghilotină; nu uita că poarta e între tine şi el...

Dar în clipa următoare, deşi în apropierea sa nu se afla nici o mână omenească, vinciul începu să se învârtească; lanţul de fier, cu fiecare verigă lungă cât antebraţul lui Jack, prinse să se înfăşoare pe troliu, iar grilajul îşi începu ridicarea.

7

Pumnul înzăuat se retrăsese din uşă, lăsând o gaură aşchiată, care preschimba de îndată fresca, din pastorală romantică decolorată, într-una suprarealist-sinistră: acum arăta de parcă un vânător apocaliptic, dezamăgit după ziua petrecută prin bălţi, ar fi tras o încărcătură de alice, străpungând cerul, într-un acces de ciudă. Apoi, capul ciocanului de luptă explodă prin uşă într-o uriaşă şi brutală mişcare de balans, dezintegrând unul dintre cei doi bâtlani care se chinuiau să decoleze. Jack ridică o mână în dreptul feţei, ca să se apere de ţăndări. *Le martel de fer* se retrase. Urmă o altă scurtă pauză, aproape suficientă pentru ca Jack să se gândească din nou s-o ia la fugă. După care pumnul ţepos străpunse iarăşi uşa. Se răsuci într-o parte, apoi în cealaltă, lărgind spărtura, şi se retrase. O secundă mai târziu, ciocanul se năpusti prin mijlocul unui stufăriş, doborând pe covor o bucată mare din batantul drept al uşii.

Acum, Jack putea să distingă armura mătăhăloasă, în penumbra barului. Nu era aceeaşi armură purtată de personajul care-l înfrunta pe Jason în castelul negru; acela purta un coif aproape cilindric, cu panaş roşu. Acesta avea o cască asemănătoare cu capul lustruit al unei păsări de oţel. Din ambele laturi se înălţau coarne, cu rădăcina cam pe la nivelul urechilor. Jack văzu o cuirasă, un kilt de platoşe prinse cu inele, iar dedesubt un tiv de zale. Ciocanul era acelaşi în ambele lumi, şi tot în ambele lumi cavalerii Îngemănari îl repeziră în aceeaşi clipă, cu dispreţ parcă – cine avea nevoie de un ciocan de luptă, când înfrunta un adversar atât de nevolnic?

Fugi! Jack, fugi!

Într-adevăr, şopti hotelul. *Fugi! Asta trebuie să facă hossi scâlbossi! Fugi! FUGI!*

Dar n-avea să fugă. Putea să moară, dar n-avea de gând să fugă – fiindcă glasul acela viclean, şoptitor, avea dreptate. Fuga era exact ceea ce făceau hossi scâlbossi.

Dar eu nu sunt hoţ, îşi spuse Jack. *Arătarea aia mă poate ucide, dar n-am să fug. Căci nu sunt hoţ.*

— N-am să fug! strigă Jack spre chipul păsăresc orb, de oţel şlefuit. *Nu-s hoţ! Auzi ce-ţi spun? Am venit după ce-i ai meu şi NU SUNT HOŢ!*

Un geamăt ţipător răsună prin orificiile respiratorii de la baza coifului cap de pasăre. Cavalerul ridică pumnii cu ţepi şi-i trânti, unul în uşa şubredă din stânga, iar celălalt în cea din dreapta. Pastorala lume cu bălţi pictată pe panouri fu nimicită. Balamalele plesniră... şi, în timp ce uşile se prăvăleau spre el, Jack văzu cum singurul bâtlan rămas în tablou îşi luă zborul ca o pasăre din desenele animate ale lui Walt Disney, cu ochii strălucitori şi înfricoşaţi.

Armura porni spre el ca un robot ucigaş, ridicând picioarele pentru a le trânti apoi, detunător, pe jos. Era înaltă de peste doi metri şi, când trecu prin cadrul uşii, coarnele ce i se înălţau din cască trasară două brazde adânci în pragul de sus. Semănau cu nişte semne ale citării.

Fugi! răcni în mintea lui un glas tunător.

Fugi, hossule, şopti hotelul.

Nu, răspunse Jack. Privea cu ochii mari cavalerul care înainta, iar mâna sa cuprinse strâns pana de chitară din buzunar. Mănuşile cu ţepi se îndreptară spre viziera coifului cap de pasăre. O ridicară. Jack rămase cu gura căscată.

Interiorul coifului era gol.

8

Mănuşile cu ţepi se ridicară, apucând din ambele părţi coiful metalic. Îl scoaseră încet, dezvăluind chipul livid, hăituit, al unui om care părea să aibă cel puţin trei sute de ani. O parte a acestui cap matusalemic era înfundată

înăuntru. Aşchii de os ca o coajă de ou spart străpungeau pielea, iar rana era îngălată de-o cocă neagră, şi Jason bănui că erau creierii putreziţi. Nu respira, dar ochii mărginiţi cu roşu, ce-l priveau pe Jason, scânteiau cu o aviditate infernală. Rânji, iar Jason văzu dinţii ascuţiţi ca acele, cu care oroarea aceea avea să-l sfâşie în bucăţi.

Zăngăni, şovăitor, înainte... dar acesta nu era singurul sunet.

Băiatul privi în stânga, spre sala principală
(foaierul)
a castelului
(hotelului)
şi văzu un al doilea cavaler, care purta pe cap o apărătoare de forma unui castron nu prea adânc, cunoscut în secolul al XIII-lea sub numele de Marele Coif. În urma lui veneau al treilea... şi al patrulea. Se apropiau încet pe coridor, punând în mişcare armuri vechi în care acum sălăşluiau vampiri.

Apoi, mâinile îl apucară de umeri. Ţepii tociţi ai mănuşilor i se înfipseră în trup şi în braţe. Începu să curgă sânge cald, iar chipul livid, zbârcit, se scofâlci într-un rânjet hâd, de poftă. Cubitierele de la coate scrâşniră şi se văicăriră, în timp ce cavalerul mort îl trăgea pe băiat spre sine.

9

Jack urlă de durere – ţepii scurţi şi bonţi ai mâinilor celuilalt erau *în* el, *în* el, şi înţelese, odată pentru totdeauna, că totul se petrecea în realitate şi mai avea o clipă până când arătarea avea să-l ucidă.

Fu smucit spre hăul căscat, gol, dinăuntrul coifului...

Dar oare chiar era gol?

Jack percepu o pereche de luciri roşii, neclare, iluzorii în beznă... ceva ca nişte ochi. Şi, în timp ce mâinile armurii îl trăgeau tot mai sus şi mai sus, se simţi îngheţat de frig, ca şi cum toate iernile ce existaseră vreodată s-ar fi combinat

cumva, ar fi devenit oarecum o singură iarnă... iar acel fluviu de aer geros şiroia acum afară din coiful gol.

Chiar are să mă ucidă, şi mama mea va muri, Richard va muri, Sloat va învinge, are să mă ucidă, are să

(mă sfâşie în bucăţi, să mă spintece cu dinţii)

mă îngheţe sloi...

JACK! ţipă glasul lui Speedy.

(JASON! ţipă glasul iui Parkus.)

Pana, băiete! Foloseşte pana! Până nu-i prea târziu! PENTRU NUMELE LUI JASON, FOLOSEŞTE PANA PÂNĂ NU-I PREA TÂRZIU!

Mâna lui Jack se încleştă pe pana de chitară. Era fierbinte, aşa cum fusese şi moneda, iar gerul amorţitor fu înlocuit de-o bruscă senzaţie de victorie ce-i zgudui tot creierul. Scoase pana din buzunar, ţipând de durere când muşchii străpunşi i se flexară, cu ţepii implântaţi în ei, fără însă a pierde fiorul acela de triumf – senzaţia aceea încântătoare de *căldură* din Teritorii, sentimentul acela clar de *curcubeu.*

Pana, căci din nou era o pană de chitară, se afla între degetele lui, puternic şi greu triunghi ivoriu, filigranat şi încrustat cu desene stranii – şi în clipa aceea, Jack

(şi Jason)

văzu desenele alcătuind un chip – chipul Laurei DeLoessian

(chipul lui Lily Cavanaugh Sawyer).

10

— *În numele ei, avorton spurcat!* strigară într-un glas – dar nu era decât un singur strigăt: strigătul acelei unice firi, Jack/Jason. *Piei de pe faţa acestei lumi! În numele Reginei şi în numele fiului ei, ia-te de pe pielea ăstei lumi!*

Jason repezi pana de chitară în chipul descărnat, albicios, al bătrânei arătări-vampir din armură; în aceeaşi clipă, glisă, fără a privi măcar în Jack, şi văzu cum pana se depărta şuierând printr-un hău gol şi negru, îngheţat. Mai

avu încă un moment ca Jason, când văzu ochii roşii ai arătării-vampir bulbucându-se neîncrezători, în vreme ce vârful penei se afunda în centrul frunţii zbârcite. Peste o clipă, ochii înşişi, deja înceţoşându-se, explodară, şi un lichid negru, aburind, i se scurse peste mână şi încheietură. Era plin de viermişori care muşcau.

11

Jack fu azvârlit în perete. Se lovi la cap. În ciuda acestei izbituri şi a durerii ce-i pulsa adânc în umeri şi braţe, nu dădu drumul penei.

Armura zdrăngănea ca o sperietoare făcută din cutii de conserve. Jack avu timp să vadă că se *umfla* oarecum, şi-şi repezi o mână peste ochi să şi-i apere.

Armura se autodistruse. Nu împroşcă în toate părţile cu schije, ci pur şi simplu se dezmembră. Jack îşi spuse că, dacă ar fi văzut asta într-un film, în loc s-o vadă în realitate, înghesuit pe coridorul de la parter al acelui hotel puturos, cu sângele şiroindu-i în subsuori, ar fi izbucnit în râs. Coiful de oţel lustruit, atât de asemănător cu un cap de pasăre, căzu pe jos cu o bufnitură înfundată. Grumăjerul curbat, menit să-i împiedice pe inamicii cavalerului de a-i trece prin beregată un tăiş sau un vârf de spadă, căzu drept în cuirasă, cu un zăngănit de zale împletite strâns. Platoşele căzură ca nişte cotoare de cărţi făcute din oţel îndoit. Gambierele se despicară. Timp de două secunde, pe covorul putred căzu o ploaie de metal, după care nu mai rămase decât un maldăr de resturi parcă adunate cu măturoiul.

Jack se împinse de-a lungul peretelui, privind cu ochii holbaţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca piesele armurii să-şi ia deodată zborul, reasamblându-se. De fapt, se aştepta la aşa ceva. Dar, cum nu se întâmplă nimic, o luă la stânga, spre foaier... şi văzu încă trei armuri înaintând încet spre el. Una dintre ele ţinea un stindard brânzos, încleiat de mucegai, iar drapelul purta un simbol pe care Jack îl recunoscu: îl văzuse fluturând pe steguleţele soldaţilor lui Morgan de

Orris în timp ce escortau diligenţa neagră a stăpânului lor pe Drumul Avanposturilor, spre pavilionul Reginei Laura. Blazonul lui Morgan – dar acestea nu erau creaturile lui Morgan, după cum înţelese el, ca prin ceaţă; îi purtau stindardul ca pe un fel de glumă macabră la adresa intrusului înfricoşat, care avea de gând să le răpească singura lor raţiune de-a fi.

— Gata, şopti, răguşit, Jack.

Pana de chitară îi tremura între degete. Se întâmplase ceva cu ea; fusese într-un fel vătămată când o folosise spre a distruge armura ivită din „Barul Bâtlanului". Fildeşul, anterior de culoarea smântânii proaspete, se îngălbenise vizibil. Acum era brăzdat cruciş şi curmeziş de crăpături fine.

Armurile clănţăneau necontenit spre el. Una trase încet o spadă lungă, cu vârf dublu, nespus de înfricoşătoare.

— Nu mai vreau, gemu Jack. O, Doamne, rogu-te, gata, sunt obosit, nu pot, te rog, gata, gata...

Jack Călătoru, moş Jack Călătoru...

— *Speedy, nu pot!* zbieră băiatul.

Lacrimile îi brăzdau jegul de pe faţă. Armurile se apropiau cu iminenţa unor piese de maşini pe o bandă de montaj. Auzi un şuierat de vânt arctic înlăuntrul spaţiilor negre, îngheţate.

... eşti aici, în California, ca să-l aduci înapoi.

— Te rog, Speedy, nu mai vreau!

Întinzând mâinile spre el – chipuri robotice de metal negru, gambiere ruginite, zale pătate şi mânjite cu muşchi şi mucegai.

Tre' să-ţi dai toată străduinţa, Jack Călătorule, şopti Speedy, epuizat, iar apoi se stinse, şi Jack fu lăsat să reziste sau să se prăbuşească, după cum îi era voia.

CAPITOLUL XLII – Jack şi Talismanul

1

Ai făcut o greşeală – rosti un glas fantomatic în capul lui Jack Sawyer în timp ce stătea la intrarea în „Barul Bâtlanului" şi privea celelalte armuri venind spre el. În minte i se deschise larg un ochi, şi văzu un bărbat furios – un om care, de fapt, nu era nimic altceva decât un băiat ce crescuse fără măsură – apropiindu-se de cameră pe-o stradă de orăşel western, încătărămându-şi mai întâi o cartuşieră, apoi şi pe cealaltă, astfel că i se încrucişau pe burtă. *Ai făcut o greşeală – trebuia să-i fi ucis pe* amândoi *fraţii Ellis!*

2

Dintre toate filmele mamei lui, cel care-i plăcuse lui Jack întotdeauna cel mai mult era *Ultimul tren din Oraşul Spânzuraţilor,* realizat în 1960, având premiera în 1961. Fusese un film Warner Brothers, iar în rolurile principale – la fel ca în multe dintre filmele cu deviz scăzut produse de fraţii Warner, în acea perioadă – erau distribuiţi actori dirt şase seriale TV ale casei Warner Brothers care se turnau în permanenţă. Jack Kelly din *Maverick* jucase în *Ultimul tren din Oraşul Spânzuraţilor* (în rolul Cartoforului Graţios), alături de Andrew Duggan din *Ritmul străzii Bourbon* (Baronul cel Rău al Vitelor). Clint Walker, care la televizor juca un personaj numit Cheyenne Bodie, îl interpreta pe Rafe Ellis (Şeriful Pensionar Care Trebuie Să-şi ia Pistoalele Pentru Ultima Oară). Înger Stevens fusese distribuită, iniţial, în rolul Dansatoarei Cu Braţe Binevoitoare Şi Inimă De Aur, dar Miss Stevens se îmbolnăvise grav de bronşită, şi intrase în rol Lily Cavanaugh. Era un personaj de soiul celor pe care l-ar fi putut juca şi în stare de comă totală. Odată, când părinţii lui îl credeau adormit şi discutau în livingul de

la parter, Jack îşi auzise mama făcând o afirmaţie şocantă în timp ce lipăia, desculţă, spre baie, să bea un pahar cu apă... fusese, în orice caz, destul de şocant pentru ca Jack să nu uite niciodată. „Toate femeile pe care le-am jucat ştiau să se fută, dar nici una dintre ele nu ştia să se băşească."

Will Hutchins, care jucă într-un alt program Warner Brothers (intitulat *Picioruş-de-zahăr)*, apăruse şi el în film. *Ultimul tren din Oraşul Spânzuraţilor* era favoritul lui Jack, în primul rând graţie personajului interpretat de Hutchins. Acest personaj – Andy Ellis, pe numele său – era cel care-i venise acum în minte, în mintea lui obosită, zdruncinată, suprasolicitată, privind şirul armurilor care se apropia de el pe coridorul întunecat.

Andy Ellis fusese Fratele Cel Mic Şi Laş Care-şi Iese Din Minţi În Ultimul Act. După ce, tot filmul, tremurase şi stătuse bosumflat, ieşise să-i înfrunte pe acoliţii răi ai lui Duggan, după ce Acolitul-Şef (jucat de sinistrul ţepos şi cu ochi-de-zid Jack Elam, care-i interpreta pe Acoliţii-Şefi în tot felul de ficţiuni Warner Brothers, atât cinematografice cât şi de televiziune) îl împuşcase pe la spate pe fratele său, Rafe.

Hutchins pornise cu paşi grei pe strada prăfuită, lată cât ecranul cinemascop, încătărămându-şi cu degete tremurătoare cartuşierele fratelui său şi strigând: *Haide! Hai, sunt gata pentru tine! Ai făcut o greşeală! Trebuia să-i fi ucis pe* amândoi *fraţii Ellis!*

Will Hutchins nu fusese unul dintre cei mai mari actori ai tuturor timpurilor, dar în rolul acela îi reuşise – cel puţin în optica lui Jack – un moment de adevăr limpede şi de strălucire veritabilă. Domnea presimţirea că puştiul se îndrepta spre moarte, şi o ştia, *dar era hotărât să meargă oricum mai departe.* Şi, cu toate că-i era frică, străbătea strada aceea, spre scena răfuielii, fără nici o ezitare; mergea grăbit, sigur de ceea ce avea de făcut, chiar dacă trebuia să moşmondească de fiecare dată la cataramele centurilor.

Armurile se apropiau, reducând distanţa, bălăbănindu-se dintr-o parte în alta, ca nişte roboţi de jucărie. *Or fi având chei înfipte-n spate,* îşi spuse Jack.

Se întoarse cu faţa spre ele, ţinând între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte pana de chitară, îngălbenită, ca pentru a cânta o melodie.

Păruiă să şovăie, parcă simţindu-i neînfricarea. Hotelul însuşi păru deodată să şovăie, sau să deschidă ochii în faţa unui pericol mai profund decât crezuse prima oară; planşeele gemură din podele, undeva o serie de uşi se trântiră una după alta, iar pe acoperişuri, ornamentele de alamă încetară un moment să se mai rotească.

Apoi, armurile îşi reluară înaintarea zăngănitoare. Formau acum un singur zid mobil din platoşe şi zale, de gambiere, coifuri şi grumăjere sclipitoare. Una ţinea o ghioagă cu ţepi şi mâner de lemn; alta, un *le martel de fer;* cea din centru avea spada cu două vârfuri.

Pe neaşteptate, Jack porni spre ele. Ochii i se luminară; ţinea în faţa lui pana de chitară. Chipul său se aprinse în orbitoarea aură a lui Jason. Apoi

alunecă momentan în Teritorii şi *deveni* Jason; aici, dintele de rechin, care fusese pană de chitară, părea cuprins de flăcări. În timp ce se apropia de cei trei cavaleri, unul dintre aceştia îşi scoase coiful, dezvăluind un chip bătrân şi livid – cu obrajii graşi şi pielea gâtului flască, atârnând precum ceara topită a lumânărilor. Azvârli coiful spre el. Jason se feri cu uşurinţă şi lunecă înapoi

în eul său Jack, pe când un coif se izbea de peretele lambrisat din spatele lui. În faţa sa stătea o armură fără cap.

Crezi că mă sperii? întrebă el în gând, dispreţuitor. *Am mai văzut trucul ăsta. Nu mă sperie, nici tu nu mă sperii, şi-am să-l iau, asta-i tot.*

De astă-dată, simţi hotelul nu doar *ascultând;* acum păru să se strângă în jurul lui, asemenea mucoasei unui organ digestiv care s-ar retracta la contactul cu o bucată de peşte

otrăvită. La etaj, în cele cinci camere în care muriseră cei cinci Cavaleri Păzitori, cinci ferestre răbufniră ca nişte detunături de puşcă. Jack se repezi asupra armurilor.

Talismanul cânta, de undeva de sus, cu vocea sa limpede şi dulce-triumfală:

JASON! LA MINE!

— *Haideţi!* le strigă Jack armurilor, izbucnind în râs. Nu se putea stăpâni. Niciodată râsul nu-i mai păruse atât de puternic, de potent, de bun ca acum – era ca apa unui izvor sau a unui râu subteran. *Haideţi, sunt gata pentru voi! Nu ştiu de ce fut-o-n cur pe mă-sa de Masă Rotundă aţi venit, da' mai bine rămâncaţi acolo! Mare greşeală aţi făcut!*

Râzând mai tare ca oricând, dar în sinea sa hotărât la fel de amarnic ca Wotan pe stânca Valkiriilor, Jack atacă figura decapitată ce se bălăbănea în mijloc.

— *Trebuia să-i fi ucis pe* amândoi *fraţii Ellis!* strigă el.

Şi, în timp ce pana de chitară a lui Speedy intra în zona de aer îngheţat, unde ar fi trebuit să se afle capul cavalerului, armura se desfăcu în bucăţi.

3

În camera ei din „Alhambra", Lily Cavanaugh Sawyer ridică deodată privirea din cartea pe care o citea. 1 se păruse că aude pe cineva – nu, nu doar pe cineva, pe *Jack* – strigând de undeva, din vreun cotlon ascuns al coridorului pustiu, poate chiar din foaier. Ascultă, cu ochii mari, cu buzele strânse, cu inima plină de speranţă... dar nu era nimic. Jack-O era tot plecat, cancerul continua să muşte din ea câte-un pic, câte-un pic, şi mai avea o oră şi jumătate până să poată lua încă una dintre pilulele cafenii, mari ca pentru cai, care-i mai alinau, oarecum, durerile.

Începuse să se gândească din ce în ce mai des să ia toate pilulele mari şi cafenii o dată. Asta ar face mai mult decât să-i aline, cât de cât, durerile; i le-ar termina pe veci. Se *zice că nu există tratament contra cancerului, dar să nu*

crezi balivernele astea, domnule C – încearcă doar să-nghiţi vreo douăzeci de-aici. Ce zici? Vrei să-ncerci?

Numai gândul la Jack o reţinea – dorea atât de mult să-l revadă, încât acum îşi imagina glasul lui... şi nu făcând doar un lucru simplu, deşi melodramatic, cum era s-o strige pe nume, ci dând citate dintr-un vechi film de-al ei.

— Eşti o curvă bătrână şi nebună, Lily, horcăi, şi-şi aprinse o ţigară Herbert Tarrytoon, cu degete subţiri, tremurătoare.

Trase două fumuri, apoi o stinse. În faza actuală, după două pufăieli o apuca tusea, care o sfâşia în bucăţi.

— O curvă şi jumătate, bătrână şi nebună.

Luă din nou cartea, dar nu putu să citească, fiindcă pe chip îi şiroiau lacrimile şi o dureau toate măruntaiele, o dureau, ce-o mai dureau, şi voia să ia toate pilulele cafenii, dar dorea ca înainte să-şi mai vadă o dată fiul ei drag, cu frunte înaltă şi frumoasă şi ochi strălucitori.

Vino acasă, Jack-O, îl chemă Lily, în sinea ei, *te rog, vino acasă mai repede că, de nu, data viitoare o să stăm de vorbă prin tabla Ouija. Te rog, Jack, te rog, hai acasă.*

Închise ochii şi încercă să adoarmă.

4

Cavalerul cu ghioaga se mai clătină un moment, afişându-şi jumătatea de jos a armurii, goală, după care explodă şi el. Ultimul rămas îşi înălţă *le martel de fer...* apoi, pur şi simplu, se nărui, căzând grămadă. Jack stătu o clipă în mijlocul resturilor, râzând încă; râsul îi muri în gâtlej când privi pana lui Speedy.

Acum era de-un galben profund şi străvechi; reţeaua fină a crăpăturilor devenise un rânjet de fisuri.

Nu contează, Jack Călătorule. Mergi mai departe. Cred că s-ar putea să mai fie pe undeva conserve d-astea umblătoare. Dacă-i pe-aşa, te descurci tu cu ele. nu?

— Dacă n-am încotro... murmură, cu glas tare, Jack.

Dădu la o parte cu piciorul o gambieră, un coif, o cuirasă. Porni pe mijlocul culoarului, covorul clefăindu-i sub paşi. Ajunse în hol şi privi scurt în jur.

JACK! VINO LA MINE! JASON! VINO LA MINE! cânta Talismanul.

Jack porni să urce scara. La jumătatea tronsonului, privi spre palier şi-l văzu pe ultimul dintre cavaleri, încremenit, uitându-se la el. Era o figură gigantică, înaltă de-aproape trei metri şi jumătate; avea platoşele şi panaşul negre, iar prin fanta vizierei din coif răzbătea afară o lumină roşie, malefică.

Pumnul înzăuat strângea un buzdugan enorm.

O clipă, Jack stătu înlemnit pe scară, apoi începu din nou să urce.

5

L-au păstrat pe cel mai rău pentru la urmă, îşi spuse băiatul şi, în timp ce avansă statornic, în sus, spre cavalerul negru,

glisă

iarăşi

în

Jason. Cavalerul purta şi acolo armură neagră, dar de alt soi; viziera stătea ridicată, pentru a dezvălui un chip aproape complet nimicit de ulceraţii vechi şi uscate. Jason le recunoscu. Acest tip se apropiase prea mult de un glob de flăcări din Ţinuturile Spulberate, în detrimentul binelui său propriu.

Alte siluete treceau pe lângă el pe scări, figuri pe care nu putea să le desluşească, în timp ce degetele-i lunecau pe-o balustradă lată, nu mahon din Indiile de Vest, ci lemn de esenţă tare ca fierul, din Teritorii. Personaje cu pieptare, bărbaţi în cămăşi de mătase, femei cu rochii cloş ample şi capişoane albe lucitoare, căzute uşor pe spate de pe părul coafat fantezist: erau oameni frumoşi, dar osândiţi – şi aşa

poate că li se par celor vii stafiile. Altfel, de ce până şi doar ideea de stafii ar inspira o asemenea groază?

JASON! LA MINE! cânta Talismanul şi, un moment, toată realitatea compartimentată păru de-a binelea să se surpe; nu făcu un salt, ci avu impresia unei căderi prin lumi, ca un om care se prăvale prin planşeele putrede ale unui străvechi turn din lemn, străpungându-le pe rând. Nu simţi nici un strop de frică. Gândul că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată aici – că ar putea continua să cadă, etern, printr-un lanţ de realităţi nesfârşite, sau să se piardă prin ele ca într-un codru nesfârşit – îi trecu prin minte, dar îl respinse din capul locului. Toate acestea i se întâmplau lui Jason

(şi *lui Jack)*

într-o clipită; mai puţin decât i-ar fi trebuit piciorului să treacă de pe o treaptă a scării late pe următoarea. Avea să revină; era de-o singură natură, şi nu credea că o asemenea persoană s-ar putea rătăci, întrucât avea câte un loc în toate acele lumi. *Dar nu exist simultan în toate,* Jason,

(Jack)

gândi. *Asta-i important, aici e toată deosebirea; străfulger prin fiecare dintre ele, probabil prea repede ca să fiu văzut, şi lăsând în urma mea un sunet, ca un plesnet de palmă sau un bang sonic, al aerului ce umple spaţiul gol pe care, preţ de-o milisecundă, l-am ocupat eu.*

În multe dintre aceste lumi, Hotelul Negru era o ruină neagră – erau, reflectă el vag, lumi în care marea nenorocire ce stătea acum suspendată de-un fir întins între California şi Teritorii se întâmplase deja. Într-una dintre ele, marea care mugea, muşcând ţărmul, era de-un verde greţos, mort; cerul avea o culoare cangrenoasă, asemănătoare. Într-o alta, văzu o făptură zburătoare, mare cât o rulotă, strângându-şi aripile şi plonjând spre pământ ca un uliu. Înşfăcă o vietate cu aspect de oaie şi se înălţă iar, ţinând în cioc, de partea posterioară, prada însângerată.

Salt... salt... salt... Lumile treceau pe dinaintea ochilor lui ca nişte cărţi de joc amestecate în mâinile unui cartofor înrăit.

Iată din nou hotelul, iar în capul scării stăteau şase versiuni diferite ale cavalerului negru, dar intenţia fiecăreia era aceeaşi, iar deosebirile contau la fel de puţin ca pavoazurile unor maşini de curse rivale. Iată un cort negru, plin de mirosul uscat şi greu al pânzei groase putrede – în multe locuri era rupt, astfel că razele soarelui răzbăteau înăuntru, prăfuite, firave. În această lume, Jack/Jason stătea pe un fel de greement de frânghii, iar cavalerul negru se afla într-un coş de lemn ca o nacelă şi, în timp ce urca spre el, făcu încă un salt... şi încă unul... şi încă...

Ici, întreg, oceanul era cuprins de flăcări; colo, hotelul semăna mult cu varianta sa din Point Venuti, numai că se scufundase pe jumătate în ocean. O clipă păru să se afle într-o cabină de ascensor, iar cavalerul stătea deasupra şi-l privea prin trapă. Apoi era pe o rampă, capătul ei fiind păzit de-un şarpe gigantic, cu trupul prelung şi musculos împlătoşat în solzi negri lucitori.

Şi *când voi ajunge la sfârşitul sfârşitului? Când voi înceta să mai cad prin planşee, năpustindu-mă pur şi simplu în neant?*

JACK! JASON! îl chema Talismanul, şi îl chema în toate lumile. *LA MINE!*

Iar Jack venea la el, şi era ca şi cum ar fi venit acasă.

6

Văzu că nu se înşelase; se afla mai sus doar cu o singură treaptă. Realitatea însă se solidificase din nou. Cavalerul negru – cavalerul *lui* negru, cavalerul negru al lui Jack Sawyer – bloca palierul scării. Ridică buzduganul.

Lui Jack îi era teamă, dar continuă să urce, ţinând înaintea sa pana de chitară a lui Speedy.

— N-am de gând să mă-ncurc cu tine, spuse băiatul. Fă bine şi dă-te din...

Silueta neagră balansă buzduganul. Arma se prăvăli cu o forţă incredibilă. Jack sări într-o parte. Ghioaga lovi scara, în locul unde stătuse el, sfărâmând toată treapta în ţăndări, care se rostogoliră în golul negru de dedesubt.

Cavalerul eliberă ghioaga, cu o smucitură. Jack mai sări încă două trepte, cu pana lui Speedy între degetul mare şi cel arătător... şi, deodată, aceasta se dezintegră pur şi simplu, căzând sub forma unei ploi de fildeş îngălbenit, ca o coajă de ou fărâmiţată. Majoritatea particulelor se presărară peste vârfurile încălţărilor lui Jack. Băiatul le privi prostit.

Un pufnet de râs mort.

Buzduganul, având încă agăţate în el aşchii de lemn şi fâşii din vechiul covor umed al scării, se ridică în ambele mâini ale armurii. Văpaia fierbinte din privirea spectrului ţâşnea prin fanta vizierei, trasând o dâră roşie, orizontală, peste şaua nasului lui Jack, ce părea că vrea să-i despice până la os faţa, ridicată spre cavaler.

Din nou, sunetul acela de râs pufnit – auzit nu cu urechile, fiindcă ştia că şi această armură era la fel de goală ca şi celelalte, nimic decât un linţoliu de oţel pentru un spirit care refuza să moară; auzit în ţeastă. *Eşti pierdut, băiete – chiar credeai că mărunţişul acela netrebnic te va ajuta să treci de mine?*

Buzduganul vâjâi iarăşi în jos, de astă-dată tăind pe diagonală, iar Jack îşi smulse privirea din aura aceea roşie tocmai la timp ca să se aplece adânc – simţi capul ghioagei trecând prin vârfurile firelor lui de păr cu o secundă înainte de-a zdrobi un metru din balustradă şi de-a zvârli aşchiile în hău.

Un clănţănit aspru, metalic – cavalerul se aplecă spre el, coiful înclinându-i-se într-o hidoasă şi sarcastică parodie de solicitudine –, apoi buzduganul se ridică iarăşi, pentru o nouă lovitură nimicitoare.

Jack, nu-ţi trebie suc magic ca să sări, şi nici pană magică nu-ţi tre' ca să tragi apa peste ibricu-ăsta de cafea!

Buzduganul se năpusti vâjâind prin aer – *vvvâââââjjjjjjj –,* iar Jack se feri îndărăt, sugându-şi burta; grupurile de muşchi din umerii lui ţipară, în timp ce se încordau împrejurul perforaţiilor lăsate de mănuşile cu ţepi.

Ghioaga îi ratã pieptul cu nici doi centimetri, trecând prin faţa lui şi măturând un şir de proptele ale balustradei ca pe nişte scobitori. Jack se înclină deasupra hăului, cu o senzaţie absurdă de Buster Keaton. Dădu să se agaţe de ruinele ciopârţite ale balustradei din stânga şi nu se alese decât cu aşchii sub două unghii. Simţi o durere ascuţită ca de ac înroşit în foc, atât de sfâşietoare încât, un moment, crezu că-i vor sări ochii din cap. Apoi se apucă zdravăn cu mâna dreaptă şi reuşi să-şi restabilească echilibrul, îndepărtându-se de genune.

Toată magia c în TINE, Jack! Nu ţi-ai dat scama până acum?

O clipă, nu făcu decât să stea acolo, gâfâind, iar după aceea porni din nou, în sus, pe scări, privind spre chipul de fier orb de deasupra lui.

— Mai bine mişcă de-aici, Sir Gawain.

Cavalerul înclină iarăşi coiful în aceeaşi atitudine straniu-delicată: *Mă scuzi, băiete... oare într-adevăr cu mine vorbeşti?*

Apoi îşi repezi din nou ghioaga.

Poate, orbit de frică, Jack nu observase până acum cât de lente erau mişcările cavalerului, cât de clar telegrafiau traiectoria fiecărui zdrobitor balans. O fi având încheieturile ruginite, reflectă. În orice caz, îi fu destul de uşor să se aplece sub semicercul loviturii, acum că putea gândi cu mintea limpede.

Se înălţă pe vârfuri, întinse braţele şi apucă în ambele mâini coiful negru. Metalul emana o căldură bolnăvicioasă – ca pielea înfierbântată de febră.

— Dispari de pe faţa ăstei lumi, spuse el cu glas scăzut şi calm, aproape pe un ton de conversaţie. În numele Ei, îţi poruncesc.

Lumina roşie din coif se stinse ca o lumânare într-un dovleac scobit şi, deodată, Jack simţi în mâini toată greutatea coifului – pe puţin şapte-opt kilograme –, fiindcă nu-l mai susţinea nimic; sub coif, armura se năruise.

— Trebuia să-i fi ucis pe *amândoi* fraţii Ellis, spuse Jack şi aruncă peste balustradă coiful gol.

Acesta izbi podeaua, departe, jos, cu un *bang* sonor, şi se rostogoli ca o jucărie. Întregul hotel păru să se chircească.

Jack se întoarse spre coridorul larg de la etajul întâi, unde, în sfârşit, era lumină: lumină curată, limpede, aidoma celei din ziua în care îi văzuse pe oamenii zburători plutind în înaltul cerului. Culoarul se sfârşea într-o altă pereche de uşi duble, şi uşile erau închise, dar pe deasupra şi pe dedesubtul lor, ca şi prin crăpătura verticală din locul unde se împreunau, răzbătea destulă pentru a-i da de înţeles că lumina dinăuntru trebuia să fie aproape orbitoare.

Voia din toată fiinţa lui să vadă acea lumină şi sursa ei; făcuse drum lung, printr-un întuneric cumplit de amar, pentru a o vedea.

Uşile erau grele, intarsiate cu spirale gingaşe. Deasupra lor stăteau scrise, poleite cu o foiţă de aur uşor scorojită, dar perfect lizibile, cuvintele: SALA DE BAL A TERITORIILOR.

— Hei, mămico, spuse Jack Sawyer, cu glas uşor, întrebător, în timp ce pătrundea în lumina aceea, îmbătat de strălucirea ce-i încălzea inima, fericit ca atunci când curcubeul vesteşte pieirea înneguraţilor nori. Hei, mămico, cred că am ajuns, chiar cred că am ajuns.

Şi apoi, cu delicateţe şi cu uimire, Jack apucă în fiecare mână câte o clanţă, apăsându-le. Deschise uşile, şi o bară tot mai lată de lumină curată şi albă i se aşternu pe chipul înălţat şi întrebător.

7

Sunlight Gardener privea, din întâmplare, înapoi, de-a lungul plajei, exact în momentul în care Jack îl lichidă pe

ultimul dintre cei cinci Cavaleri Păzitori. Auzi un bubuit surd, ca şi cum undeva, înăuntrul hotelului, ar fi explodat un calup de dinamită. În aceeaşi clipă, o lumină puternică fulgeră în toate ferestrele de la etajul întâi al hotelului „Agincourt", şi toate simbolurile tăiate în alamă – luni şi stele, planetoizi şi săgeţi ciudat îndoite – se opriră simultan.

Gardener era gătit ca un fel de poliţai scrântit din brigada antitero a oraşului Los Angeles. Îşi trăsese peste cămaşa albă un veston negru, umflat şi excentric, iar pe umăr purta o staţie radio cu o curea de prelată. Antena sa groasă şi noduroasă se legăna în ritmul paşilor. Pe celălalt umăr îşi petrecuse un Weatherbee .360 – o carabină de vânătoare mare aproape cât un tun antiaerian: l-ar fi făcut până şi pe Robert Ruark să saliveze de invidie. Gardener o cumpărase în urmă cu şase ani, după ce anumite împrejurări îi dictaseră să scape de vechea sa puşcă de vânătoare. Husa din piele de zebră veritabilă a carabinei se găsea în portbagajul unui Cadillac negru, alături de cadavrul fiului său.

— Morgan!

Morgan nu se întoarse. Stătea mai în spate, puţin la stânga grămezii de stânci înclinate, ce ieşeau din nisip ca nişte colţi negri. La vreo şapte metri dincolo de ele, şi doar la un metru şi jumătate deasupra limitei superioare a fluxului, zăcea Speedy Parker, alias Parkus. În chip de Parkus, ordonase cândva ca Morgan de Orris să fie înfierat – pe partea interioară a coapselor mari şi albe ale lui Morgan se puteau vedea cicatrice livide, stigmatul după care sunt recunoscuţi trădătorii în Teritorii. Numai la intervenţia Reginei Laura în persoană aceste cicatrice nu au fost marcate pe obraji, în loc de coapse, unde îi erau ascunse mai tot timpul de îmbrăcăminte. Morgan – acesta, ca şi celălalt – nu-şi schimbase întru nimic sentimentele faţă de Regină după această intervenţie... dar ura lui faţă de Parkus, care adulmecase complotul acela din trecut, crescuse în proporţie geometrică.

Acum, Parkus/Parker zăcea pe plajă, cu faţa în jos şi ţeasta acoperindu-i-se de buboaie purulente. Din urechi îi curgea încontinuu sânge.

Morgan ar fi vrut să creadă că Parker era încă viu, că încă suferea, dar ultima înălţare şi coborâre perceptibilă a spinării lui se produsese cu vreo cinci minute în urmă, imediat după sosirea sa şi a lui Gardener lângă stânci.

Când Gardener îl strigă, Morgan nu se întoarse, fiind absorbit de contemplarea vechiului său duşman, acum doborât. Cine declarase că răzbunarea nu e dulce se înşelase amarnic.

— *Morgan!* şuieră din nou Gardener.

De astă-dată, Morgan se întoarse, încruntat.

— Ei? Ce e?

— Priveşte! Acoperişul hotelului!

Morgan văzu că toţi cocoşii-de-vânt şi ornamentele de pe acoperiş – forme de alamă ce se roteau cu aceeaşi viteză, indiferent dacă vântul era calm sau urla ca un uragan – încetaseră să se mai mişte. În aceeaşi clipă, pământul trepidă scurt sub picioarele lor, după care rămase din nou nemişcat. Părea că o tiară subterană, enormă, ar fi tresărit în plină hibernare. Morgan era gata să creadă că i se năzărise, dacă n-ar fi văzut ochii injectaţi ai lui Gardener dilatându-se. *Pariez că-ţi doreşti să nu fi plecat niciodată din Indiana, Gard,* îşi spuse în sinea lui. *Acolo nu-i nici urmă de cutremure, e-adevărat?*

În ferestrele hotelului „Agincourt" se aprinse din nou un fulger tăcut.

— Ce-nseamnă asta, Morgan? întrebă, răguşit, Gardener.

Furia dementă pentru pierderea fiului său, observă Morgan, i se atenuase pentru întâia oară şi fusese înlocuită de teama pentru sine însuşi. Nu-i convenea, dar, la nevoie, frenezia dinainte îi putea fi întărâtată din nou. Atâta numai că, în acest moment, pe Morgan îl enerva nevoia risipei de energie pentru orice problemă ce n-ar fi avut legătură directă cu scopul de a-l şterge de pe lume – *de pe toate*

lumile – pe Jack Sawyer, băiatul care apăruse ca o pacoste în viaţa lui Sloat şi care devenise cea mai monstruoasă piedică în ascensiunea lui.

Staţia radio a lui Gardener pârâi.

— Lider Patru Brigada Roşie către Omul Razelor-de-Soare! Răspunde, Omul Razelor-de-Soare!

— Aici Omul Razelor-de-Soare, Lider Patru Brigada Roşie, se răsti Gardener. Ce e?

Într-o succesiune rapidă, Gardener recepţionă patru rapoarte surescitate, bâlbâite, care spuneau toate exact acelaşi lucru. Nu conţineau nici o informaţie pe care cei doi să nu fi văzut-o sau să fi simţit-o singuri – străfulgerări de lumină, giruete oprite, ceva ca o vibraţie a solului sau chiar un şoc preliminar de cutremur –, dar, cu toate acestea, Gardener reacţionă la fiecare raport cu acelaşi entuziasm, holbând ochii, punând întrebări tăioase, răstindu-se: „Terminat" la sfârşitul fiecărei transmisiuni, uneori întrerupând-o cu câte un „Repetă" sau „Am înţeles" Sloat avea senzaţia că se poartă ca un personaj episodic dintr-un film-catastrofă.

Dar, dacă asta îl liniştea, lui Sloat îi convenea de minune. Nu mai era obligat să răspundă întrebărilor lui Gardener... iar acum, dacă se gândea mai bine, bănuia că existau toate şansele ca Gardener nici să nu *dorească* răspunsuri la întrebări, motiv pentru care lungea această mascaradă cu aparatul de radio.

Cavalerii Păzitori erau morţi sau scoşi din luptă. Din acest motiv se opriseră moriştile, asta însemnau străfulgerările de lumină. Jack nu avea Talismanul... cel puţin nu încă. Dacă punea mâna pe el, *chiar* s-ar fi zguduit totul în Point Venuti, zdrăngănind şi trosnind. Iar acum Sloat bănuia că Jack îl *va* lua... că dintotdeauna fusese *menit să-l* ia. Ceea ce, oricum, nu-l îngrijora.

Mâna i se ridică şi atinse cheia de la gât.

Gardener îşi terminase provizia de „Terminat", „Am înţeles" şi *zece-patru.* Săltă la loc pe umăr aparatul şi-l privi

pe Morgan cu ochi mari, speriaţi. Înainte de-a apuca să scoată un cuvânt, acesta îi puse mâinile, blând, pe umeri. Dacă putea să simtă dragoste pentru altcineva în afara sărmanului său fiu mort, apoi dragoste – de-un fel ciudat, cu siguranţă – simţea pentru acest om. Lucraseră mult împreună, atât ca Morgan de Orris şi Osmond, cât şi ca Morgan Sloat şi Robert „Raze-de-Soare" Gardener.

Cu o puşcă foarte asemănătoare celei pe care-o avea acum agăţată de umăr îl împuşcase pe Phil Sawyer în Utah.

— Ascultă, Gard, spuse Sloat, calm. Vom învinge.

— Eşti sigur? şopti Gardener. Cred că i-a omorât pe Cavalerii Păzitori, Morgan. Ştiu că pare o nebunie, dar cred într-adevăr...

Se opri, cu un tremur infim al gurii şi buzele lucindu-i sub o membrană subţire de salivă.

— Vom învinge, repetă Morgan, cu acelaşi glas de scapet, dar plin de convingere.

Îl stăpânea o senzaţie clară de predestinare. Aşteptase mulţi ani acest moment; hotărârea lui fusese neclintită; neclintită rămânea şi acum. Jack avea să iasă cu Talismanul în braţe. Era un lucru ce emana o imensă putere... dar fragil.

Privi carabina Weatherbee cu lunetă, care putea doborî un rinocer în plin atac, apoi atinse cheia ce scuipa trăsnete.

— Suntem bine echipaţi ca să-l întâmpinăm când iese, spuse Morgan, după care adăugă: în oricare dintre lumi. Doar să nu-ţi pierzi curajul, Gard. Doar să nu te mişti de lângă mine.

Buzele tremurătoare deveniră uşor mai ferme.

— Morgan, sigur c-am să...

— Adu-ţi aminte cine l-a ucis pe fiul tău, continuă, cu blândeţe, Morgan.

În aceeaşi clipă în care Jack Sawyer înfipsese moneda arzătoare în fruntea unui monstru din Teritorii, Reuel Gardener, care suferea de *petit mal* – crize epileptice relativ inofensive – de la vârsta de şase ani (aceeaşi vârstă

la care fiul lui Osmond începuse să prezinte semne ale aşa-numitei Boli a Ţinuturilor Spulberate), suferise, se părea, o criză de *grand mal,* în timp ce se afla pe bancheta din spate a unui Cadillac, condus de un Wolf, pe autostrada 70, mergând dinspre Illinois către California.

Murise, vânăt şi sufocat, în braţele lui Sunlight Gardener.

Acum, ochii lui Gardener începură să iasă din orbite.

— Să ţii minte, spuse Morgan.

— Răi, şopti Gardener. Toţi băieţii. E axiomatic. Băiatul ăla mai ales.

— Aşa-i! confirmă Morgan. Ţine-te de gândul ăsta! Îl putem opri, dar vreau să fiu al dracu' de sigur că poate ieşi din hotel numai pe uscat.

Îl conduse pe Gardener spre stânca unde-l priveghease pe Parker. Morgan observă că pe trupul cioroiului mort începuseră să poposească muşte – muşte albe, grase. Lui îi convenea de minune. Dacă ar fi existat vreo revistă pentru muşte, Morgan ar fi cumpărat bucuros spaţiu publicitar, să-i facă reclamă lui Parker. Vine una, vin toate. Aveau să-şi depună ouăle în pliurile pielii descompuse, iar omul care înfierase coapsele Îngemănarului său urma să fie potopit de viermi. Chiar că era minunat!

Arătă spre ponton!

— Barca e acolo, dedesubt. Seamănă cu un cal, Dumnezeu ştie de ce. E întuneric, dar tu ai fost întotdeauna un ţintaş tară pereche. Dacă reuşeşti s-o vezi, Gard, bagă-n ea vreo două gloanţe. Scufund-o-n pizda mă-sii!

Gardener îşi luă de pe umăr puşca şi privi prin lunetă. Mult timp, ţeava uriaşei carabine pendulă infim încoace şi-ncolo.

— O văd, şopti Gardener, cu nesaţ, şi apăsă pe trăgaci.

Ecoul vui peste apă, descolăcindu-se multiplicat până la automistuire. Ţeava armei se înălţă, apoi coborî la loc. Gardener mai trase o dată. Şi încă o dată.

— Am luat-o, spuse el, lăsând arma jos. Îşi recăpătase curajul şi îşi simţea iarăşi coaiele grele. Zâmbea la fel ca

atunci când se întorsese din misiunea aceea în Utah. Acum nu mai e decât o piele moartă pe apă. Vrei să bagi un ochi în lunetă? întrebă el, oferindu-i puşca lui Sloat.

— Nu. Dacă zici c-ai luat-o, ai luat-o. Acum va trebui să iasă pe uscat, şi ştim în ce direcţie o s-o ia. Cred că va avea la el lucrul care ne-a stat în drum atâţia ani.

Gardener îl privi cu ochi sticloşi.

— Propun să ne mutăm acolo, arătă Morgan spre vechiul podeţ de scânduri.

Se afla imediat după gardul lângă care petrecuse atâtea ore privind hotelul şi gândindu-se la ceea ce se găsea în sala de bal.

— În re...

În acel moment, pământul începu să geamă şi să li se zguduie sub picioare – făptura subterană se trezise, se scutura şi răgea.

Simultan, o lumină albă, orbitoare, se aprinse la toate ferestrele hotelului „Agincourt" – lumina a o mie de sori. Geamurile se sparseră toate deodată. Sticla zbură în ploi de diamante.

— *ADU-ŢI AMINTE DE FIUL TĂU ŞI URMEAZĂ-MĂ!* mugi Sloat.

Acum, senzaţia aceea de predestinare era absolut distinctă, clară şi de necontestat. *La urma urmei, îi era sortit să învingă.*

Cei doi o luară la fugă, pe plaja înclinată, spre podeţul de scânduri.

8

Jack străbătu încet, plin de uimire, podeaua de esenţă tare a sălii de bal. Privea în sus, cu ochii scânteindu-i. Avea chipul scăldat într-o aură albă, limpede, toată numai culori – culorile răsăritului de soare, culorile asfinţitului, culorile *curcubeului.* Talismanul plutea în aer, sus, deasupra lui, rotindu-se încet.

Era un glob de cristal cu circumferinţa cam de-un metru. Haloul luminii sale era atât de strălucitor, încât nu se putea spune cu precizie ce dimensiune avea. Linii curbe, graţioase, asemănătoare cu nişte coordonate geografice, păreau să-i vârsteze suprafaţa... *Şi de ce nu? se* întrebă Jack, cufundat încă într-o profundă uimire. *Este un microcosmos al lumii – al TUTUROR lumilor. Mai mult, este „axa tuturor lumilor posibile".*

Cântând, rotindu-se, *arzând.*

Stătea sub el, scăldat în căldura şi fluxul de forţă benefică pe care le emana. Stătea ca într-un vis, simţind forţa aceea scurgându-se în el ca ploaia curată de primăvară, ce deşteaptă puterea ascunsă într-un miliard de mici seminţe. O teribilă bucurie îi inundă şi sufletul, şi mintea, şi trupul, iar Jack îşi ridică ambele mâini deasupra feţei înălţate spre Talisman, râzând, atât ca răspuns la acea bucurie, cât şi imitându-i plenitudinea.

— *Vino la mine, dar!* strigă el.

şi lunecă

(prin? peste?)

în

Jason.

— *Vino la mine, dar!* strigă iarăşi, în limba aceea dulce-lichidă şi uşor alunecoasă a Teritoriilor.

Strigă râzând, dar pe obraji îi şiroiau lacrimi. Şi înţelese că misiunea începuse cu celălalt băiat şi, prin urmare, tot cu el trebuia să se sfârşească; aşa că se desprinse şi

lunecă

înapoi

în

Jack Sawyer.

Deasupra lui, Talismanul tremura în văzduh, învârtindu-se încet, împrăştiind lumină, căldură şi un fior de adevărată bunătate, de *puritate.*

— *Vino la mine!*

Începu să coboare prin aer.

9

Astfel, după multe săptămâni şi aspre aventuri, după beznă şi disperare, după prieteni găsiţi şi prieteni pierduţi iarăşi, după zile de trudă, după nopţi dormite în căpiţe de fân ude, după înfruntări cu demonii din locurile întunecate (dintre care nu cei de pe urmă trăiau în faliile propriului său suflet) – după toate aceste lucruri, Talismanul veni la Jack Sawyer în felul următor:

Îl privi cum se pogora şi, câtă vreme nu simţea dorinţa de-a fugi, îl încerca o covârşitoare senzaţie de lumi pe muche de cuţit, lumi puse în balanţă. Era oare reală latura-Jason dintr-însul? Fiul Reginei Laura fusese ucis; rămăsese un strigoi pe-al cărui nume jurau oamenii din Teritorii. Şi totuşi, Jack hotărî că era real. Drumul lui spre Talisman, misiune ce trebuia să fie împlinită de Jason, îl făcuse pe acesta să trăiască din nou pentru scurt timp – Jack *avea* cu-adevărat un îngemănar, cel puţin un fel de Îngemănar. Dacă Jason era o fantomă, aşa cum fuseseră fantome şi cavalerii, atunci ar fi putut foarte bine să dispară în clipa în care globul radiant, plin de vârtejuri, avea să-i atingă degetele întinse în sus. Ar fi însemnat ca Jack să-l ucidă a doua oară.

Nu-ţi face griji, Jack, şopti un glas. Un glas cald şi limpede..

Şi el coborî, glob, lume, *toate* lumile – era glorie şi căldură, era bunătate, era Revenirea purităţii albului. Şi, aşa cum dintotdeauna au stat lucrurile cu albul şi niciodată n-ar putea să stea altfel, era înspăimântător de fragil.

În timp ce se pogora, în jurul capului lui Jack se roteau lumi. Acum nu mai păreau să se prăvălească prin straturile realităţii, ci vedea un întreg cosmos de realităţi, suprapunându-se una peste alta, legate între ele ca o cămaşă de

(realitate)

zale.

Întinzi braţele spre a cuprinde un univers de lumi, un cosmos al binelui, Jack – acest glas era al tatălui său. *Să nu-l scapi, Fiule. Pentru numele lui Jason, să nu-l scapi.*

Lumi peste lumi şi peste alte lumi, unele mirifice, altele infernale, toate iluminate o clipă în văpaia caldă şi albă a acestei stele care era un glob de cristal caroiat cu linii gravate fin. Plutea încet prin aer, în jos, către degetele întinse, tremurătoare, ale lui Jack Sawyer.

— *Vino la mine!* strigă el, la fel cum îi cântase şi Talismanul. *Vino la mine acum!*

Se afla la un metru deasupra mâinilor lui, stigmatizându-i-le cu blânda sa căldură tămăduitoare; la o jumătate de metru; la un sfert. Ezită un moment, rotindu-se încet, cu axa uşor înclinată, iar Jack văzu pe suprafaţa lui contururile strălucitoare, în schimbare, ale continentelor, oceanelor şi calotelor de gheaţă. Ezită... după care lunecă uşurel în mâinile întinse ale băiatului.

CAPITOLUL XLIII – Ştiri de pretutindeni

1

Lily Cavanaugh, care căzuse într-o picoteală stupidă, după ce i se păruse că aude glasul lui Jack undeva, mai jos de ea, se ridică în capul oaselor, dreaptă. Pentru prima oară, după săptămâni în şir, o roşeaţă vie îi îmbujoră obrajii galbeni ca de ceară. În ochi îi străluci nebuneşte speranţa.

— Jason? gâfâi ea, apoi se încruntă.

Acesta nu era numele fiului ei. Dar, în visul din care tocmai fusese trezită pe neaşteptate, avusese un fiu cu acest nume, iar în acel vis ea era o altă femeie. Din cauza medicamentelor, desigur. Medicamentele îi provocau nişte vise de-a dreptu' trăsnite.

— Jack? încercă ea din nou. Jack, unde eşti?

Nici un răspuns... dar îl *simţea,* ştia cu certitudine că era viu. Pentru prima oară, de foarte multă vreme – şase luni, poate –, se simţea cu adevărat bine.

— Jack-O, spuse, şi-şi înhăţă ţigările. Le privi un moment, apoi le azvârli cât colo, în capătul opus al camerei, unde aterizară în şemineu, peste restul de gunoaie pe care plănuia să le ardă, mai târziu, în cursul zilei. Cred că tocmai m-am lăsat de fumat pentru a doua şi ultima oară în viaţa mea, Jack-O. Ţin-te bine, puştiu'. Mămică-ta te iubeşte mult.

Şi se pomeni afişând, fără nici un motiv, un rânjet larg şi idiot.

2

Donny Keegan, care era de serviciu la bucătăria aşezământului Sunlight când scăpase Wolf din Cutie, supravieţuise acelei nopţi cumplite – George Irwinson, băiatul care muncea împreună cu el, nu fusese la fel de norocos. Acum, Donny se alia într-un orfelinat mai convenţional, din Muncie, Indiana. Spre deosebire de

ceilalţi băieţi din Sunlight Home, Donny era un orfan adevărat; Gardener fusese nevoit să ia şi câţiva ca el, în mod simbolic, pentru a satisface pretenţiile statului.

Acum, uşor buimac, spălând duşumeaua unui hol de la etaj, Donny ridică deodată privirea, dilatându-şi ochii tulburi. Afară, norii care scuipaseră o ninsoare slabă peste câmpiile îngheţate de decembrie se sparseră pe neaşteptate spre apus, lăsând să răzbată o singură rază de soare, cumplită şi exaltantă în frumuseţea izolării sale.

— *Aşa e, CHIAR că-l iubesc!* strigă, victorios, Donny.

Cel căruia i se adresa Donny era Ferd Janklow, deşi Donny, care avea prea mulţi gărgăuni la mansardă ca să mai încapă şi creierii, îi uitase deja numele.

— *E frumos şi CHIAR că-l iubesc!*

Donny măcăi cu râsul său idiot, doar că acum până şi râsul lui era aproape frumos. Câţiva băieţi ieşiră pe la uşi, privindu-l miraţi. Avea chipul scăldat în lumina acelei unice şi efemere raze de soare, iar unul dintre băieţi urma să-i şoptească, în aceeaşi noapte, unui prieten apropiat că, o clipă, Donny Keegan semănase cu Isus.

Clipa trecu; norii acoperiră straniul petic de cer senin şi, până seara, ninsoarea se înteţi, devenind prima viforniţă a sezonului. Donny ştiuse – o fracţiune de secundă, ştiuse – ce însemna, de fapt, acel sentiment de iubire şi triumf. Trecu repede, ca visele atunci când te trezeşti din somn... dar nu uită niciodată sentimentul propriu-zis, acea vertiginoasă senzaţie de graţie măcar o dată împlinită şi dăruită, în loc de-a fi numai promisă şi apoi refuzată; acel simţământ de limpezime şi gingaşă, miraculoasă iubire; acel fior de extaz al Revenirii purităţii albului.

3

Judecătorul Fairchild, care îi trimisese pe Jack şi pe Wolf la Sunlight Home, nu mai era nici un fel de judecător şi, de îndată ce aveau să-i expire termenele de apel, urma să intre la închisoare. Nu mai părea să încapă nici o îndoială că

asta-l aştepta, şi încă pe termen lung. Poate chiar fără să mai iasă vreodată. Era bătrân şi nu prea sănătos. Dacă nu s-ar fi găsit blestematele alea de *cadavre...*

În împrejurările date, îşi păstrase un moral cât de cât ridicat, dar acum, în timp ce şedea curăţându-şi unghiile cu lama lungă a briceagului, în cabinetul său de-acasă, îl izbi năprasnic un uriaş val de deprimare. Pe neaşteptate, îndepărtă cuţitul de unghiile groase, îl privi îngândurat un moment, după care îşi potrivi vârful lamei în nara dreaptă. Îl ţinu acolo o clipă, apoi şopti:

— Căcat... Şi de ce nu?

Pumnul zvâcni în sus, propulsând tăişul lung de cincisprezece centimetri pe o traiectorie scurtă şi ucigătoare, străpungându-i mai întâi sinusurile, apoi şi creierul.

Smokey Updike şedea într-un separeu al crâşmei sale, parcurgând note de livrare şi totalizând diverse sume pe calculatorul Texas Instruments, la fel cum făcea în ziua în care îl cunoscuse pe Jack. Numai că acum era spre sfârşitul după-amiezei, iar Lori servea primii clienţi din seara aceea. Tonomatul cânta *I'd Rather Have a Bottle in Front of Me (Than a Frontal Lobotomy)*. *Mai degrabă aş avea o sticlă-n faţă-mi (decât o lobotomie frontală)*.

Totul decurgea perfect normal. În secunda următoare, Smokey îşi îndreptă spinarea ca şi cum ar fi înghiţit un vătrai, ceapsa mică de hârtie rostogolindu-i-se, din cap, pe spate. Îşi încleştă mâna în tricoul alb, sus, în stânga pieptului, simţind un junghi năprasnic, ca şi cum ar fi fost străpuns de-o ţepuşă de argint. *Dumnezeu îşi bate cuiele,* ar fi spus Wolf.

În aceeaşi clipă, grătarul sări pe neaşteptate în aer, cu un bubuit sonor, lovind o pancartă publicitară Busch, smulgând-o din tavan, şi-ateriză cu o bufnitură. Un miros pătrunzător de graz inundă aproape imediat zona din spatele barului. Lori zbieră.

Tonomatul îşi mări viteza: 45 de rotaţii pe minut, 78, 150, 400! Tânguiala tragicomică a femeii se transformă într-un ciripit rapid, ca al unor veveriţe nord-americane nevropate într-o plimbare cu racheta. Un moment mai târziu, capacul tonomatului ţâşni în aer. Pretutindeni zburară cioburi de sticlă colorată.

Smokey coborî privirea spre calculator şi văzu un singur cuvânt aprinzându-se şi stingându-se pe displayul roşu:

TALISMAN-TALISMAN-TALISMAN-TALISMAN

Apoi, ochii lui Smokey explodară.

— *Lori, închide gazu'!* urlă un client, apoi sări de pe scaunul înalt şi se întoarse spre Smokey. Smokey, zi-i...

Omul ţipă de spaimă, văzând că, în locul unde fuseseră ochii lui Smokey, se căscară două găvane, din care şiroia sângele.

În momentul următor, toată crâşma „La Updike" erupse într-o coloană de foc până la cer şi, înainte ca maşinile de pompieri să poată sosi din Dogtown şi Elmira, cea mai mare parte din centrul oraşului se afla în flăcări.

Nici o pagubă, copii, puteţi să spuneţi amin.

4

La Thayer School, unde domnea normalitatea, ca întotdeauna (în afara unui scurt interludiu, pe care cei din campus şi-l aminteau doar ca pe o serie de vise vagi, legate între ele), tocmai începuseră ultimele cursuri ale zilei. Ceea ce în Indiana fusese o ninsoare uşoară, era aici, în Illinois, o burniţă rece. Elevii stăteau în clase, visători şi îngânduraţi.

Deodată, clopotele capelei începură să sune. Capetele se înălţară. Ochii se dilatară. Pe toată întinderea campusului Thayer, vise vechi, uitate, părură, să revină brusc în memorie.

5

Etheridge era în ora de matematici superioare şi-şi apăsa ritmic mâna pe o erecţie rebelă, privind în sus, cu ochii goi,

logaritmii îngrămădiţi pe tablă de bătrânul domn Hunkins. Se gândea la drăgălaşa chelneriţă din oraşul universitar, cu care avea să facă o vâjâială, mai târziu, în cursul serii. Purta portjartier în loc de dres şi era mai mult decât dispusă să rămână cu ciorapii pe ea în timp ce se futeau. Peste o secundă însă, Etheridge se holba în jur spre ferestre, uitând de erecţie, uitând-o pe ospătăriţa cu picioarele lungi şi ciorapii de nailon. Deodată, fără nici un motiv, gândul îi zburase la Sloat. Mica mironosiţă de Richard Sloat, care ar fi putut să fie clasificat cu deplină siguranţă ca mototol, dar se părea că nu era aşa. Se gândi la Sloat, întrebându-se dacă nu cumva păţise ceva. Cum-necum, îi veni ideea că Sloat, care părăsisese nemotivat şcoala, cu patru zile în urmă, şi, de-atunci nu mai auzise nimeni de el, n-o ducea prea bine.

Când clopotele începură să-şi cânte mica melodie inopinată, în cancelaria directorului, domnul Dufrey discuta cu tatăl furios – şi bogat – despre exmatricularea unui băiat pe nume George Hatfield, care copiase. Tocmai în clipa în care terminară discuţia, domnul Dufrey se pomeni în patru labe, cu părul cărunt atârnându-i în ochi şi limba scoasă. Hatfield senior stătea în picioare, lângă uşă – mai exact lipit de ea –, cu ochii mari şi gura căscată, uimirea şi teama alungându-i furia. Domnul Dufrey umbla în patru labe pe covor, lătrând ca un câine.

Albert Cocoloş lua o gustărică atunci când începură să se audă clopotele. Aruncă o privire spre fereastră, încruntându-se ca o persoană care încearcă să-şi amintească un lucru ce-i stă pe vârful limbii. Ridică din umeri şi se-apucă să deschidă punga cu nachos[{6}] – maică-sa tocmai îi trimisese o cutie plină. Făcu ochii mari. I se păru – numai o clipă, dar o clipă însemna destul – că punga era plină cu larve albe şi dolofane, ce viermuiau.

Leşină pe loc.

Când se trezi şi-şi făcu suficient curaj pentru a se uita din nou în pungă, îşi dădu seama că fusese doar o halucinaţie.

Bineînţeles! Altceva, ce? Cu toate acestea, fusese o halucinaţie care, pe viitor, urma să aibă un efect puternic şi ciudat asupra lui: ori de câte ori deschidea o pungă cu prăjiturele, sau o acadea, un Slim Jim, sau un pachet cu carne de vită Big Jerk, vedea cu ochiul minţii viermii aceia. Până în primăvară, Albert pierdu cincisprezece kilograme, începu să joace în echipa de tenis şi avu prima femeie din viaţa lui. Băiatul delira de extaz. Pentru prima oară de când se ştia, avea senzaţia că s-ar putea să supravieţuiască luptei cu dragostea maică-sii.

6

Au privit cu toţii în jur când începură să sune clopotele. Unii au râs, alţii s-au încruntat, câţiva au izbucnit în plâns. O pereche de câini a început să urle undeva, lucru care multora le păru straniu, căci în campus nu era permis accesul câinilor.

Melodia cântată de clopote nu figura în programul de melodii computerizat – după cum avea să constate, mai târziu, nemulţumit, bibliotecarul-şef. Un glumeţ din campus a sugerat, în numărul din acea săptămână al revistei şcolii, că melodia fusese programată de vreun castor[{7}] nerăbdător, cu gândul la vacanţa de Crăciun.

Fusese *Happy Days Are Here Again*[{8}].

Deşi se socotise mult prea bătrână ca să rămână borţoasă, mama Wolfului lui Jack Sawyer nu avusese scurgere de sânge la sorocul Preschimbării, cu vreo douăsprezece luni în urmă. Acum trei luni, născuse tripleţi – două fete şi un băiat. Naşterea mersese greu, iar cunoaşterea faptului că unul dintre copiii ei mai mari era pe cale să moară o apăsase tot timpul. Copilul acela, se dusese în Locul Celălalt pentru a apăra turma, şi urma să moară acolo, iar ea n-avea să-l mai vadă niciodată. Îi fusese foarte greu, şi acest lucru o făcuse să plângă mai mult decât durerile facerii.

Totuşi, acum, în timp ce dormea, lângă cei mai mici pui ai ei, sub Luna plină – aflaţi cu toţii, în aceste împrejurări, la o distanţă sigură de turmă –, se întoarse pe-o parte, cu zâmbetul pe buze, îl trase la piept pe cel mai mic băiat şi începu să-l lingă. Continuând să doarmă, puiul de Wolf cuprinse cu braţele gâtul îmblănit al mamei şi-şi apăsă obrazul pe sânul ei moale şi dulce, iar acum zâmbiră amândoi. În somnul ei nepământean, se trezi un gând omenesc: *Dumnezeu îşi bate cuiele bine şi drept.* Şi lumina Lunii acelei lumi minunate, în care toate mirosurile erau plăcute, îi scăldă pe amândoi în timp ce dormeau îmbrăţişaţi, alături de fetiţele gemene.

7

În oraşul Goslin, Ohio (nu departe de Amanda, şi la vreo cincizeci de kilometri sud de Columbus), un bărbat, pe nume Buddy Parkins, grebla, la apusul soarelui, găinaţul din cuibar. Îşi legase peste nas şi gură o mască de tifon, pentru a se apăra de norul alb al pulberii de guano pe care o ridica grebla. Aerul mirosea trăsnitor a amoniac. Putoarea îi dădea dureri de cap. Îl mai durea şi spatele, el fiind înalt, iar coteţul jos. Una peste alta, ar fi avut toate motivele să spună că era o porcărie de treabă. Dintre cei trei fii ai săi, fiecare părea al naibii de ocupat atunci când trebuia curăţat cuibarul. Tocmai terminase ce avea de făcut, şi...

Puştiu'! Isuse Cristoase! Puştiu' ăla!

Deodată îşi aminti de băiatul care spusese că-l cheamă Lewis Farren – şi-l aminti cu deplină claritate şi-un soi de iubire năucă. Băiatul care, susţinea că se duce la mătuşa lui, Helen Vaughan, în oraşul Buckeye Lake; băiatul care se întorsese spre Buddy când acesta îl întrebase dacă fuge de cineva şi, întorcându-se, dezvăluise un chip plin de-o bunătate sinceră şi de-o neaşteptată, uluitoare frumuseţe – o frumuseţe care-l dusese pe Buddy cu gândul la curcubeele zărite după furtună şi la apusurile de soare din

zilele în care te-ai cocoşat şi ai asudat muncind bine şi cu spor.

Îşi îndreptă spinarea, icnind, şi se izbi cu capul de bârnele coteţului, suficient de tare ca să-i dea lacrimile... dar, cu toate acestea, rânjea ca un nebun. *O, Doamne, băiatu' ăla e ACOLO, e ACOLO,* îşi spuse Buddy Parkins şi, deşi habar n-avea unde anume era acel „acolo", se simţi copleşit dintr-o dată de senzaţia dulce şi violentă a unei totale aventuri; niciodată, de când citise *Comoara din insulă,* la vârsta de doisprezece ani, sau când, la paisprezece, cuprinsese pentru întâia oară sânul unei fete în căuşul palmei, nu se mai simţise atât de răscolit, de emoţionat, plin de-o asemenea bucurie fierbinte. Izbucni în râs. Lăsă să-i scape lopata din mână şi, în timp ce găinile se zgâiau la el cu uimire prosteacă, Buddy Parkins începu să-i tragă o bătută prin găinaţ, râzând pe sub mască şi pocnind din degete.

— E-acolo! ţipă Buddy Parkins la găini, râzând. Fir-aşa, hop-ş-aşa, al naibii, e acolo, tot a răzbit pân-la urmă, e-acolo şi *l-a luat!*

Mai târziu, aproape se gândi – aproape, dar nu tocmai – că i se urcase cumva la cap duhoarea prafului de găinaţ. Dar asta *nu era* totul, fir-ar să fie. Avusese un soi de revelaţie, însă nu-şi mai putea aminti ce anume fusese... bănuia că păţise la fel ca poetul acela britanic despre care le vorbise în liceu un profesor de engleză: tipul luase o doză de opiu şi se-apucase să scrie, trotilat fiind, un poem despre un aşa-zis bordel chinezesc... numai că, o dată revenit cu picioarele pe pământ, nu-l mai putuse încheia.

Cam aşa, îşi spuse, ştiind totuşi, într-un fel, că nu era cazul. Şi, cu toate că nu-şi mai aducea aminte cu precizie ce anume îi provocase accesul de veselie, nici el, ca şi Donny Keegan, nu uită niciodată cum îi venise acea veselie, delicios de neînfrânată. N-avea să mai uite nicicând dulcea şi violenta senzaţie de-a fi venit în contact cu o măreaţă

aventură, de-a fi privit, preţ de-o clipă, o lumină albă şi frumoasă, care conţinea, de fapt, toate culorile curcubeului.

8

Există un vechi cântec de-al lui Bobby Darin care zice: 57 *pământul scuipă nişte rădăcini din loc/ce poartă ghete şi cămăşi de doc, şi le-mpinge-ncoace-ncoio... şi le-mpinge-ncolo-ncoace.* Acesta era un cântec de care copiii din regiunea Cayuga, Indiana, s-ar fi putut ataşa cu entuziasm, dacă nu i-ar fi trecut voga cu puţin înainte de vremea lor. Sunlight Home era goală doar de-o săptămână şi ceva, dar căpătase deja în rândurile copiilor localnici reputaţia de casă bântuită de stafii. Având în vedere îngrozitoarele rămăşiţe pământeşti găsite lângă zidul de piatră din spatele Câmpiei îndepărtate, faptul nu era deloc suprinzător. Anunţul DE VÂNZARE al misitului arăta de parc-ar fi stat pe gazon de-un an încheiat, nu doar de nouă zile, iar acesta coborâse deja preţul o dată şi se gândea s-o mai facă şi a doua oară.

După cum evoluară lucrurile, nu mai era nevoie. În timp ce prima zăpadă începea să se cearnă din cerurile plumburii peste Cayuga (şi în clipa în care Jack Sawyer atingea Talismanul, la vreo trei mii de kilometri distanţă), rezervoarele de gaz din spatele bucătăriei săriră în aer. În urmă cu-o săptămână, venise un lucrător de la compania „Gaze şi Electricitate, Indiana de Est" şi absorbise tot gazul în cisterna lui, fiind gata să jure c-ai fi putut să te târăşti fără grijă în oricare dintre butoaiele alea şi să-ţi aprinzi chiar o ţigară. Ele însă tot au explodat – au explodat exact în momentul când ferestrele crâşmei „La Updike" răbufneau în stradă (dimpreună cu un număr de clienţi purtând ghete şi cămăşi de doc... pe care i-au împins încolo-ncoace echipele de salvare El mira).

Sunlight Home a ars până-n temelii cât ai zice peşte.

Po' să-mi dai un aleluia?

9

În toate lumile, ceva se mutase din loc, plasându-se într-o poziţie uşor modificată, asemenea unei fiare uriaşe... dar, la Point Venuti, fiara se afla sub pământ; fusese deşteptată, şi mugea. Nu mai adormi timp de şaptezeci şi nouă de secunde, conform Institutului de Seismologie de la CalTech.

Începuse cutremurul.

CAPITOLUL XLIV – Cutremurul

1

Trecu un timp până ca Jack să-şi dea seama că hotelul „Agincourt" se zgâlţâia, făcându-se bucăţi în jurul lui – lucru deloc surprinzător. Era uluit, fascinat. Într-un anume sens, nici nu se afla în „Agincourt", nici în Point Venuti, nici în Mendocino, nici în California, nici în Teritoriile americane, nici în celelalte Teritorii; dar *era* în ele, precum şi într-un număr infinit de lumi diferite, în acelaşi timp. Nici nu se afla doar într-un singur loc, în toate acele lumi; exista în ele pretutindeni, pentru că el *era* acele lumi. Talismanul, după cât se părea, reprezenta mult mai mult decât crezuse până şi tatăl lui. Nu era doar „axa tuturor lumilor posibile", ci chiar lumile însele – lumile şi spaţiile dintre aceste lumi.

Exista aici destul transcendentalism pentru a-l scoate din minţi până şi pe un pustnic sfânt din cavernele Tibetului. Jack Sawyer se afla pretutindeni. Un fir de iarbă, dintr-o lume situată la distanţă de cincizeci de mii de lumi pe acelaşi lanţ cu Pământul, muri de sete pe o câmpie oarecare, undeva în centrul unui continent ce corespundea aproximativ poziţiei Africii; Jack muri o dată cu firul acela de iarbă. Într-o altă lume, doi dragoni se împerecheau în mijlocul unui nor, sus, deasupra planetei, iar răsuflarea aprigă a extazului lor, amestecându-se cu aerul rece, făcea să se precipite ploi torenţiale jos, pe pământ; Jack era dragonul mascul; Jack era dragonul femelă; Jack era sperma; Jack era oul. Departe, în eter, la un milion de universuri distanţă, trei fire de praf pluteau unul lângă altul prin spaţiul interstelar. Jack era pragul şi Jack era spaţiul dintre galaxii, desfăşurat în jurul capului său precum nişte lungi suluri de hârtie, iar soarta le perfora pe toate în configuraţii arbitrare, transformându-le în benzi pentru piane mecanice macrocosmice, care puteau cânta orice, de

la ragtime la marşuri funebre. Dinţii lui Jack muşcară fericiţi o portocală; carnea lui Jack ţipă nefericită când o sfâşiară dinţii. Era un trilion de foloştine de praf sub un miliard de paturi. Era un pui în marsupiul mamei sale, visând la viaţa-i anterioară, în timp ce mama sărea peste o câmpie purpurie, pe unde alergau şi se zbenguiau iepuri mari cât cerbii. Era şuncă într-un cârlig din Peru şi ouă sub o găină, în cuibarul din Ohio, pe care-l curăţa Buddy Parkins. Era o pulbere de găinaţ în nasul lui Buddy Parkins; era firele de păr tremurătoare care aveau să-l facă, în curând, pe Buddy Parkins să strănute; era strănutul; era microbii din strănut; era atomii din microbi; era tahionii din atomi, călătorind înapoi prin timp spre *big bang*-ul de la începutul Creaţiei.

Pielea îi tresări, şi o mie de sori se aprinseră, devenind nove.

Văzu o infinitate de vrăbii într-o infinitate de lumi şi le pecetlui prăbuşirea sau bunăstarea fiecăruia.

Muri în Gheena carierelor de minereu din Teritorii.

Trăi ca un virus de gripă în cravata lui Etheridge.

Zbură sub chip de vânt peste locuri îndepărtate...

Era...

O, era...

Era Dumnezeu. Dumnezeu sau ceva asemănător, încât nici măcar n-avea importanţă.

Nu! ţipă Jack, îngrozit. *Nu, nu vreau să fiu Dumnezeu! Te rog! Te rog, nu vreau să fiu Dumnezeu, NU VREAU DECÂT SA SALVEZ VIAŢA MAMEI MELE!*

Şi, deodată, infinitatea se închise ca o levată pierdută în mâna unui trişor expert. Se îngustă, ajungând o unică rază de lumină albă, orbitoare – rază pe care o urmări până înapoi, în Sala de Bal a Teritoriilor, unde nu trecuseră decât câteva secunde. Încă mai ţinea în mâini Talismanul.

Afară, pământul începuse să execute o bătută măruntă, ca un dansator de carnaval. Fluxul, care pornise să urce, se răzgândi şi o luă îndărăt, dezvelind nisipul bronzat ca nişte coapse de starletă. Pe acest nisip descoperit, se zbăteau peşti ciudaţi, dintre care unii păreau să fie doar nişte ciorchini de ochi gelatinoşi.

Se ştia că falezele din spatele oraşului erau tăiate în roci sedimentare, dar orice geolog care arunca o singură privire ţi-ar fi spus imediat că aceste roci făceau parte din categoria sedimentară tot aşa cum se înscria un *nouveau riche*{9} printre Cei Patru Sute{10}. Platoul din Point Venuti nu era, în realitate, nimic altceva decât noroi căruia i se sculase, iar acum pârâia şi se despica într-o sută de direcţii nebuneşti. Un moment rezistă, noile fisuri deschizându-se şi închizându-se la loc ca nişte guri sufocate, după care porni să se surpe, în alunecări de teren, peste oraş. Averse de noroi începură să se cearnă în jos. Printre bulgării de pământ se numărau şi bolovani uriaşi, ca nişte anvelope de tractor.

Brigada de Wolfi a lui Morgan fusese decimată de ata-cul-surpriză al lui Jack şi Richard de la Camp Readiness. Acum, numărul lor era tot mai redus şi mulţi dintre ei o luară la fugă, zbierând şi văicărindu-se cu o fricã superstiţioasă. Unii se catapultară înapoi, în lumea lor. Câţiva dintre aceştia scăpară cu bine, dar ceilalţi fură înghiţiţi de răscolirile ce aveau loc acolo. Un filon de cataclisme similare pornea de-aici, străbătând toate lumile, ca şi cum le-ar fi străpuns o ţepuşă de marcat bonurile. Trei Wolfi îmbrăcaţi în scurte de motociclişti Fresno Demons ajunseră la maşina lor – un Lincoln Mark IV, vechi şi rablagit – şi reuşiră să parcurgă un cvartal şi jumătate, cu Harry James{11} urlând din alămuri la casetofonul de bord, până când din cer căzu un bolovan, strivind automobilul.

Alţii nu tăcură decât s-o ia la fugă, guiţând, pe străzi, în plin început de Preschimbare. Femeia cu lanţurile înfipte în sâni se plimba senină prin faţa unuia dintre ei. La fel de

senină, îşi smulgea părul din cap în şuviţe groase. Îi întinse Wolfului o asemenea şuviţă. Rădăcinile însângerate se unduiau ca vârfurile ierbii de mare, în timp ce posesoarea lor valsa, poticnindu-se, pe pământul nestatornic.

— Na! ţipă ea, cu un zâmbet, evident, luminos. Un buchet! Pentru tine!

Wolful, câtuşi de puţin senin, îi smulse capul de pe umeri cu un singur clănţănit din fălci, apoi fugi, şi fugi, şi fugi...

3

Jack studia obiectul pe care-l capturase, cu răsuflarea tăiată, ca un copil care vede o sfioasă făptură a pădurilor ieşind din iarbă pentru a-i mânca din palmă.

Ardea între mâinile lui, înteţindu-se şi pălind, înteţindu-se.şi pălind.

O dată cu bătăile inimii mele, îşi spuse băiatul.

Părea a fi făurit din sticlă, dar mâinile lui îl simţeau cedând slab la apăsare. Apăsă, iar suprafaţa Talismanului se îndoi puţin. Din punctele de presiune ţâşniră în interior fermecătoare volburi de culori: albastru precum cerneala, dinspre mâna stângă, cel mai intens carmin, dinspre cea dreaptă. Zâmbi... iar apoi zâmbetul i se stinse.

S-ar putea să ucizi un miliard de oameni când faci asta – incendii, inundaţii, Dumnezeu ştie ce. Adu-ţi aminte de clădirea care s-a prăbuşit în Angola, New York, după...

Nu, Jack, şopti Talismanul, iar băiatul înţelese de ce anume cedase uşoarei apăsări a mâinilor lui. Era viu; fireşte că era viu. *Nu, Jack: totul va fi bine... totul va fi bine... şi lucrurile de tot felul vor merge bine. Să crezi, numai; să fii drept; să rezişti; să nu şovăi acum.*

Pace în sufletul lui – o, ce pace adâncă!

Curcubeu, curcubeu, curcubeu, îşi spuse Jack, întrebându-se dacă-i va putea da drumul din mâini, vreodată, miraculoasei jucării.

4

Pe plajă, sub podeţul de lemn, Gardener căzuse pe burtă, înspăimântat. Degetele i se încleştau în nisipul moale. Miorlăia.

Morgan veni spre el, clătinându-se ca un om beat, şi-i smulse staţia radio de pe umăr.

— *Staţi afară!* mugi el în microfon, după care îşi dădu seama că uitase să apese butonul EMISIE. Îl apăsă. *RĂMÂNEŢI AFARĂ! DACĂ ÎNCERCAŢI SĂ IEŞIŢI DIN ORAŞ, AU SĂ VĂ CADĂ ÎN CAP FUTU-LE-N CUR PĂ MĂ-SA DE FALEZE! VENIŢI AICEA, JOS! VENIŢI LA MINE! NU-I NIMIC, DOAR UN CIRC CU EFECTE SPECIALE ALE DRACU' DE TOT! COBORÂŢI AICI! FORMAŢI UN CERC ÎN JURUL PLAJEI! ĂIA DINTRE VOI CARE VENIŢI VEŢI FI RĂSPLĂTIŢI! ĂIA CARE NU VENIŢI VEŢI MURI ÎN CARIERE ŞI-N ŢINUTURILE SPULBERATE! VENIŢI AICI, LA LOC DESCHIS! VENIŢI AICI, UNDE NU VĂ POATE CĂDEA ÎN CAP NIMIC! COBORÂŢI AICI, FIR-AŢI-AI DRACU'!*

Azvârli staţia în lături. Carcasa crăpă. Din ea, începură să iasă gândaci cu antene lungi, mişunând cu zecile.

Morgan se aplecă şi îl ridică pe Gardener, care avea faţa ca zerul şi urla.

— Hopa-sus, frumosule! spuse el.

5

Richard ţipă, fără cunoştinţă, când masa pe care zăcea culcat îl aruncă la podea. Jack auzi strigătul, iar acesta îl smulse din contemplarea fascinată a Talismanului.

Deveni conştient de faptul că hotelul „Agincourt" gemea ca o corabie pe timp de furtună. Privi în jur şi văzu scânduri sărind din locurile lor, dezvelind grinzile de dedesubt. Bârnele se mişcau înainte şi-napoi ca suveicile unui război de ţesut. Viermi albinoşi mişunau, ascunzându-se de lumina limpede a Talismanului.

— *Vin acum, Richard!* strigă Jack şi porni înapoi.

Fu răsturnat o dată şi căzu, ţinând sus sfera luminoasă, ştiind că era vulnerabilă – dacă primea o lovitură destul de puternică, se putea sparge. Iar atunci... Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat. Se ridică într-un genunchi, fu aruncat din nou, căzând în fund, şi sări iarăşi în picioare.

La parter, Richard zbieră din nou.

— *Richard! Vin!*

De undeva, de sus, răzbătu un sunet ca al clopoţeilor de sanie. Ridică privirea şi văzu candelabrul pendulând, mai repede, tot mai repede. Ciucurii de cristal răsunau. Sub ochii lui Jack, lanţul se desprinse, şi lampa izbi planşcul, unduitor, ca o bombă care are diamante în loc de explozibil. Cioburile zburară pretutindeni.

Se întoarse şi ieşi din sală cu paşi mari, apăsaţi – parc-ar fi fost un comic burlesc care joacă rolul unui marinar beat.

Pe culoar, fu azvârlit într-un perete, apoi în celălalt, în timp ce podeaua se balansa, despicându-se. La fiecare ciocnire de perete, ţinea Talismanul departe, cu braţele ca un cleşte lung, în care ardea un tăciune incandescent.

Nu vei reuşi în veci să cobori scările.

Trebuie. Trebuie.

Ajunse la palierul unde îl înfruntase pe cavalerul negru. Lumea îşi schimbă direcţia clătinaturilor; Jack se poticni şi văzu coiful rostogolindu-se nebuneşte pe planşeul de la parter.

Băiatul continuă să privească în jos. Scările se unduiau în uriaşe valuri torturate, care-i dădeau senzaţia de vomă. O treaptă plesni în sus, rămânând o gaură neagră ce se zbătea.

— *Jack!*

— *Vin, Richard!*

N-ai cum să cobori scara aia. N-ai cum, puiule.

Trebuie. Trebuie.

Ţinând în mâini preţiosul, fragilul Talisman, Jack porni în jos pe un tronson de scară, ce semăna cu un covor zburător arăbesc prins într-o tornadă.

Treptele se zbătură şi fu aruncat spre aceeaşi gaură prin care căzuse coiful cavalerului negru. Cu un ţipăt, Jack se clătină de-a-ndăratelea spre margine, ţinând Talismanul strâns la piept cu mâna dreaptă şi agitându-şi-o pe stânga în spate. Fără a găsi nici un punct de sprijin. Atinse cu călcâiele muchea şi căzu pe spate, în neant.

6

Trecuseră cincizeci de secunde de la începutul cutremurului. Doar cincizeci de secunde – dar supravieţuitorii cutremurelor vă pot spune că timpul obiectiv, timpul ceasului, îşi pierde orice înţeles într-un seism. La trei zile după cutremurul din 1964, în Los Angeles, un reporter de televiziune l-a întrebat pe un supravieţuitor, care se aflase lângă epicentru, cât timp durase cutremurul.

— Continuă şi-acum, răspunsese, calm, supravieţuitorul.

La şaizeci şi două de secunde după începutul cutremurului, aproape tot platoul din Point Venuti hotărî să se împace cu destinul şi să devină şes. Se prăvăli peste oraş cu un *kurrummmmp* mâlos, lăsând în urmă doar o proeminenţă de rocă ceva mai dură, îndreptată spre „Agincourt" ca un deget acuzator. De pe una dintre colinele proaspăt surpate, un horn de fabrică murdar ţintea cerul asemenea unui mădular ţanţoş.

7

Pe plajă, Morgan Sloat şi Sunlight Gardener se sprijineau unul pe altul, părând să danseze hula{12}. Gardener îşi luase de pe umăr carabina Weatherbee. Câţiva Wolfi, cu ochii bulbucându-li-se de groază şi, alternativ, învăpăiaţi de-o turbare infernală, li se alăturaseră. Veneau şi alţii. Cu toţii erau Preschimbaţi sau în curs de Preschimbare. Hainele le atârnau zdrenţuite pe trupuri. Morgan îl văzu pe unul dintre ei trântindu-se la pământ şi începând să-l muşte, ca şi cum nelinişţita ţărână ar fi fost un duşman ce putea fi

ucis. Sloat aruncă o privire scurtă acestui acces de demenţă şi nu-l mai luă în seamă. O dubă cu inscripţia WILD CHILD imprimată pe laturi, cu caractere psihedelice, îşi croia drum din răsputeri prin scuarul central din Point Venuti, unde odinioară copiii le cereau părinţilor îngheţate şi steguleţe cu imaginea hotelului „Agincourt". Maşina ajunse în latura opusă, sări peste trotuar, apoi o luă spre plajă, doborând din mers palisadele de scânduri ale terenurilor concesionate, în pământ, se căscă o ultimă fisură, iar duba care-l ucisese pe Tommy Woodbine dispăru pentru totdeauna, cu botul în jos. Un jet de flăcări izbucni din falie, când îi explodă rezervorul de benzină. Privind, Sloat se gândi vag la Focul Penticostal propovăduit de tatăl său. Apoi, pământul se închise, clănţănind ca o pereche de fălci.

— Ţin-te bine, îi strigă el lui Gardener. Cred că şandramaua o să i se dărâme-n cap şi o să-l facem una cu pământu', da' dacă iese, tragi în el, cutremur, necutremur.

— O să ştim dacă se sparge ĂLA? chirăi Gardener.

Morgan Sloat rânji ca un vier într-un desiş de trestie de zahăr.

— O să ştim. Soarele se va face negru.

Şaptezeci şi patru de secunde.

8

Mâna stângă a lui Jack se agăţă, pe bâjbâite, de rămăşiţele frânte ale balustradei. Talismanul îi ardea aprig la piept, liniile latitudinii şi longitudinii ce-l caroiau strălucind la fel de orbitor ca şi filamentul unui bec. Călcâiele i se înclinară, tălpile începură să-i alunece.

Cad! Speedy! Am să...

Şaptezeci şi nouă de secunde.

Se opri.

Deodată, se opri pur şi simplu.

Numai că, pentru Jack, la fel ca şi pentru supravieţuitorul seismului din 1964, încă mai continua, cel puţin într-o parte a creierului său. Într-o parte a creierului său, pământul

avea să se cutremure veşnic, precum gelatina unei prăjituri la un picnic organizat de biserică.

Se trase înapoi dinspre margine, revenind împleticit până la mijlocul scării răsucite. Rămase pe loc, gâfâind, cu faţa lucindu-i de sudoare şi ţinând steaua rotundă a Talismanului la piept. Stătea şi asculta tăcerea.

Undeva, ceva greu – un birou sau un dulap, poate –, care stătuse într-un echilibru precar, se prăbuşi acum cu un bubuit reverberat.

— *Jack! Te rog! Cred că mor!*

Gemetele neajutorate ale lui Richard sunau, într-adevăr, ca ale unui băiat ajuns la limita rezistenţei.

— *Richard! Vin!*

Începu să-şi croiască cu greu drum în jos, pe scară, care era acum răsucită, îndoită, gata să se năruie. Multe trepte dispăruseră, lăsând spaţii goale, şi trebuia să le treacă făcând paşi mari. Într-un loc, lipseau patru trepte la rând, iar Jack efectuă un salt, ţinând Talismanul cu o mână, şi cealaltă alunecându-i de-a lungul balustradei.

Continuau să cadă felurite obiecte. Se auzeau trosnete şi clincăneli de sticlă. Undeva, la o toaletă, se trăgea apa obsesiv, la nesfârşit.

Biroul de sequoia al recepţiei din hol se despicase pe mijloc. Uşile duble erau întredeschise, iar printre ele pătrundea o fâşie strălucitoare de lumină solară – covorul vechi, umed, părea să scoată aburi şi să sfârâie, protestând faţă de invazia luminii.

S-au *spart norii,* îşi spuse Jack. *Afară e soare.* Apoi: *Ieşim pe uşile-astea, Richie-băiete. Tu şi cu mine. În mărime naturală şi de două ori pe-atât de mândri.*

Coridorul ce trecea prin faţa „Barului Bâtlanului", spre sufragerie, îi amintea de decorurile unor filme din seria veche *Zona Crepusculară,* unde totul era pieziş şi în dezordine. Ici, planşeul stătea înclinat spre stânga; colo, spre dreapta; dincoace, părea o spinare de cămilă cu două cocoaşe. Jack înaintă prin penumbră, luminându-şi drumul

cu Talismanul, ca şi cum ar fi fost cea mai mare lanternă din lume.

Intră cu greu în sufragerie şi-l văzu pe Richard zăcând pe jos, încurcat în faţa de masă. Îi curgea sânge din nas. Ajuns mai aproape, văzu că unele dintre gâlmele acelea tari crăpaseră, iar din carnea lui Richard se târau afară viermi albi, colcăind molatic peste obrajii băiatului. Sub privirea lui, unul se fătă prin nasul lui Richard.

Richard ţipă – un zbieret slab, bolborosit, răvăşit – şi dădu cu mâna după vierme. Era ţipătul unui om care moare în chinuri.

Cămaşa îi palpita, umflată peste vietăţile greţoase.

Jack înaintă poticnit spre el, peste podelele deformate... iar păianjenul coborî atârnat din întuneric, împroşcându-şi orbeşte veninul prin aer.

— *Hoss scâlbooss!* boscorodi el, cu glasu-i ţiuitor, zumzăit, de insectă. *Off, hoss scâlbooss, pune-l la loc, pune-l la loc!*

Pe negândite, Jack ridică Talismanul. O flacără albă, curată – flacără de curcubeu –, fulgeră, făcând păianjenul să se chircească, înnegrindu-se. În nici o secundă, era un boţ de cărbune fumegând, care se mai legănă puţin, încet, până rămase nemişcat în aer. N-avea timp să caşte gura la minunea asta. Richard murea.

Jack ajunse la el, îngenunche alături şi dădu la o parte faţa de masă, ca pe un cearşaf.

— În sfârşit am făcut-o, fârtate, şopti, încercând să nu vadă larvele ce se târau afară din carnea prietenului său.

Ridică Talismanul, stătu un moment pe gânduri, apoi îl aşeză pe fruntea lui Richard. Băiatul ţipă, disperat, încercând să se zbată. Jack îi puse un braţ pe pieptul descărnat, ţintuindu-l – nu-i era deloc greu s-o facă. Un val de duhoare emana din viermii prăjiţi de sub Talisman.

Şi acum? Mai e şi altceva, dar ce?

Privi prin sală şi, întâmplător, ochii i se opriră pe bila vrăjitorească de marmură verde, pe care i-o lăsase lui

Richard – bila care, în cealaltă lume, era o oglindă magică. În timp ce o privea, bila se rostogoli în voie cale de doi metri şi se opri. Se rostogolise, da. Se rostogolise fiindcă era o bilă, iar treaba bilelor e să se rostogolească. Bilele sunt rotunde. Bilele sunt rotunde şi tot rotund era şi Talismanul.

În mintea sa răvăşită se făcu lumină.

Ţinându-l pe Richard în loc, Jack îi rostogoli încet Talismanul pe toată lungimea trupului. După ce ajunse la pieptul lui Richard, acesta încetă să se mai zvârcolească. Jack îşi închipui că leşinase, probabil, dar o privire rapidă îi arătă că nu era aşa. Richard îl privea cu ochi mari de uimire...

...iar coşurile de pe faţa dispăruseră! Umflăturile roşii şi dure se ştergeau!

— Richard! strigă el, râzând ca scos din minţi. Hei, Richard, uită-te-aici! Nenea Bwana te descântă!

Rostogoli încet Talismanul peste abdomenul lui Richard, împingându-l cu palma. Talismanul lumina viu, cântând o armonie limpede şi fără cuvinte, de sănătate şi tămăduire. Coborî până la pubisul lui Richard... Îi apropie unul de altul picioarele subţiri şi îl rostogoli prin şanţul astfel format, până la glezne. Talismanul ardea albastru-strălucitor... roşu intens... galben... verdele ierbii de pe pajiştile din iunie.

Apoi redeveni alb.

— Jack, şopti Richard. După asta am venit?

— Da.

— E frumos, spuse, şi ezită. Pot să-l iau în mâini?

Jack simţi un neaşteptat junghi de zgârcenie... gen Scrooge[{13}]. Trase un moment Talismanul spre sine. *Nu! Poţi să-l spargi! În plus, e-al meu! Am traversat toată ţara pentru el! M-am luptat pentru el cu cavalerii! Nu-l poţi lua! E-al meu! Al meu! Al m...*

În mâinile lui, Talismanul radie deodată o cumplită răceală şi, o clipă – o clipă mai înspăimântătoare pentru Jack decât fuseseră sau aveau să fie vreodată toate cutremurele din toate lumile –, deveni de-un negru gotic.

Lumina sa albă se stinse. În interiorul său bogat, tunător, thanatropic, văzu Hotelul Negru. Pe foişoare, mansarde şi pinioane, pe acoperişurile şi cupolele umflate ca nişte furuncule pline de malignităţi coapte, se roteau simbolurile cabalistice – lup şi cioară şi stea genitală contorsionată.

Vrei să devii noul „Agincourt", aşadar? şopti Talismanul. *Chiar şi un băiat poate fi un hotel... dacă aşa doreşte.*

Vocea mamei, limpede în mintea lui: *Dacă nu vrei să-l împarţi cu alţii, Jack-O, dacă nu te poţi îndura să-l rişti pentru prietenul tău, atunci ai putea foarte bine să rămâi acolo unde eşti. Dacă nu te poţi îndura să împarţi câştigul – să rişti câştigul –, atunci nici măcar nu te mai osteni să vii acasă. Copiii aud toată viaţa rahatul ăsta, dar când vine vremea să faci sau să taci, nu-i chiar la fel, aşa-i? Dacă nu-l poţi împărţi, lasă-mă să mor, fârtate, fiindcă nu vreau să trăiesc cu un asemenea preţ.*

Deodată, greutatea Talismanului păru imensă, greutatea unor cadavre fără număr. Totuşi, Jack reuşi cumva să-l ridice şi să-l aşeze în mâinile lui Richard. Mâinile erau albe, scheletice... dar Richard îl ţinu uşor, iar Jack îşi dădu seama că senzaţia de greutate fusese doar închipuirea lui, propria lui rapacitate strâmbă şi bolnavă. În timp ce Talismanul se aprindea din nou în strălucitoarea sa lumină albă, Jack îşi simţi propria-i beznă lăuntrică părăsindu-i. Îi trecu vag prin minte că nu-ţi poţi exprima posesia asupra unui lucru decât în termenii bunăvoinţei de a-l dărui... apoi gândul se stinse.

Richard zâmbea, iar zâmbetul îi făcea chipul nespus de frumos. Jack îl văzuse pe Richie zâmbind de multe ori, dar în zâmbetul acesta se citea o pace pe care niciodată n-o mai cunoscuse; o pace care-i depăşea puterea de înţelegere. În lumina albă, tămăduitoare, a Talismanului, văzu că faţa lui Richard, deşi încă răvăşită, rătăcită şi bolnavă, se vindeca. Băiatul strânse Talismanul la piept, ca şi cum ar fi fost un copilaş, şi-i surâse lui Jack, cu ochi strălucitori.

— Dacă *ăsta-i* Expresul de Seabrook Island, spuse el, s-ar putea să-mi fac abonament pe tot sezonul. Dacă scăpăm

vreodată de-aici.

— Te simţi bine?

Zâmbetul lui Richard sclipi ca lumina Talismanului.

— *E infinit* mai bine. Acum, ajută-mă să mă ridic.

Jack întinse mâna să-l apuce de umăr. Richard îi întinse Talismanul.

— Mai bine ia asta întâi. Eu sunt slăbit încă, şi el vrea să meargă înapoi cu tine. Simt.

Jack îl luă, apoi îl ajută pe Richard să se ridice. Băiatul îl cuprinse cu un braţ pe după gât.

— Eşti gata... *fârtatel*

— Mda. Gata. Dar, într-un fel, cred că drumul pe mare este exclus, Jack. Mi s-a părut c-am auzit puntea dărâmându-se în timpul Marii Zguduieli.

— Ieşim pe uşa din faţă, spuse Jack: Chiar dacă Dumnezeu ar fi întins o pasarelă peste ocean, de la ferestrele alea din spate, eu tot pe uşa din faţă aş ieşi. Nu tragem ţeapă hotelului, Richard. Plecăm ca nişte clienţi plătitori. Simt c-am plătit cât cuprinde. Ce părere ai?

Richard întinse o mână slabă, cu palma în sus. Încă mai ardeau acolo câteva pete roşii, în curs de vindecare.

— Cred c-ar merita să-ncercăm, răspunse. Dă şi mie nişte piele, Jacky.

Jack îl plesni peste palmă, după care porniră amândoi spre hol, Richard ţinându-şi prietenul de gât cu un braţ.

Pe la jumătatea culoarului, Richard privi nedumerit la grămada de metal mort.

— Ce naiba?

— Conserve de cafea, spuse Jack şi zâmbi. Maxwell House.

— Jack, ce Dumnezeu v...

— Las-o moartă, Richard, îl întrerupse Jack.

Zâmbea. Încă se mai simţea bine, dar, cu toate acestea, în trup începeau să-i vibreze din nou corzile, tensionate. Cutremurul se terminase... şi totuşi nu se terminase încă. Acum, afară, îl aştepta Morgan. Şi Gardener.

Nu contează. Las' să se-ntâmple cum s-o-ntâmpla.

Ajunseră în foaier, unde Richard privi cu mirare în jur, scările, biroul rupt al recepţiei, trofeele şi portdrapelele răsturnate. Capul împăiat al unui urs negru stătea cu nasul în boxele pentru corespondenţă, de parcă ar fi adulmecat ceva plăcut – poate miere.

— Mamă! exclamă Richard. Stă să cadă toată drăcovenia. Jack îl conduse până la uşile duble, observându-i expresia

lacomă cu care privea cele câteva raze de soare.

— Chiar eşti gata pentru ce urmează, Richard?

— Da.

— Afară e tatăl tău.

— Ba nu, nu e. A murit. Tot ce-i afară e... cum îi ziceai? Îngemănarul lui.

— Aha.

Richard clătină din cap. În pofida vecinătăţii Talismanului, începea să arate din nou epuizat.

— Da.

— Sunt şanse să urmeze o bătaie a dracului.

— Ei, o să fac ce pot.

— Te iubesc, Richard.

Richard zâmbi în gol.

— Şi eu te iubesc, Jack. Acum, hai să-i dăm bătaie până nu-mi pierd curajul.

9

Sloat credea, într-adevăr, că avea totul sub control – fireşte, întreaga situaţie, dar, şi mai important, pe sine însuşi. Continuă să creadă astfel până-şi zări fiul, vizibil slăbit, vizibil bolnav, dar totuşi foarte plin de viaţă, ieşind din Hotelul Negru cu un braţ pe după gâtul lui Jack şi cu capul rezemat de umărul acestuia.

Sloat mai crezuse şi că, în sfârşit, avea sub control sentimentele faţă de piciul lui Phil Sawyer – turbarea dinainte îl făcuse să nu-l nimerească pe Jack, mai întâi la pavilionul Reginei, apoi în Vestul Mijlociu. Cristoase,

traversase statul Ohio fără să se-aleagă măcar cu o zgârietură – iar Ohio se afla doar la o azvârlitură de băţ de Orris, fortăreaţa celuilalt Morgan. Furia pe care o simţise îl făcuse să-şi piardă autocontrolul, astfel că băiatul îi scăpase printre degete. Îşi reprimase mânia – însă acum i se aprinse iarăşi, într-o eliberare veninoasă, neînfrânată. Ca şi cum cineva ar fi turnat kerosen peste un foc bine alimentat cu buşteni.

Fiul lui era încă viu. Iar băiatul său iubit, căruia avusese de gând să-i lase moştenire domnia peste lumi şi universuri, se rezema de Sawyer ca să nu cadă.

Şi asta nu era tot. În mâinile lui Sawyer strălucea şi scânteia Talismanul, ca o rază căzută pe Pământ. Sloat îl putea simţi chiar de la o asemenea distanţă – părea că atracţia gravitaţională a planetei ar fi devenit dintr-o dată mai puternică, trăgându-l în jos, îngreuindu-i bătăile inimii; ca şi cum timpul s-ar fi accelerat, uscându-i carnea, împăienjenindu-i vederea.

— *Doare!* se văită, lângă el, Gardener.

Majoritatea Wolfilor care rezistaseră cutremurului, raliindu-i-se lui Morgan, băteau acum în retragere, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Vreo doi dintre ei vomau, neputincioşi.

Morgan simţi un moment că-i veneau ameţeli de frică... după care furia, surescitarea şi demenţa, alimentate din tot mai grandioasele lui visuri de hegemonie – toate acestea făcură să-i plesnească reţeaua subţire a autocontrolului.

Ridică degetele mari la urechi şi le înfipse înăuntru, adânc, atât de adânc, încât îl durea. Apoi scoase limba şi-şi fâlfâi degetele spre Nea Jack Murdaru-Futangiu-Pă-Mă-Sa şi În-Curând-Mort Sawyer. O clipă mai târziu, dinţii de sus îi căzură ca o ghilotină, retezându-i vârful limbii ce se bălăbănea. Sloat nici măcar nu clipi. Îl apucă pe Gardener de vestă.

Faţa acestuia era desfigurată de frică.

— Au ieşit, i-au luat, Morgan... stăpâne... mai bine să fugim, *trebuie* să fugim...

— *ÎMPUŞCĂ-L!* îi zbieră Morgan lui Gardener în faţă. Din limba muşcată, sângele îi ţâşnea pulverizat în stropi mărunţi. *ÎMPUŞCĂ-L, LABAGIU ETIOPIAN CE EŞTI, ŢI-A OMORÂT BĂIATUL! TRAGE-N EL ŞI-N FUTUTU-ĂLA DE TALISMAN! TRAGE DREPT ÎN BRAŢELE LUI ŞI SPARGE-L!*

Sloat începu să ţopăie mărunt dintr-o parte în alta, în faţa lui Gardener, cu chipul schimonosindu-i-se oribil, cu degetele mari înfundate în urechi şi celelalte fâlfâindu-i în jurul capului, cu limba amputată sărindu-i din gură înainte şi-napoi ca o jucărie festivă de revelion, care se desfăşoară cu un zgomot de trâmbiţă.

— *ŢI-A OMORÂT FIUL! RĂZBUNĂ-ŢI FIUL! ÎMPUŞCĂ-L! L-AI ÎMPUŞCAT PE TA-SU, ACUMA-MPUŞCĂ-L ŞI PE EL!*

— Reuel, rosti, îngândurat, Gardener. Da. L-a ucis pe Reuel. E cel mai ticălos care-a tras vreodată aer în piept. *Toţi* băieţii sunt răi. E axiomatic. Dar el... *el...*

Se întoarse spre Hotelul Negru şi ridică carabina Weatherbee la umăr. Jack şi Richard ajunseseră la baza scării îndoite din faţă şi începeau să străbată aleea largă, care, eu câteva minute înainte, fusese netedă, iar acum era denivelată anapoda. În luneta Judkins cei doi băieţi se vedeau mari ca nişte rulote de locuit.

— *ÎMPUŞCĂ-L!* mugi Morgan. Scoase iar limba sângerândă şi slobozi un şir de onomatopee de grădiniţă, hidoase: Nie-nie, nie-nie-niee, nieee! Picioarele lui, încălţate în mocasini Gucci murdari, tropăiau îndesat. Unul dintre ele călcă drept pe vârful retezat al limbii şi îl înfundă mai adânc în nisip. *TRAGE-N EL! TRAGE-N EL!* continua să urle Morgan.

Gura carabinei descria cercuri minuscule, ca atunci când Gardener se pregătise să tragă în calul de cauciuc. Apoi se stabiliză. Jack ducea Talismanul strâns la piept. Crucea colimatorului se suprapunea peste lumina sa strălucitoare, circulară. Glonţul de calibrul .360 avea să treacă drept prin

mijloc, zdrobindu-i, iar soarele urma să se înnegrească... *dar, înainte de asta,* îşi spuse Gardener, voi *vedea pieptul celui mai rău băiat din lume explodând.*

— E ca şi mort, şopti Gardener, iar degetul său începu să apese pe trăgaciul puştii.

10

Richard înălţă capul cu mare efort, şi lumina reflectată a soarelui îi luă ochii.

Doi oameni. Unul ţinea capul înclinat, celălalt părea că dansează. Din nou străfulgerarea aceea de soare, iar Richard înţelese. Înţelese... Însă Jack se uita în altă parte. Jack privea în jos, spre stâncile unde zăcea Speedy.

— *Păzea, Jack!* răcni el.

Jack se uită în jur, surprins.

— Ce...

Totul se derulă repede. Jack nu distinse aproape nimic. Richard văzu şi înţelese cele întâmplate, dar n-avea să poată explica perfect niciodată ceea ce se petrecuse în realitate. Soarele se reflectă iarăşi din luneta puştii. De astă-dată, raza de lumină reflectată atinse Talismanul. Iar Talismanul o reflectă înapoi, direct spre trăgător. Atât avea să-i spună mai târziu Richard lui Jack, însă era ca şi cum i-ar fi spus că Empire State Building are doar câteva etaje. .

Talismanul nu numai că reflectă raza de soare; o *intensifică* oarecum. Trimise înapoi o panglică groasă de lumină, ca o rază a morţii într-un film de aventuri spaţiale. Nu dură decât o secundă, dar rămase imprimată pe retinele lui Richard timp de-aproape o oră, la început albă, apoi albastră şi, în sfârşit, pe când pălea, în culoarea galbenă ca lămâia a luminii solare.

11

— E ca şi mort, şopti Gardener.

În clipa următoare, luneta era plină de-un foc viu. Lentilele ci de sticlă groasă se sparseră. Cioburi topite,

fumegânde, fură împinse înapoi, în ochiul drept al trăgătorului. Cartuşele din încărcătorul carabinei Weatherbee explodară, zburându-i în bucăţi partea mediană. O schijă de metal îi ampută lui Gardener aproape tot obrazul drept. Alte frânturi şi cârlige metalice zburară furtunos în jurul lui Sloat, lăsându-l, în chip incredibil, neatins. Trei Wolfi rămăseseră să-l apere până la capăt. Acum, doi dintre ei o luară la sănătoasa. Cel de-al treilea căzu pe spate, mort, cu privirea spre cer. Trăgaciul puştii Weatherbee i se înfipsese drept în ochi.

— Ce? tună Morgan. Gura însângerată i se căscă, moale. Ce? Ce?

Gardener semăna, în mod bizar, cu Wile E. Coyote, cel din desenele animate cu Bip Bip, după ce unul dintre dispozitivele sale de la Acme Company îi bubuise în mâini.

Aruncă puşca în lături, iar Sloat văzu că lui Gard îi fuseseră smulse toate degetele de la mâna stângă.

Mâna dreaptă a lui Gardener trase de cămaşă, cu o delicateţe efeminată, ca de pensetă. Pe dinăuntrul beteliei pantalonilor avea prins un toc de pumnal – o teacă strâmtă, din piele de căprioară, cu textură fină. Gardener scoase de-acolo un mâner de fildeş cu benzi cromate. Apăsă pe un buton, şi din plăsele ţâşni afară o lamă îngustă, lungă de optsprezece centimetri.

— Rău, şopti. Rău! Începu să ridice glasul: Toţi băieţii sunt *răi! E axiomatic! E AXIOMATIC!* Şi o luă la fugă pe plajă spre aleea hotelului „Agincourt", unde stăteau Jack şi Richard. Vocea continua să i se înalţe, până nu se mai auzi decât un zbieret febril. *RĂI! TICĂLOŞI! RĂĂI! TIICĂLOOOŞI! RĂĂĂI! TIIIIIIIIUIIIII...*

Morgan mai stătu nemişcat un moment, apoi înhăţă cheia pe care o purta la gât. Înşfăcând-o, părea să-şi înşface, totodată, propriile-i gânduri, ce-şi luaseră zborul de-a valma.

O să se ducă la cioroiul bătrân. Şi-acolo am să-l prind eu.

— *IIIIIIIIIIIIIII…* chirăia Gardener, ţinând întins în faţă pumnalul ucigaş, în timp ce alerga.

Morgan se întoarse şi porni în goană spre plajă. Era vag conştient că Wolfii, până la ultimul, fugiseră. Asta era foarte bine.

Avea să se ocupe de Jack Sawyer – şi de Talisman –, el singur.

CAPITOLUL XLV – În care multe lucruri se rezolva pe plajă

1

Sunlight Gardener fugea nebuneşte spre Jack, cu sângele şiroindu-i pe chipul mutilat. Era centrul unei insanităţi devastate. Sub lumina vie, pârjolitoare, a soarelui, apărută neîndoielnic după zeci de ani, Point Venuti era o ruină de clădiri prăbuşite, ţevi rupte şi trotuare ridicate precum cărţile proptite oblic pe un raft. Cărţi propriu-zise zăceau ici-colo, cu supracopertele rupte fluturând în brazdele de pământ crud. În spatele lui Jack, hotelul „Agincourt" slobozea un sunet straniu de asemănător cu un geamăt; apoi, Jack auzi zgomotul miilor de scânduri năruindu-se unele peste altele, al pereţilor răsturnându-se într-o ploaie de şipci plesnite şi praf de tencuială. Băiatul deveni vag conştient de silueta de albină a lui Morgan Sloat lunecând de-a lungul plajei şi-şi dădu seama, cu un junghi de nelinişte, că adversarul său se îndrepta spre Specdy Parker – sau spre leşul lui Speedy.

— Are un cuţit, Jack, şopti Richard.

Mâna distrusă mânjise neglijent, cu sânge, cămaşa albă de mătase a lui Gardener, cândva imaculată.

— TIIIIIICĂLOSULE! guiţa Gardener, cu glasul încă slab pe sub vuietul constant al valurilor pe plajă şi zgomotelor distrugerii, intermitente, dar necontenite. TIIIIIIIIII...

— Ce-o să faci? întrebă Richard.

— De unde să ştiu? răspunse Jack. Era cel mai bun şi mai adevărat răspuns pe care-l putea da. Habar n-avea cum să-l învingă pe nebunul ăla. Totuşi, avea să-l înfrângă. De-asta era sigur. Trebuia să-i fi ucis pe *amândoi* fraţii Ellis, spuse, ca pentru sine.

Continuând să ţipe, Gardener venea în fugă peste nisip. Încă se mai afla la o depărtare apreciabilă, cam la jumătatea distanţei dintre capătul gardului şi faţada hotelului. O mască roşie îi acoperea jumătate din faţă. Din mâna sa stângă, nefolositoare, un şuvoi de sânge împroşca solul nisipos. Distanţa dintre nebun şi băieţi păru să se înjumătăţească într-o secundă. O fi ajuns de-acum Morgan Sloat pe plajă? Jack simţi un imbold, la fel cu al Talismanului, împingându-l în faţă, îndemnându-l înainte.

— Răi! E axiomatic! Răi! zbiera Gardener.

— Salt! spuse, cu glas sonor, Richard...iar Jack păşi lateral aşa cum făcuse în Hotelul Negru.

Şi atunci se pomeni stând în faţa lui Osmond, în lumina arzătoare a soarelui din Teritorii. Cea mai mare parte a nesiguranţei îl părăsi brusc. Totul era la fel, şi totuşi altfel. Fără să privească, ştiu că în spatele lui se afla ceva mult mai rău decât hotelul „Agincourt" – nu văzuse niciodată exteriorul castelului în care se transforma hotelul în Teritorii, dar deodată ştiu că prin poarta mare din faţă se încolăcea spre el o limbă... şi că Osmond avea să-i împingă, pe el şi pe Richard, către ea.

Osmond purta un petic negru peste ochiul drept şi o mănuşă pătată în mâna stângă. Tentaculele complicate ale biciului îi ieşeau, unduitor-umede, din umăr.

— A, da, şopti-sâsâi el. Băiatul *ăsta.* Băiatul Căpitanului Farren.

Jack trase protector Talismanul spre pântec. Împletitura biciului luneca pe pământ, răspunzând la fel de ager minusculelor mişcări ale mâinii şi încheieturii lui Osmond, precum un cal de curse în frâul jocheului.

— Ce câştigă un băiat dacă obţine o jucărie de sticlă şi, în schimb, pierde lumea?

Biciul păru aproape să se ridice singur de pe pământ.

— NIMIC! ZERO!

Adevăratul miros al lui Osmond, acela de putreziciune, murdărie şi descompunere ascunsă, ieşi bubuind, iar chipul

său, îngust şi smintit, se undui oarecum, de parcă îndărătul lui ar fi pârâit un paratrăsnet. Zâmbi strălucitor, gol, şi ridică deasupra umărului biciul făcut colac.

— Mădular de ţap, spuse Osmond, aproape cu drag.

Cureluşele biciului se prăvăliră, cântând, spre Jack, care se dădu înapoi, deşi nu destul de departe, într-o bruscă scânteie de panică.

Mâna lui Richard îl apucă de umăr în timp ce făcea saltul înapoi, iar plesnetul oribil, întrucâtva ca un horcăit, li se şterse instantaneu din auz.

Cuţit! îl auzi el pe Speedy spunând.

Înfruntându-şi propriile-i instincte, Jack păşi în spaţiul unde se aflase biciul, nu îndărăt, aşa cum dorea să facă aproape toată fiinţa lui. Mâna lui Richard i se desprinse din adâncitura umărului, iar glasul lui Speedy se pierdu, ca un vaier. Jack strânse la abdomen Talismanul luminos, cu mâna stângă, pe dreapta întinzând-o în sus. Degetele i se încleştară, ca prin farmec, pe încheietura unei mâini osoase.

Sunlight Gardener chicoti.

— JACK! urlă Richard în spatele lui.

Stătea din nou în astă lume, sub şuvoiul de lumină purificatoare, iar mâna înarmată cu pumnalul a lui Sunlight Gardener se încorda să coboare spre ci. Chipul zdrobit al lui Gardener stătea suspendat doar la câţiva centimetri de-al său. O duhoare de gunoi şi animale moarte de mult îi învăluia pe amândoi.

— Zero, spuse Gardener. Poţi să-mi dai un aleluia?

Împinse în jos elegantul pumnal ucigaş, dar Jack reuşi să-l ţină pe loc.

— JACK! ţipă iarăşi Richard.

Sunlight Gardener se holba la el cu o expresie păsărească, strălucind de satisfacţie. Continua să forţeze cuţitul în jos.

Ştii ce-a făcut Sunlight? întrebă glasul lui Speedy. *Încă nu ştii?*

Jack privi drept în ochiul ce dansa nebuneşte al lui Gardener. Da.

Richard se repezi spre ei şi-i arse lui Gardener un şut în gleznă, apoi îi trânti un pumn vlăguit în tâmplă.

— Mi-ai ucis tatăl, spuse Jack.

Singurul ochi al lui Gardener sticli spre el.

— Mi-ai ucis băiatul, tu, cel mai ticălos dintre ticăloşi!

— Morgan Sloat ţi-a spus să-mi omori tatăl şi-ai făcut-o.

Gardener mai împinse pumnalul în jos cu încă cinci centimetri. Un cheag de materie cartilaginoasă galbenă şi un clăbuc de sânge se scurseră, stoarse din gaura unde-i fusese ochiul drept.

Jack zbieră – cu oroare, mânie şi toate sentimentele de abandon şi neajutorare, îndelung ascunse, ce urmaseră morţii tatălui său. Constată că împinsese cuţitul lui Gardener complet înapoi. Urlă încă o dată. Mâna stângă a lui Gardener, fără degete, îl bătea peste braţul stâng. Jack tocmai reuşea să răsucească încheietura mâinii drepte a lui Gardener, când simţi boţul acela de carne picurândă insinuându-i-se între piept şi braţ. Richard continua să se agite în jurul lui Gardener, dar acesta izbutise să-şi apropie foarte mult mâna ciungă de Talisman.

Gardener îşi înclină faţa drept spre cea a lui Jack.

— *Aleluia,* şopti.

Jack se răsuci cu tot trupul în forţă, mai multă forţă decât ştiuse că ar avea. Se lăsă cu toată greutatea pe mâna ce ţinea cuţitul. Cealaltă, mâna ciungă, zbură în lături. Jack *strânse* încheietura mâinii înarmate. Tendoanele încordate se zbăteau în încleştarea lui. Apoi, pumnalul căzu, la fel de inofensiv ca perniţa de carne fără degete care-l izbea repetat în coaste. Băiatul se rostogoli cu tot trupul spre Gardener, care stătea într-un echilibru precar, şi îl trimise de-a berbeleacul.

Împinse Talismanul spre Gardener.

— Ce *faci?* scânci Richard.

Aşa trebuia, aşa, aşa, aşa. Jack continuă să se apropie de Gardener, care încă îl mai sfâşia din priviri, deşi cu mai puţină convingere, şi repezi spre el Talismanul. Gardener rânji, un alt bulbuc de sânge umflându-i-se gras în orbita goală, şi dădu sălbatic cu mâna după Talisman. Apoi sări cu pumnalul. Jack fu mai rapid, şi atinse pielea caldă, vârstată, a Talismanului de pielea lui Gardener. Ca Reuel, ca Sunlight. Sări înapoi.

Gardener urlă ca un animal pierdut şi rănit. În locul unde-l atinsese Talismanul, pielea i se înnegrise, tranformându-se apoi într-un fluid ce luneca lent, dezlipindu-se de pe craniu. Jack se mai retrase un pas. Gardener căzu în genunchi. Toată pielea capului îi devenea ca de ceară. Într-o jumătate de secundă, prin gulerul cămăşii ferfeniţite nu mai ieşea decât o ţeastă lucioasă.

Cu tine am rezolvat, spuse, în sinea sa, Jack. *Călătorie sprâncenată!*

2

— În regulă, zise Jack, simţindu-se plin de-o nebunească încredere-n sine. Hai să ne-ocupăm şi de el, Richie. Hai să...

Privindu-l pe Richard, văzu că prietenul său se afla din nou în pragul leşinului. Se clătina pe nisip, cu ochii întredeschişi şi tulburi.

— Poate de asta-i mai bine să te scutesc, dacă stau să judec drept, spuse Jack.

Richard clătină din cap.

— Vin, Jack. Seabrook Island. Până la capăt... până la capătul liniei.

— Va trebui să-l omor. Dacă pot, adică.

Richard continuă să nege din cap, cu o insistenţă încăpăţânată, îndărătnică.

— Nu-i tata. Ţi-am zis. Tata a murit. Dacă mă laşi aici, am să mă târăsc. Am să mă târăsc direct prin mocirla pe care-a lăsat-o *ăla,* la nevoie.

Jack privi spre stânci. Nu-l vedea pe Morgan, dar nici nu credea că s-ar prea pune problema ca Morgan să nu fie acolo. Iar dacă Speedy trăia încă, era posibil ca Morgan, exact în acel moment, să-şi ia toate măsurile pentru a-şi remedia situaţia.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Gândeşte-te la microbii pe care i-ai putea lua.

Mai şovăi un moment, apoi îi întinse Talismanul, fără tragere de inimă, lui Richard.

— O să te car, dar tu va trebui să cari asta. Vezi să nu scapi mingea, Richard. Că, dacă o scapi...

Cum spusese Speedy?

— Dacă o scapi, totu-i pierdut.

— N-am s-o scap.

Jack puse Talismanul în mâinile lui Richard, iar la atingerea acestuia, prietenul lui păru din nou să-şi revină... dar nu foarte mult. Avea pe chip o expresie cumplit de goală. Scăldată în aura vie a Talismanului, faţa sa părea a unui copil mort, surprins de bliţul unui fotograf de la poliţie.

Din cauza hotelului. Îl otrăveşte.

Dar nu era numai hotelul; nu întru totul. Era Morgan. *Morgan* îl otrăvea.

Jack se răsuci pe călcâie, descoperind că se îngrozea să-şi desprindă privirea de Talisman, fie şi pentru o clipă. Îşi încovoie spinarea şi-şi îndoi mâinile în formă de scări.

Richard încălecă. Ţinând Talismanul cu o mână, cuprinse cu cealaltă gâtul lui Jack. Jack îl apucă de coapse.

E uşor ca un scai. Are propriul lui cancer. Toată viaţa l-a avut. Morgan Sloat e radioactiv rău, iar Richard moare intoxicat.

O luă uşurel la fugă spre stâncile în spatele cărora zăcea Speedy, conştient de lumina şi căldura Talismanului ce iradiau asupra lui.

Ocoli în fugă latura stângă a grămezii de stânci, cu Richard în cârcă, încă plin de acea siguranţă smintită... iar faptul că era smintită i se dezvălui cu o violentă bruscheţe. Un picior dolofan, înveşmântat în lână uşoară, cafenie (şi, exact sub manşeta trasă în sus, Jack zări, ca prin ceaţă, un ciorap de nailon maro potrivit perfect pe gambă), se întinse deodată drept de după ultima stâncă, precum o barieră de taxare.

Căcat! urlă mintea băiatului. Te *aştepta! Neghiob idiot ce eşti!*

Richard ţipă. Jack încercă să frâneze, dar nu reuşi.

Morgan îi puse piedica la fel de uşor cum îl trânteşte în curtea şcolii un bătăuş pe un elev mai mic. După Smokey Updike, şi Osmond, şi Gardener, şi Elroy, şi ceva care arăta ca o încrucişare de aligator şi tanc Sherman, tot ce mai lipsea efectiv pentru a-l doborî la pământ era supraponderalul şi hipertensivul Morgan Sloat pitit după o stâncă, pândind şi aşteptând ca un băiat prea încrezător, pe nume Jack Sawyer, să-i cadă, ţopăind, drept în cap.

— *I-i-i-i!* ţipă Richard în timp ce Jack se prăvălea pe burtă.

Observă nedesluşit umbrele lor combinate alungindu-se spre stânga – păreau să aibă tot atâtea braţe cât un idol hindus. Simţi greutatea metapsihică a Talismanului mutându-se uşor... apoi din greu.

— *ATENŢIE LA EL, RICHARD!* răcni Jack.

Richard căzu peste capul lui Jack, cu ochii uriaşi, pustiiţi de nefericire. Tendoanele gâtului i se reliefau ca nişte corzi de pian. În timp ce se rostogolea, ţinu Talismanul cât mai sus. Colţurile gurii i se încordaseră într-o grimasă disperată. Izbi solul cu faţa, ca focosul unei rachete defectuoase. Aici, în jurul locului unde Speedy coborâse în ţărână, nisipul nici nu era tocmai nisip, ci un grohotiş aspru, presărat cu pietricele şi scoici. Richard căzu peste o piatră pe care o râgâise cutremurul. Se auzi o bufnitură îndesată. Un moment, Richard păru un struţ cu capul îngropat în

nisip. Fundul lui, îmbrăcat în pantaloni de bumbac lustruit şi murdar, se clătină, încoace şi-ncolo, prin aer. În alte împrejurări – împrejurări nesatisfăcute de acea bufnitură înfundată, de exemplu – ar fi fost o poziţie comică, demnă de un Kodachrome: „Richard Raţionalu Făcând Trăsnăi la Plajă." Dar nu era deloc caraghios. Mâinile lui Richard se desfăcură încet... iar Talismanul se rostogoli un metru pe panta blândă a plajei şi se opri, reflectând cerul şi norii, nu pe suprafaţă, ci în interiorul său. luminat gingaş:

— *Richard!* urlă iarăşi Jack.

Morgan se afla undeva în spatele lui, dar Jack îl uitase pe moment. Toată siguranţa de sine i se risipise; îl părăsise în clipa în care piciorul acela, înveşmântat în lână cafenie, uşoară, se întinsese în faţa lui ca o barieră de taxare. Păcălit ca un pici în curtea grădiniţei, iar Richard... Richard era...

— *Rich...*

Richard se rostogoli cu faţa în sus, iar Jack văzu că sărmanul său chip obosit şiroia de sânge. O fâşie din scalp îi atârna aproape până peste ochi, triunghiulară, ca o velă zdrenţuită. Văzu firele de păr ieşind din partea de dedesubt, frecându-se de obrazul lui Richard ca o iarba de culoarea nisipului... iar în locul de unde se desprinsese pielea cu păr se vedea luciul golaş al craniului lui Richard Sloat.

— S-a spart? întrebă Richard. Glasul i se frânse, spre zbieret. *Jack, s-a spart când am căzut?*

— Nu-i nimic, Richie – s-a...

Ochii injectaţi ai prietenului său se bulbucară cu sălbăticie spre ceva aflat în spatele lui.

— *Jack! Jack, fii a...!*

Ceva ce se simţea ca o cărămidă de piele – unul dintre mocasinii Gucci ai lui Morgan Sloat – îl pocni pe Jack între picioare, peste testicule. Era cel mai vulnerabil punct, iar băiatul se îndoi în faţă, trăind deodată cea mai cumplită durere din viaţa lui – un chin fizic mai mare decât îşi închipuise vreodată. Nu putea nici măcar să ţipe.

— *N-are* nimic, spuse Morgan Sloat, dar *tu* nu arăţi prea bine, Jacky-băiete. Câtuşi de puţin.

Iar acum, omul care înainta încet spre Jack – înainta încet, fiindcă savura totul – era un om căruia Jack nu-i fusese niciodată prezentat cum se cuvine. Fusese un chip alb în fereastra unei uriaşe caleşti negre, preţ de câteva clipe, un chip cu ochi negri care, cumva, îi simţeau prezenţa; fusese o formă unduitoare, schimbătoare, croindu-şi drum cu forţa în realitatea câmpiei unde el şi Wolf sporovăiau despre minuni ca fraţii de lapte şi marca Lună-a-rutului; fusese o umbră în ochii lui Anders.

Dar până acum nu I-am văzut niciodată cu-adevărat pe Morgan de Orris, îşi spuse Jack. Iar el încă mai *era* Jack – Jack într-o pereche de pantaloni de bumbac, decoloraţi şi murdari, pe care te-ai aştepta să-i vezi la un coolie asiatic, şi sandale cu cureluşe de piele netăbăcită, dar nu la Jason/Jack. Pubisul îi era un uriaş urlet de durere încremenită.

La zece metri mai încolo se afla Talismanul, răspândindu-şi strălucirea radiantă peste o plajă cu nisip negru. Richard nu se vedea în preajmă, dar acest lucru nu se întipări în mintea conştientă a lui Jack decât puţin mai târziu.

Morgan purta o capă albastru-închis, prinsă la gât cu o copcie de argint patinat. Avea aceiaşi pantaloni subţiri de lână ca ai lui Sloat, dar aici îi stăteau bluzaţi în cizmele negre.

Acest Morgan păşea cu un şchiopătat uşor, piciorul său stâng, deformat, lăsând un şir de cratime scurte în nisip. Prin-zătoarea de argint a mantiei se legăna jos, largă, cu fiecare pas, iar Jack văzu că obiectul de argint nu avea absolut nimic de-a face cu capa, pe care o ţinea un şnur simplu, închis la culoare şi neîmpodobit. Acesta era un fel de pandantiv. Un moment, i se păru că era o crosă de golf mică, de soiul celei pe care o femeie ar putea-o scoate de la brăţară, purtând-o la gât, doar ca să se distreze. Dar când

Orris ajunse mai aproape, văzu că era prea subţire – şi nu se termina cu un cap de crosă, ci într-un vârf ascuţit.

Semăna cu un paratrăsnet.

— Nu, n-arăţi deloc bine, băiete, spuse Morgan de Orris.

Păşi spre locul unde Jack zăcea gemând, ţinându-se de pubis, cu picioarele strânse. Se aplecă spre el, cu mâinile proptite imediat deasupra genunchilor, studiindu-l pe băiat la fel cum ar studia un om, poate, un animal pe care tocmai l-a călcat cu maşina. Un animal destul de neinteresant, ca o marmotă sau o veveriţă.

— N-arăţi bine nici un *pic.* Morgan se aplecă şi mai aproape. Ai fost o problemă serioasă pentru mine, continuă Morgan de Orris, înclinându-se mai adânc. Mi-ai pricinuit pagube mari. Dar până la urmă...

— Cred că mor, şopti Jack.

— Încă nu. A, ştiu că aşa simţi, dar, crede-mă, încă nu mori. În vreo cinci minute ai să-ţi dai seama cum te simţi *cu adevărat* când mori.

— Nu... zău... sunt zdrobit... pe dinăuntru, gemu Jack. Mai aproape... vreau să spun... să cer... rog...

Ochii negri ai lui Morgan luceau pe faţa palidă. Poate cu satisfacţia gândului că Jack îi cerşea ceva. Se aplecă aproape, până când chipul său îl atinse pe-al băiatului. Durerea îl făcuse pe acesta să-şi strângă picioarele la piept. Acum, pistonă din ele în afară şi în sus. Un moment, avu senzaţia că o lamă ruginită îl spintecă de la organele genitale până-n stomac, dar sunetul sandalelor lui izbindu-l pe Morgan în faţă, spărgându-i buzele şi strivindu-i nasul într-o parte, meritã cu prisosinţă preţul durerii.

Morgan de Orris zbură de-a-ndăratelea, cu un răget de durere şi surpriză, mantia fâlfâindu-i ca aripile unui liliac uriaş.

Jack se ridică în picioare. O clipă, văzu castelul negru – era mult mai mare decât fusese hotelul „Agincourt", părea,

de fapt, să acopere hectare întregi de pământ –, iar apoi se repezi spastic pe lângă trupul lipsit de cunoştinţă *(sau mort!)* al lui Parkus spre Talisman, care zăcea liniştit, luminos, pe nisip, şi în timp ce fugea, făcu un salt înapoi, în Teritoriile americane.

— *O, ticălosule!* mugi Morgan Sloat. *Ticălos mic şi stricat, faţa mea, faţa mea, m-ai rănit la faţă!*

Urmară un pârâit trosnitor şi un miros ca de ozon. O ramură de fulger alb-albăstrui strălucitor trecu prin dreapta lui Jack, topind nisipul, prefăcându-l în sticlă.

În clipa următoare, luă Talismanul – *îl luă din nou!* Pulsaţiile de durere sfâşietoare din pubis începură de îndată să slăbească. Se întoarse spre Morgan, ridicând în mâini globul de cristal.

Morgan Sloat avea o buză însângerată şi-şi ţinea o mână pe obraz – Jack speră că-i rupsese câţiva dinţi. În cealaltă mână a lui Sloat, întinsă ca o imitaţie a poziţiei lui Jack, se afla obiectul în formă de cheiţă, care tocmai scuipase un trăsnet, plesnind nisipul lângă Jack.

Băiatul pomi într-o parte, cu braţele întinse drept înainte şi Talismanul schimbându-şi culorile interioare ca un caleido-scop-curcubeu. Părea să înţeleagă că Sloat era aproape, căci marele glob de cristal brăzdat începuse un fel de *zumzet* de joasă frecvenţă, pe care Jack îl simţea – mai mult decât îl auzea – ca pe nişte înţepături în mâini. O bandă de lumină albă, limpede şi strălucitoare, se deschise în Talisman, drept prin centrul său, ca o coloană orbitoare, iar Sloat sări smucit într-o parte şi îndreptă cheiţa spre capul lui Jack.

Îşi şterse buza de jos, mânjită cu sânge.

— M-ai rănit, împuţit mic, spuse. Să nu-ţi închipui că mingea aia de sticlă te mai poate-ajuta acum. Viitorul ei e doar puţin mai scurt decât al tău.

— Atunci de ce ţi-e frică de ea? întrebă băiatul, repezind din nou Talismanul înainte.

Sloat se feri lateral, de parcă Talismanul ar fi putut să tragă cu lovituri de trăsnet. *Nu ştie de* ce *este el în stare,* îşi dădu Jack seama. De *fapt nu ştie nimic despre el, ştie doar că-i doreşte.*

— Aruncă-l imediat, spuse Sloat. Dă-i drumul, pungaşule. Sau îţi zbor în clipa asta creştetul capului. Aruncă-l!

— Ţi-e frică, repetă Jack. Acum, că Talismanul e drept în faţa ta, ţi-e frică să vii să-l iei.

— N-am nevoie să vin să-l iau, replică Sloat. Pretendent blestemat. Aruncă-l! Ia să te vedem cum îl spargi cu mânuţele tale, Jacky.

— Vino să-l iei, Bloat, răspunse Jack.

Simţi că-l fulgeră un val înviorător de furie. *Jacky.* Nu putea *suferi* să audă apelativul mamei sale pentru el în gura băloasă a lui Sloat.

— Eu nu-s Hotelul Negru, Bloat. Nu-s decât un copil. Nu eşti în stare să-i iei unui copil o minge de sticlă?

Fiindcă era limpede că se aflau în meci nul, atât timp cât ţinea în mâini Talismanul. O scânteie prelungă şi albastră, vibrând la fel ca scăpărările din „demonii" lui Anders, se aprinse şi muri în centrul Talismanului. Imediat îi urmă alta. Jack încă mai simţea *zumzetul* acela puternic emanând din inima globului de cristal carelat. Fusese destinat să ia Talismanul – era *sortit să-l ia.* Talismanul ştiuse de existenţa lui încă de la naştere, gândea acum Jack, şi încă de-atunci îl aşteptase ca să-l elibereze. Avea nevoie de Jack Sawyer, şi de nimeni altul.

— Hai şi-ncearcă să-l iei, îl întărâtă Jack.

Sloat împinse cheiţa spre el, dezgolindu-şi colţii. Sângele i se prelingea pe bărbie. Un moment, Sloat păru nedumerit, frustrat şi furios ca un taur în ţarc, iar Jack, efectiv, îi zâmbi. Apoi, băiatul privi într-o parte, spre locul în care Richard zăcea pe nisip, iar zâmbetul i se şterse de pe faţă. Chipul lui Richard era acoperit cu sânge, care-i năclăia tot părul negru.

— Ticălo..., începu, dar făcuse o greşeală privind în altă parte.

O lance de lumină albastră cu galben, pârjolitoare, se înfipse în plajă, chiar lângă el.

Se întoarse spre Sloat, care tocmai îi trăgea un nou fulger la picioare. Jack sări înapoi, iar bara de lumină distrugătoare topi nisipul din faţa lui într-un lichid galben, incandescent, care se răci aproape instantaneu, devenind o fâşie lungă şi dreaptă de sticlă.

— Fiul tău va muri, spuse Jack.

— Moare mă-ta, se strâmbă la el Sloat. Aruncă blestemăţia aia până nu-ţi retez capul. Acum. Dă-i drumu'!

— De ce nu te duci tu să i-o tragi la o nevăstuică? replică Jack.

Morgan Sloat căscă gura şi chirăi, dezvăluind un şir de dinţi pătraţi, mânjiţi cu sânge.

— O să i-o trag la *hoitu*' tău!

Cheiţa se îndreptă, şovăind, spre capul lui Jack, apoi se abătu iar. Ochii lui Sloat luciră, şi-şi smuci mâna în sus, ridicând cheiţa spre cer. Din pumnul său păru să erupă vertical un mănunchi prelung de fulgere, desfăcându-se pe măsură ce se înălţa. Cerul se înnegri. Atât Talismanul, cât şi chipul lui Morgan Sloat, scăldat în lumina acestuia, străluceau în bezna neaşteptată. Jack îşi dădu seama că şi faţa lui trebuia să fie atinsă de apriga aură a Talismanului. Şi, de îndată ce agită sfera arzătoare spre Sloat, încercând, Dumnezeu ştie ce, să-l facă să scape cheiţa, să-l înfurie, să-i înfunde nasul în propria-i neputinţă, Jack înţelese că încă nu ştia până unde se întindeau puterile lui Sloat. Fulgi mari de zăpadă se învolburau din cerul întunecat. Sloat dispăru după cortina tot mai groasă. Jack îi auzi râsul nătâng.

4

Se chinui să coboare din patul de suferinţă şi străbătu odaia până la fereastră. Privi afară, spre plaja moartă de decembrie, luminată doar de-un singur felinar aliat lângă

podeţul de scânduri. Deodată, un pescăruş poposi pe pervazul exterior al ferestrei. Un ciucure cartilaginos îi atârna dintr-o parte a ciocului, şi, în clipa aceea, se gândi la Sloat. Pescăruşul semăna cu Sloat.

Mai întâi, Lily se retrase, apoi reveni. Simţea o furie ridicolă. Un pescăruş n-avea cum să semene cu Sloat, şi nici nu putea să-i invadeze teritoriul... nu era *corect.* Ciocăni cu degetul în geamul rece. Pasărea îşi înfoie scurt aripile, dar nu zbură. Iar femeia auzi un gând răsunându-i din creierul rece, îl auzi la fel de clar ca pe o undă radio.

Jack moare, Lily... Jack moaarrreeeee...

Pasărea înclină capul înainte. Ciocăni în geam intenţionat, precum corbul lui Poe.

Moaaaaaarecee...

— *NU!* ţipă Lily. *MARŞ DE-AICI, SLOAT!*

De astă-dată nu mai ciocăni, ci lovi cu pumnul, spărgând sticla. Pescăruşul fâlfâi de-a-dăratelea, chiţcăind, aproape căzând. Aerul îngheţat năvăli prin gaura din fereastră.

Din mâna lui Lily curgea sânge – nu, nu, nu curgea, ci şiroia. Se tăiase rău, în două locuri. Îşi smulse cioburile din palmă, apoi se şterse de corsajul cămăşii de noapte.

— *LA ASTA NU TE-AI AŞTEPTAT, ESTE, CAP DE PULĂ ?* zbieră ea spre pasăre, care dădea târcoale, neliniştită, peste grădini. Izbucni în lacrimi. Acum lasă-l în pace! Lasă-l în pace! *LASĂ-L PE FIUL MEU ÎN PACE!*

Era toată plină de sânge. Aerul rece intra prin geamul spart. Şi văzu, afară, primii fulgi de zăpadă coborând agale din cer, în aura de lumină albă a felinarului.

5

— Atenţie, Jacky!

Încet. Din stânga.

Jack se roti într-acolo, ţinând Talismanul ca pe o lanternă. Se proiectă o rază de lumină, plină cu fulgi mari de zăpadă. Nimic altceva. Întunecime... ninsoare... zgomotul oceanului.

— Nu în partea aia, Jacky.

Se răsuci spre dreapta, cu picioarele alunecându-i pe zăpadă. Mai aproape. Ajunsese mai aproape.

Ridică Talismanul.

— Vino şi ia-l, Bloat!

— N-ai nici o şansă, Jack. Te pot doborî oricând am chef.

În spatele lui... şi mai aproape. Dar, când înălţă Talismanul arzător, nu văzu nici urmă de Sloat. Zăpada i se învolbura în faţă. O inhală, începând să tuşească.

Sloat chicoti pe înfundate, undeva, drept în faţa lui.

Jack sări înapoi, aproape împiedicându-se de Speedy.

— Hu-huu, Jacky!

O mână ieşi din întuneric, în stânga, şi zgârie urechea băiatului. Se întoarse într-acolo, cu inima bătându-i nebuneşte şi ochii ieşiţi din orbite. Lunecă şi căzu într-un genunchi.

Richard slobozi un geamăt gros, sforăitor, undeva în apropiere.

Deasupra, o canonadă de tunete răbufni în bezna pe care o pogorâse, cine ştie cum, Sloat.

— Aruncă-n mine cu el! îl sâcâi Sloat.

Ieşi dănţuind din tenebrele furtunoase, cu-toate-expunerile-suprapuse-de-a-valma. Pocnea din degetele mâinii drepte, iar cu stânga agita spre Jack cheiţa de tinichea. Gesticula cu mişcări smucite, sincopat-excentrice. Lui Jack, Sloat îi părea ca imitaţia scrântită a unui solist de orchestră latină de odinioară – Xavier Cugat, eventual.

— Aruncă-l-ncoace, ce stai? Galeria de tir, Jack! Porumbelul de argilă! Marele şi bătrânul unchi Morgan! Ce zici, Jack? Faci o-ncercare? Aruncă globul şi câştigi o păpuşă Kewpie!

Iar Jack descoperi că trăsese Talismanul lângă umărul drept, părând să se pregătească întocmai pentru acest lucru. Te *bântuie, încearcă să te-arunce pradă panicii, să te facă să-l azvârli, să...*

Sloat se strecură încet, înapoi, în tenebre. Zăpada se învârtejea.

Jack se învârti de jur-împrejur, nervos, dar nu-l putu vedea pe Sloat nicăieri. *Poate şi-a luat zborul. Poate...*

— Ca'e-i cioaca, Jacky?

Nu, tot acolo era. Undeva. La stânga.

— Am râs când a crăpat dragu' de tac-tu, Jacky. I-am râs în faţă. Când, în sfârşit, i s-au oprit motoarele, am simţit...

Glasul triluia. Se stinse un moment. Reveni. În dreapta. Jack se roti într-acolo, neînţelegând ce se întâmpla, cu nervii tot mai încordaţi.

— ... că mi-a zburat inima ca o păsărică-n tării. Uite-aşa a zburat, Jacky-băiete.

O piatră se ivi din întuneric – ţintită nu spre Jack, ci către sfera de cristal. Băiatul se feri. Îl întrezări neclar pe Sloat. Acesta dispăru iar.

Tăcere... apoi Sloat reveni, punând o nouă placă.

— Am futut-o pe mă-ta, Jacky, îl hărţui glasul, din spatele lui.

O mână grasă şi fierbinte îl apucă de turul pantalonilor.

Jack făcu o piruetă, de astă-dată aproape împiedicându-se de Richard. Lacrimi – fierbinţi, dureroase, jignite – începură să-i şiroiască din ochi. Le detesta, dar n-avea ce face, şi nimic în lume nu le putea nega. Vântul urla ca un dragon într-un tunel aerodinamic. *Magia e în tine,* spusese Speedy, dar unde era acum magia? Unde, ah, unde, ah, unde?

— *Să nu te legi de mama!*

— Am futut-o o grămadă, adăugă Sloat, cu voioşie îngâmfată. Din nou la dreapta. O siluetă grasă, ţopăind prin întuneric. Am futut-o la *cerere,* Jacky!

În spatele lui! Aproape!

Jack se întoarse. Ridică Talismanul. Ţâşni o fâşie lată de lumină. Sloat se retrase din ea dansând, dar nu înainte ca Jack să fi văzut o grimasă de durere şi furie. Lumina aceea îl atinsese pe Sloat, îl lovise.

Nu lua în seamă ce spune – sunt numai minciuni şi-o ştii foarte bine. Dar cum poate să facă asta? Parc-ar fi Edgar

Bergen. Ba nu... parc-ar fi indienii în noapte, înconjurând convoiul de căruţe. Cum o poate face?

— De data asta, îmi pârlişi mustăţile niţel, Jacky, spuse Sloat şi chicoti suculent, dar cam sufocat.

Jack gâfâia ca un câine într-o zi caniculară, căutându-l cu ochi înnebuniţi pe Sloat prin întunericul furtunos.

— Da' nu-ţi port pică pentru asta, Jacky. Acuma, ia să vedem noi. Despre ce vorbeam? A, da. Despre mă-ta...

Un tril mărunt... o uşoară ştergere... iar apoi, din dreapta sosi şuierând o piatră şi-l lovi pe Jack în tâmplă. Se răsuci, dar Sloat dispăruse iarăşi, furişându-se agil înapoi, în ninsoare.

— Mă-ncolăcea cu cracii ăia lungi ai ei până urlam s-aibe milă! declară Sloat din spatele lui Jack, undeva în dreapta. *AUUUU-AUUUUUUUU!*

Nu-l lăsa să te-nvingă, nu-l lăsa să te scoată din minţi, nu-l...

Dar n-avea încotro. Despre *mama* lui vorbea individul ăsta spurcat; despre *mama* lui.

— Încetează! Taci din gură!

Acum, Sloat era în faţa lui – atât de aproape, încât Jack ar fi trebuit să-l vadă desluşit, în pofida ninsorii dese, dar nu se distingea decât o licărire, ca un chip văzut noaptea sub suprafaţa apei. Altă piatră ţâşni din întuneric, lovindu-l pe Jack în ceafă. Se clătină înainte, cât pe-aci să cadă din nou peste Richard – un Richard care dispărea rapid sub pătura de zăpadă.

Văzu stele... şi înţelese ce se întâmpla.

Slont face un salt! Un salt... se mişcă... în Teritorii!

Jack se roti într-un cerc nesigur, ca un om atacat de-o sută de duşmani. Un fulger linse întunericul, într-o rază îngustă, verde-albăstruie. Întinse Talismanul spre el, sperând să-l abată înapoi către Sloat. Prea târziu. Se stinse.

Atunci cum se face că nu-l văd acolo? Acolo, în Teritorii!

Răspunsul îi parveni într-o străfulgerare orbitoare... şi, tot ca pentru a-i răspunde, Talismanul aprinse un evantai

teribil de lumină albă – tăind ninsoarea ca farul unei locomotive.

Nu-l văd acolo, nu reacţionez acolo, pentru că nu NU sunt acolo! Jason s-a dus... şi am o singură natură! Sloat Migrează pe o plajă unde nu-i nimeni, decât Morgan de Orris şi un om mort sau muribund pe nume Parkus – nici Richard nu-i acolo, fiindcă fiul lui Morgan de Orris, Rushton, a murit de mult, iar Richard e şi el de-o singură natură! Când am făcut saltul înainte, Talismanul era acolo... dar Richard nu era! Morgan Migrează... se deplasează... Migrează înapoi... Încearcă să mă facă să-mi pierd minţile...

— Huu-huuu! Jacky-băiete!

Stânga.

— Aici!

Dreapta.

Dar Jack nu mai asculta ca să depisteze locul. Privea în Talisman, aşteptând următoarea notă accentuată, cea mai importantă din viaţa lui.

De la spate. Acum, avea să vină din spate.

Talismanul se aprinse, ca o lampă puternică în zăpadă.

Jack pivotă... şi, în timp ce se răsucea, făcu saltul în Teritorii, în lumina strălucitoare a soarelui. Iar acolo se afla Morgan de Orris, în mărime naturală şi de două ori pe-atât de urât. Un moment, nu-şi dădu seama că Jack îi ghicise trucul: şchiopăta repede, ocolindu-l şi căutând un loc de unde să apară în spatele băiatului, la următorul salt în Teritoriile americane. Pe chip avea un rânjet de băieţaş răutăcios. Capa îi tresălta şi se înfoia în jurul trupului. Îşi târa piciorul stâng, iar Jack observă că urmele acestuia haşurau solul peste tot împrejurul lui. Morgan îi dăduse târcoale în cercuri repetate, hărţuindu-l, întărâtându-l cu minciuni obscene despre mama lui, aruncând în el cu pietre şi Migrând mereu înainte şi-napoi.

Jack strigă din răsputeri:

— TE VĂD!

Morgan privi în jur şi, văzându-l, încremeni, total şocat, cu o mână încleştată pe bagheta de argint.

— *TE VAD!* strigă iarăşi Jack. Mai facem un tur, Bloat?

Morgan de Orris smuci spre el vârful baghetei, schimbându-se la faţă într-o secundă, de la expresia nătângă, datorată şocului, la alura, mult mai firească pentru el, a omului deştept, care întrezăreşte imediat toate posibilităţile într-o situaţie dată. Ochii i se îngustară. În clipa în care Morgan de Orris privi spre el de-a lungul baghetei argintii, îngustându-şi ochii ca nişte cătări de armă, Jack fu cât pe-aci să facă saltul înapoi, în Teritoriile americane, ceea ce l-ar fi costat viaţa. Dar, cu o secundă înainte ca prudenţa sau panica să-l fi împins, într-un salt, drept în faţa unui camion ce mergea cu viteză, aceeaşi intuiţie care-l înştiinţase că Morgan Migra între lumi îl salvă din nou – Jack învăţase procedeele adversarului său. Rămase pe loc, aşteptând iarăşi acea notă accentuată, aproape mistică. O fracţiune de secundă, Jack Sawyer îşi ţinu respiraţia. Dacă Morgan ar fi fost doar cu o câtime mai puţin mândru de viclenia sa, îl putea omorî pe Jack Sawyer, aşa cum dorea cu atâta ardoare, chiar în acel moment.

Dar, în loc de asta, întocmai cum se aşteptase Jack, imaginea lui Morgan părăsi brusc Teritoriile. Jack trase aer în piept. Trupul lui Speedy (trupul lui *Parkus,* îşi dădu el seama) zăcea nu departe, nemişcat. Accentul sosi. Jack exhală şi *Migră* înapoi.

O nouă săgeată de sticlă despică nisipul plajei din Point Venuti, reflectând cu licăriri imprevizibila rază de lumină albă ce emana din Talisman.

— Pierduşi una, este? şopti, din beznă, Morgan Sloat.

Pe Jack îl asedia ninsoarea, vântul rece îi îngheţa membrele, gâtlejul, fruntea. La o lungime de maşină distanţă, chipul lui Sloat plutea în faţa lui, cu fruntea încreţită în zbârciturile familiare, cu gura însângerată deschisă. Întindea cheiţa spre Jack, prin viforniţă, iar pe mâneca maronie a costumului i se aşternea un strat de

zăpadă. Jack observă o dâră neagră de sânge curgând din nara stângă a nasului discordant de mic. Ochii lui Sloat, injectaţi de durere, străluceau în văzduhul întunecat.

6

Richard Sloat deschise ochii, confuz. Îi îngheţaseră toate mădularele. La început, crezu, fără nici un fel de emoţie, că murise. Căzuse undeva, probabil pe treptele acelea abrupte şi înşelătoare din spatele tribunei mari de la Thayer School. Acum era îngheţat bocnă şi nu i se mai putea întâmpla nimic. Un moment, îl încercă o ameţitoare uşurare.

Simţi un nou junghi de durere în cap, şi sânge cald prelingându-se peste mâna degerată – ambele senzaţii dovedind că, indiferent ce s-o fi ales de el în acele momente, Richard Llewellyn Sloat încă nu murise. Era doar o vietate rănită, suferindă. Părea că îi fusese retezată complet vârful calotei craniene. Habar n-avea unde se găsea. Era frig. Ochii i se limpeziră îndeajuns ca să-i dea de veste că zăcea în zăpadă. Venise iarna. Alţi fulgi de zăpadă se revărsau peşte el din cer. Apoi auzi glasul tatălui său şi îşi aminti totul.

Richard rămase cu mâna pe creştetul capului, dar îşi înclină foarte încet bărbia, astfel ca să poată privi în direcţia de unde răsuna vocea tatălui său.

În clipa următoare, îşi dădu seama că Jack Sawyer ţinea Talismanul în mâini. Talismanul era intact. Şi-o parte din acea uşurare, resimţită atunci când crezuse că a murit, îl învălui iar. Chiar şi fără ochelari, Richard putea să vadă că Jack avea o înfăţişare imbatabilă, *mândră,* care-l mişcă adânc. Jack arăta ca un... ca un erou. Asta era tot. Un erou murdar, zdrenţuit, revoltător de fraged ca vârstă, nepotrivit pentru rol din aproape toate punctele de vedere, dar totuşi, incontestabil, erou.

Richard mai văzu şi că Jack era, acum, doar Jack. Acea formidabilă *extra*-calitate, de star de cinema catadicsind să umble prin lume ca un puşti de doisprezece ani jigărit,

dispăruse. Ceea ce făcea ca lui Richard să-i pară şi mai impresionant eroismul prietenului său.

Tatăl lui zâmbea rapace. Dar acela nu era tatăl lui. Tatăl lui fusese devorat pe dinăuntru de mult – devorat de nebunească sa invidie faţă de Phil Sawyer, de lăcomia ambiţiilor sale.

— O putem ţine tot aşa, la nesfârşit, spuse Jack. Nu-ţi voi da niciodată Talismanul, iar tu nu-l vei putea niciodată distruge cu jucăria aia. Renunţă.

Vârful cheiţei din mâna lui Sloat se abătu încet lateral şi în jos, orientându-se, asemenea chipului său nesăţios, direct spre el.

— Mai întâi am să-l spulber pe Richard în bucăţi, spuse acesta. Cniar vrei să-l vezi pe ortacul tău Richard făcut friptură? Hmmm? Vrei? Şi, fireşte, nu voi ezita să-i fac acelaşi lucru belelei ăleia de lângă el.

Jack şi Sloat schimbară o privire scurtă. Richard ştia că tatăl său nu glumea. Avea să-l ucidă, dacă Jack nu-i preda Talismanul. Iar după aceea avea să-l omoare şi pe bătrânul negru, Speedy.

— N-o face, reuşi Richard să şoptească. Bagă-ţi picioarele-n el, Jack. Zi-i să se ducă-n mă-sa.

Jack îl năuci aproape complet, făcându-i cu ochiul.

— Doar lasă jos Talismanul, îl auzi el spunând pe tatăl său.

Richard văzu cu groază cum Jack îşi înclina palmele, lăsând Talismanul să se rostogolească la pământ.

7

— *Jack, nu!*

Jack nu întoarse capul spre Richard. *Nu eşti stăpânul unui lucru dacă nu poţi renunţa la el de bunăvoie,* îi bubuia în minte. *Nu ai un lucru dacă nu-l poţi da, profitul nu-ţi oferă nimic ţie, ca om, iar asta n-o înveţi la şcoală, o înveţi pe drum, o înveţi de la Ferd Janklow, de la Wolf, de la*

Richard, care cade-n cap pe pietre ca o rachetă Titan II ce n-a detonat ca lumea.

Înveţi aceste lucruri, sau crăpi, undeva în lume, unde nu arde nici o lumină curată.

— Gata cu omorurile, spuse el, în bezna înzăpezită a acelei după-amieze, pe-o plajă din California.

Ar fi trebuit să se simtă complet epuizat – după ce rezistase patru zile de-a rândul unui şir de orori, acum, la sfârşit, dăduse din mână mingea ca un fundaş începător, care mai are mult de-nvăţat. O aruncase de bunăvoie. Totuşi, acela pe care-l auzi fu glasul convins al lui Anders – Anders care îngenunchease în faţa lui Jack/Jason cu kiltul împrejurul lui şi capul plecat, Anders care spusese: *Totu-o să hie bine, totu-o să hie bine şi trebile de tot soiu-o să hie bine.*

Talismanul ardea pe plajă, fulgii de zăpadă topindu-se pe umflătura sa gingaşă, ca pântecul unei femei însărcinate, prefăcându-se în picături de apă. Şi fiecare picătură era un curcubeu, iar în clipa aceea Jack cunoscu ameţitoarea puritate a faptului de-a *renunţa la cel mai trebuincios lucru.*

— Gata cu *măcelul.* Du-te şi sparge-l, dacă poţi. Mi-e milă de tine.

Aceste ultime cuvinte au fost, cu siguranţă, cele care l-au distrus pe Morgan Sloat. Dacă ar mai fi păstrat o zdreanţă de gând raţional, ar fi smuls o piatră de sub zăpadă şi ar fi zdrobit Talismanul... aşa cum putea fi zdrobit, în simpla şi neprotejata sa vulnerabilitate.

În loc s-o facă, îndreptă spre Talisman cheiţa.

În acest timp, în minte îi năvăliră delicioase amintiri pline de ură despre Jerry Bledsoe şi despre soţia acestuia. Jerry Bledsoe, pe care-l ucisese, şi Nita Bledsoe, care ar fi trebuit să fie Lily Cavanaugh... Lily, care-l pălmuise atât de tare încât îi dăduse sângele pe nas, cu singurul prilej când, beat fiind, încercase s-o atingă.

Focul ţâşni cântând – foc verde-albăstrui izbucnind din ţeava de tinichea a cheiţei. Săgetă spre Talisman, îl izbi, îl învălui, îl prefăcu într-un soare arzător. O clipă, toate culorile din lume se zăriră acolo... o clipă, acolo fură *toate lumile.* Apoi se stinse.

Talismanul înghiţi focul din cheiţa lui Morgan.

Îl mâncă pe tot.

Se lăsă din nou întunericul. Lui Jack îi fugiră picioarele de sub el şi se aşeză cu un zgomot surd pe gambele moi, desfăcute, ale lui Speedy Parker. Speedy scose un mormăit şi tresări.

Timp de două secunde, totul încremeni... apoi, deodată, flacăra erupse din Talisman, ca un torent. Ochii lui Jack se deschiseră larg, în pofida gândului chinuitor, frenetic *(te va orbi! Jack! te* va...), iar geografia modificată a localităţii Point Venuti se lumină ca şi cum Dumnezeul Tuturor Universurilor s-ar fi aplecat să ia un instantaneu. Jack văzu hotelul „Agincourt" năruit, aproape distrus; văzu platourile prăbuşite, care erau acum şesuri; îl văzu pe Richard zăcând pe spate; îl văzu pe Speedy culcat pe burtă, cu capul întors într-o parte. Speedy zâmbea.

Apoi, Morgan Sloat fu propulsat înapoi şi înfăşurat într-un câmp de foc provenit din propria-i cheiţă – foc ce fusese absorbit în Talisman la fel ca străfulgerările de lumină din luneta lui Sunlight Gardener –, care revenea acum spre el, înmiit.

O gaură să căscă între lumi – o gaură mare cât tunelul ce ducea în Oatley –, iar Jack îl zări pe Sloat, cu frumosul său costum cafeniu pârjolit, cu o mână ca de ceară, scheletică, încleştată încă pe cheiţă, împins prin gaura aceea. Ochii lui Sloat fierbeau în găvane, dar erau larg deschişi... *erau conştienţi.*

Şi, în timp ce se îndepărta, Jack îl văzu schimbându-se – văzu apărând mantia ca aripile unui liliac care-a trecut prin flacăra unei torţe, îi văzu cizmele arzând, părul în flăcări.

Văzu cheiţa transformându-se în ceva asemănător unui paratrăsnet miniatural.

Văzu... *lumina zilei!*

8

Reveni ca un potop. Jack se rostogoli pe plaja înzăpezită, ferindu-se de ea, orbit. În urechi – aflate adânc înlăuntrul capului – continua să audă urletul tot mai stins al lui Morgan Sloat zburând înapoi, prin toate lumile ce existau în nefiinţă.

— Jack?

Richard se ridică în şezut, buimac, ţinându-se de cap.

— Jack, ce s-a-ntâmplat? Cred c-am căzut pe scările stadionului.

Speecly se mişca slab în zăpadă, iar apoi se împinse în braţe, cam ca o lată care face flotări, şi privi spre Jack. În ochi i se citea extenuarea... dar petele îi dispăruseră de pe chip.

— Bună treabă, Jack, spuse, şi râânji. Bună...

Căzu din nou, gâfâind.

Curcubeu, îşi zise năuc, Jack. Se ridică, apoi se prăbuşi iarăşi. Zăpada îngheţată, ce-i acoperea faţa, începu să se topească, şiroind ca nişte lacrimi. Se săltă în genunchi, apoi în picioare. O spuzeală de punctişoare îi jucă în faţa ochilor... dar văzu enorma groapă arsă din zăpadă, pe locul unde stătuse Morgan. Forma o coadă, asemenea unei lacrimi.

— *Curcubeu!* strigă Jack Sawyer şi ridică mâinile spre cer, plângând şi râzând. *Curcubeu! Curcubeu!*

Se apropie de Talisman şi îl luă în mâini, continuând să plângă.

Îl duse la Richard Sloat, care fusese Rushton; la Speedy Parker, care era ceea ce era.

Îi tămădui.

Curcubeu, curcubeu, curcubeu!

CAPITOLUL XLVI – Altă călătorie

1

Îi tămădui, dar n-avea să-şi poată aminti niciodată cu precizie cum se întâmplase, sau vreun detaliu concret – o vreme, Talismanul se învăpăiase şi cântase în mâinile lui, lăsându-l cu cea mai vagă amintire posibilă a focului său ce părea efectiv să se *scurgă peste ei,* până când îi scăldă într-o baie de lumină. Numai atât îi rămase în memorie.

La sfârşit, triumfătoarea lumină din Talisman slăbise... pălise... se stinsese.

Jack, cu gândul la mama lui, scoase un strigăt răguşit, tânguitor.

Speedy se îndreptă spre el, clătinându-se prin zăpada ce se topea, şi-i cuprinse umerii cu braţul.

— Se va întoarce, Jack Călătorule.

Zâmbi, dar arăta de două ori mai obosit decât Jack. Speedy se vindecase... Însă tot nu se simţea bine. *Lumea asta îl ucide,* îşi zise Jack. *Până la urmă, ucide acea parte din el care e Speedy Parker. Talismanul l-a vindecat... dar el, totuşi, moare.*

— Ai sărit în ajutorul *lui,* spuse Speedy, şi vrei să crezi că şi *el* are să vină în ajutorul *tău.* Nu-ţi face griji. Haide-aicea, Jack. Vină unde zace pretenu' tău.

Jack se apropie. Richard dormea în zăpada topită. Sinistra fâşie de piele jupuită dispăruse, dar acum prin păr i se vedea o porţiune lungă şi albă a scalpului – un loc unde părul n-avea să-i mai crească niciodată.

— Ia-i mâna.

— De ce? Pentru ce?

— Facem un salt.

Jack îl privi întrebător pe Speedy, însă acesta nu-i mai oferi nici o explicaţie. Clătină doar din cap, de parcă ar fi spus: Da, *m-ai auzit cum trebe.*

Ei bine, îşi zise Jack, *ducă am avut pân-aici încredere-n el...*

Se aplecă şi-l prinse pe Richard de mână. Speedy îl apucă de cealaltă.

Aproape fără nici un efort, toţi trei Migrară.

2

Aşa cum intuise Jack, cel aflat lângă el aici, pe acest nisip negru, arat peste tot de piciorul infirm al lui Morgan de Orris, arăta zdravăn, sănătos şi însufleţit.

Jack îl privi cu uimire – şi cu oarecare nelinişte – pe acest străin care semăna puţin cu un frate mai tânăr al lui Speedy Parker.

— Speedy – domnule Parkus, vreau să spun –, ce doriţi să...

— Aveţi nevoie de odihnă, băieţi, îl întrerupse Parkus. Tu cu siguranţă, iar tânăru' conaş şi mai mult. Numai el ştie cât de aproape de moarte a ajuns... şi nu cred că-i genul de om care să recunoască prea mult, nici chiar *faţă de sine însuşi.*

— Mda, încuviinţă Jack. *Aici* aţi nimerit-o.

— Se va odihni mai bine acolo, îi spuse Parkus lui Jack, pornind în lungul plajei, spre partea opusă castelului, cu Richard în braţe.

Jack îl urmă, poticnit, cât putea de repede, dar treptat se pomeni rămânând în urmă. Îşi pierdu curând suflul şi îşi simţi picioarele ca de gumă. Îl durea capul, ca reacţie la bătălia finală – mahmureala şocului, bănuia.

— De ce... unde...

Atât putu să articuleze. Ţinea Talismanul la piept. Acum era mat, cu exteriorul opac, parcă plin de funingine, şi nu mai prezenta deloc interes.

— Doar un pic mai sus, răspunse Parkus. Tu şi prietenul tău n-aţi vrea să vă odihniţi acolo unde-a fost *el,* aşa-i?

Şi, deşi era atât de obosit, Jack clătină din cap.

Parkus privi în urmă peste umăr, apoi se uită la Jack cu tristeţe.

— Acolo pute răutatea lui, şi pute şi lumea ta, Jack.

— Pentru mine, amândouă miros prea asemănător ca să mă mângâie cu ceva.

Parkus porni iar, cu Richard în braţe.

3

După vreo patruzeci de metri, se opri. Aici, nisipul negru căpătase o culoare mai deschisă – nu alb, ci o nuanţă de gri. Parkus îl depuse pe Richard jos, cu blândeţe. Jack se întinse alături. Nisipul era cald – binecuvântat de cald. Nici urmă de zăpadă.

Parkus se aşeză lângă el, cu picioarele încrucişate.

— Acum o să tragi un pui de somn. Poate să vină ziua de mâine până te-oi deştepta. Dacă-i pe-aşa, n-are să te deranjeze nimeni, spuse el, aruncând o privire în jur.

Parkus arătă cu mâna spre locul în care, în Teritoriile americane, se aflase Point Venuti. Jack zări mai întâi castelul negru, cu o aripă surpată, zdrobită ca de-o explozie cutremurătoare dinăuntru. Acum, castelul arăta aproape prozaic. Ameninţarea i se arsese, comoara necuvenită îi fusese smulsă. Nu mai erau decât pietre dispuse în forme ordonate.

Privind mai departe, Jack observă că aici cutremurul nu fusese atât de violent – şi pricinuise mai puţine distrugeri. Zări câteva colibe răsturnate, ce păreau să fi fost clădite mai mult din lemn adus de ape; văzu nişte trăsuri sfărâmate, ce-ar fi putut sau nu să fi fost Cadillacuri în Teritoriiile americane; ici-colo se zărea câte un trup neînsufleţit, lăţos.

— Cei care-au fost aici şi-au supravieţuit s-au dus acum, spuse Parkus. Ştiu ce s-a-ntâmplat, ştiu că Orris e mort, si n-au să te mai supere. Răul care-a domnit pe-aici nu mai este. Ştii? *Simţi?*

— Da, şopti Jack. Dar... domnule Parkus... dumneavoastră nu... nu...

— Mă duc? Ba da. Foarte curând. Tu şi prietenul tău veţi trage un somn bun, dar mai întâi noi doi trebuie să stăm un pic de vorbă. N-o să dureze mult, aşa că vreau să-ncerci să-ţi salţi capul din piept, cel puţin deocamdată.

Cu un oarecare efort, Jack înălţă capul şi-şi redeschise ochii complet – sau, mă rog, *aproape* complet. Parkus încuviinţă.

— Când vă deşteptaţi, luaţi-o spre răsărit... dar să nu Migraţi! Staţi aici o vreme. Rămâneţi în Teritorii. Au să se-ntâmple prea multe dincolo, la voi – formaţiuni de salvare, echipe de ştiri, Jason mai ştie ce. Cel puţin zăpada se va topi înainte să alic cineva ce-a fost acolo, în afară de câţiva oameni pe care n-o să-i ia nimeni în seamă, socotindu-i nebuni paşnici...

— Dar de ce trebuie să plecaţi?

— Trebuie să hoinăresc puţin acuma, Jack. Aici sunt multe treburi de făcut. Vestea morţii lui Morgan va fi fiind deja pe drum spre răsărit. Cu repeziciune. În momentul ăsta sunt în urma ştirii, şi trebuie să i-o iau înainte, dacă pot. Vreau să mă-ntorc la Avanposturi... şi-n răsărit... Înainte ca o mulţime de băieţi cam păcătoşi s-o pornească spre alte locuri. Privi către ocean, cu ochii reci şi cenuşii ca piatra de cremene. Când vine scadenţa, oamenii trebuie să plătească. Morgan s-a dus, dar încă mai sunt datorii de achitat.

— Sunteţi ceva ca un fel de poliţist pe-aici, nu?

Parkus confirmă din cap.

— Sunt ceea ce-aţi numi voi Judecător General şi Înalt Lord Executor combinate într-una singură. Aici, adică. Îi puse lui Jack pe cap o mână caldă, puternică. Dincolo, nu-s decât băiatul acela care se-nvârte din loc în loc, face câteva trebuşoare bune la toate şi struneşte oarece cântecele. Şi câteodată, crede-mă, îmi place mult mai mult aşa ceva.

Zâmbi din nou, iar de astă-dată *era* Speedy.

— Şi-l vezi pe băiatul ăsta din când în când, Jacky. Hmm, din când în când şi din loc în loc. Într-o piaţă, poate, sau într-un parc.

ii făcu lui Jack cu ochiul.

— Dar Speedy nu e... bine, spuse băiatul. Indiferent ce-i în neregulă la el, e ceva asupra căruia Talismanul n-a putut să aibă nici un efect.

— Speedy e *bătrân.* Are vârsta mea, dar lumea voastră l-a îmbătrânit mai repede decât pe mine. Cu toate astea, i-au mai rămas câţiva ani de trăit. Poate nu tocmai mulţi. Nu-ţi face gânduri negre, Jack.

— Promiteţi? întrebă Jack.

Parkus zâmbi.

— Da, băiatu'.

Jack răspunse şi el cu un zâmbet obosit.

— Tu şi cu prietenul tău să vă îndreptaţi către răsărit. Mergeţi până socotiţi c-aţi făcut vreo zece kilometri. Treceţi de colinele acelea joase, şi pe urmă veţi fi în siguranţă. Uşor de mers. Uitaţi-vă după un copac mare – cel mai afurisit de mare copac pe care l-aţi văzut vreodată. Te urci în copacul ăla bătrân, Jack, îl iei pe Richard de mână şi faci un salt înapoi. Veţi ieşi lângă un sequoia gigantic, cu un tunel săpat la rădăcină, ca să treacă şoseaua. Şoseaua e Drumul 17, şi vă veţi găsi la periferia unui orăşel din nordul Californiei, numit Storeyville. Intraţi în oraş. Lângă semaforul intermitent se află o benzinărie Mobil.

— Şi pe urmă?

Parkus ridică din umeri.

— Nu ştiu, nu-s sigur. Poate că, Jack, vei întâlni un om pe care-ai să-l recunoşti.

— Dar cum vom ajunge a...

— Şşştt, făcu Parkus şi-i puse lui Jack o mână pe frunte, exact aşa cum făcea mama lui când era

(somnişor la genişoare, tata e la vânătoare, şi tot răhăţelu' ăsta minunat, la-la, nani-nani, Jacky, totu-i bine şi totu-i bine şi) foarte mic.

— Destul cu întrebările. De-acum, totul va fi în regulă cu tine şi cu Richard, cred.

Jack se întinse pe jos. Îşi cuibări mingea întunecată în căuşul unui braţ. Acum, fiecare pleoapă părea să aibă agăţat de ea un bulgăre de zgură.

— Trebuie să fii viteaz şi drept, Jack, spuse Parkus, cu calmă gravitate. Aş vrea să fii propriul meu fiu... şi te salut pentru curajul tău. Şi pentru credinţa ta. Există oameni, în multe lumi, care-ţi poartă o mare datorie de recunoştinţă. Şi, într-un fel sau altul, cred că cei mai mulţi dintre ei simt asta.

Jack reuşi să surâdă.

— Mai stai puţin, spuse el, cu glas stăpânit.

— Bine. Până adormi. Lasă gândurile negre, Jack. Aici, nimic nu-ţi va face nici un rău.

— Mama spunea întotdeauna...

Dar, înainte de a-şi putea termina gândul, îl fură somnul.

4

Iar somnul continuă să-l ţină îmbrăţişat, în cine ştie ce chip misterios, a doua zi, în vreme ce era, zice-se, treaz – sau dacă nu somnul, atunci o anume facultate a minţii, de amorţeală protectoare, care făcu ca întreaga zi să treacă uşor, ca în vis. Jack şi Richard – la fel de şovăitor şi lent în mişcări – stăteau lângă cel mai înalt copac din lume. De jur-împrejurul lor, covorul pădurii era presărat cu pete de lumină. Zece bărbaţi în toată firea, ţinându-se de mâini, nu i-ar fi putut cuprinde trunchiul în întregime. Copacul se înălţa drept în sus, masiv şi cu coroana largă: într-un codru de copaci înalţi, era un adevărat leviathan, un exemplu pur al exuberanţei Teritoriilor.

Nu-ţi face griji, spusese Parkus, chiar în timp ce ameninţa să se şteargă încet din văzduh, precum Pisica din Cheshire. Jack îşi lăsă capul pe spate, ca să privească spre vârful copacului. Deşi nu-şi dădea seama, psihic era epuizat. Imensitatea copacului nu-i trezi în suflet decât un licăr slab

de uimire. Băiatul îşi rezemă o mână pe scoarţa surprinzător de netedă. *L-am omorât pe omul care mi-a ucis tatăl,* îşi spuse. Cu cealaltă mână, strânse globul întunecat, aparent mort, al Talismanului. Richard privea cu ochi mari coroana gigantică a arborelui care se înălţa deasupra lor ca un zgârie-nori. Morgan decedase, Gardener de asemenea, iar zăpada, fără-ndoială că, până acum, se topise de pe plajă. Totuşi, mai persistase prin unele locuri. Jack se simţea de parc-ar fi avut capul plin cu zăpada de pe o plajă-ntreagă. Se gândise odată – în urmă cu o mie de ani, i se părea acum – că, dacă ar putea, într-adevăr, să cuprindă vreodată Talismanul cu mâinile, ar fi atât de doldora de triumf, emoţie şi uimire, încât, fără doar şi poate, ar da pe dinafară ca şampania. Când colo, simţea doar o câtime din toate astea. Îi ningea în cap şi nu vedea nici un pas mai departe de instrucţiunile lui Parkus. Îşi dădu seama că uriaşul copac îl prinsese în vraja sa.

— Ia-mă de mână, îi spuse el lui Richard.

— Dar cum vom ajunge acasă? întrebă prietenul său.

— Nu te îngrijora, spuse şi cuprinse mâna lui Richard într-a sa.

Jack Sawyer nu avea nevoie de un copac care să-l prindă în vraja lui. Jack Sawyer trecuse prin Ţinuturile Spulberate, răpusese Hotelul Negru, Jack Sawyer era *viteaz şi drept.* Jack Sawyer era un băiat de doisprezece ani sfârşit, căruia-i ningea în creier. Migră fără efort înapoi în propria-i lume, iar Richard lunecă, prin cine ştie ce stavile or fi existat, alături de el.

5

Pădurea se micşorase; acum era o pădure americană. Cupola de coroane fremătând încet era vizibil mai joasă, copacii din jur sensibil mai mici decât în acea parte a pădurii din Teritorii spre care îi îndreptase Parkus. Jack devenise vag conştient de această modificare în scara de proporţie a tuturor lucrurilor din jur, înainte de-a vedea

şoseaua asfaltată, cu două piste, care trecea drept prin faţa lui; dar realitatea secolului al XX-lea îi dădu cu leuca-n cap aproape imediat, căci de-abia văzu bine drumul, că şi auzi păcănitul unui motor mic. Instinctiv, se retrase împreună cu Richard în pădure, chiar înainte ca un Renault Le Car să vâjâie pe-alături. Maşina trecu în viteză şi intră în tunelul tăiat la baza trunchiului de sequoia (care era puţin mai înalt decât jumătate din omologul său Teritorial). Dar, cel puţin un adult şi doi copii din Renault nu priveau spre gigantul pe care veniseră să-l vadă tocmai din New Hampshire („Trăieşte liber sau mori!").

Femeia şi doi copii mici, aşezaţi în spate, se răsuciră să holbeze ochii la Jack şi la Richard. Gurile lor păreau nişte mici grote negre, căscate larg. Tocmai văzuseră doi băieţi apărând pe marginea drumului ca două fantome, formându-se instantaneu şi miraculos din nimic, precum Ofiţer Unu William Riker şi domnul Data după o teleportare de pe *Enterprise.*

— Eşti în stare să mergi puţin pe jos?

— Sigur, răspunse Richard.

Jack păşi pe carosabilul Drumului 17 şi străbătu gaura uriaşă din trunchiul copacului.

Poate că visa toate acestea, gândi el. Poate că încă se mai afla pe plaja din Teritorii, cu Richard prăbuşit alături, dormind amândoi sub privirea blândă a lui Parkus. *Mama spunea întotdeauna... Mama spunea întotdeauna...*

6

Înaintând ca printr-o ceaţă deasă (deşi în acea parte a Californiei de nord era o zi însorită), Jack Sawyer îl conduse pe Richard Sloat afară din pădurea de sequoia, pe un drum în pantă, coborând pe lângă fâneţele uscate, de decembrie.

... că persoana cea mai importantă din orice film este, de obicei, cameramanul...

Trupul său mai avea nevoie de somn. Mintea lui avea nevoie de-o vacanţă

... că vermutul reprezintă ruinarea unui cocteil martini bun...

Richard îl urma tăcut, rumegându-şi gândurile. Mergea atât de încet, încât Jack trebuia să se oprească pe marginea şoselei şi să-l aştepte până când îl ajungea clin urmă. Cam la un kilometru în faţă, se vedea un orăşel, probabil Storeyviile. Câteva clădiri scunde şi albe se înşirau de ambele părţi ale drumului. ANTICHITĂŢI, scria pe firma uneia dintre ele. Dincolo de clădiri, un semafor cu lumină intermitentă stătea suspendat deasupra unei intersecţii pustii. Jack văzu colţul pancartei MOBIL în faţa staţiei de benzină. Richard se trudea să-l ajungă, cu capul atât de plecat, încât bărbia aproape că i se proptea în piept. Când ajunse mai aproape, Jack văzu, în sfârşit, că prietenul său plângea.

Îl cuprinse pe Richard de umeri cu braţul.

— Vreau să ştii ceva.

— Ce?

Chipul mic al lui Richard era brăzdat de lacrimi, dar sfidător.

— Te iubesc, spuse Jack.

Ochii băiatului reveniră scurt spre suprafaţa drumului. Jack rămase cu braţul petrecut pe după umerii prietenului său. După o clipă, Richard ridică privirea drept spre Jack şi clătină din cap. Iar expresia lui sugera un lucru pe care Lily Cavanaugh Sawyer chiar i-l spusese, o dată sau de două ori, fiului ei: *Jack-O, sunt situaţii în care nu e nevoie să-ţi dai maţele pe gură-afară.*

— Ne apropiem, Richie, continuă Jack – apoi tăcu până ce Richard se şterse la ochi. Cred că ne-aşteaptă cineva la staţia aia Mobil.

— Hitler, poate?

Richard îşi apăsă ochii cu podul palmelor. Îşi reveni într-o clipă, şi cei doi băieţi intrară împreună în Storeyville.

În partea umbrită a benzinăriei Mobil, era parcat un Cadillac – un El Dorado cu antenă TV bumerang la spate. Părea mare cât o rulotă şi negru ca moartea.

— Of, Jack, am căcat-o *răăăău,* gemu Richard şi-l apucă pe Jack de umăr. Avea ochii mari şi gura îi tremura.

Jack simţi adrenalina biciuindu-i din nou sistemul nervos. Dar nu-l mai stimula. Îl făcea doar să se simtă obosit. Îndurase prea mult, prea mult, prea mult.

Strângând şi mai tare globul de cristal întunecat, parcă numai bun pentru un magazin de vechituri, în care se transformase Talismanul, Jack porni pe pantă în jos, spre staţia Mobil.

— *Jack!* ţipă, vlăguit, Richard în urma lui. *Ce dracu' faci? E unul dintre EI! Aceleaşi maşini ca la Thayer! Aceleaşi din Point Venuti!*

— Parkus ne-a zis să venim aici, replică Jack.

— Eşti sonat, fârtate, şopti Richard.

— Ştiu. Da' o să fie bine. Ai să vezi. Şi nu mă face fârtat.

Portiera maşinii se deschise, şi apăru un picior musculos, îmbrăcat în doc albastru-spălăcit. Neliniştea lui Jack deveni de-a dreptul groază când văzu că vârful cizmei negre a şoferului fusese tăiat astfel ca degetele să poată ieşi afară.

Lângă el, Richard chiţăi ca un şoricel de câmp.

Era un Wolf, nici vorbă – Jack ştiu asta încă înainte ca tipul să se întoarcă spre ei. Avea peste doi metri înălţime. Părul lung, încâlcit şi nu tocmai curat, atârna în şuviţe până la umeri. Se vedeau şi câţiva scaieţi prinşi în el. Apoi, chipul masiv se întoarse. Jack văzu o sclipire de ochi portocalii – şi deodată, spaima i se transformă în bucurie.

O luă la fugă spre silueta înaltă din vale, fără să-i pese de vânzătorul care ieşise holbându-se la el şi de trecătorii din faţa magazinului mixt. Părul îi flutura pe frunte; încălţările scâlciate tropăiau, cu zdrenţele fâlfâind; un zâmbet năuc îi inundă faţa; ochii-i străluceau ca Talismanul însuşi.

Salopetă cu pieptar şi bretele: Oshkosh, să mor de nu! Ochelari rotunzi fără rame; ochelari... â la John Lennon. Şi

un surâs lătăreţ, de bun-venit.

— *Wolf!* urlă Jack Sawyer. *Wolf, eşti viu! Wolf, eşti viu!*

Când nu-l mai despărţea de Wolf decât un metru şi jumătate, sări. Iar Wolf îl prinse cu agilitate uşoară, dezinvoltă, rânjind încântat.

— Jack Sawyer! Wolf! Ia te uită! Exact cum a zis Parkus! Mi-s aici în locu-ăsta bătut-de-Dumnezeu care miroase ca căcatu-n mlaştină, şi eşti şi tu aici! Jack şi prietenu' lui! Wolf! Bine! Grozav! Wolf!

— *Mirosul* lui Wolf îi spuse lui Jack că acesta nu era Wolf al lui, întocmai eum acelaşi miros îl înştiinţă că era un fel de rudă... cu siguranţă, una foarte apropiată.

— L-am cunoscut pe frăţioru' tău întru suferinţă, spuse Jack, aflat încă în braţele puternice şi păroase ale lui Wolf.

Acum, privindu-i faţa, văzu că era mai bătrân şi parcă mai înţelept. Dar tot bun şi blând.

— Fratele meu Wolf, spuse Wolf şi-l lăsă pe Jack jos.

Întinse o mână, atingând Talismanul cu vârful unui deget. Chipul îi era plin de uimire respectuoasă. Când îl atinse, apăru o scânteie strălucitoare, fulgerând adânc în neantul mat al globului, ca o cometă rostogolindu-se.

Trase aer în piept, îl privi pe Jack şi surâse. Jack zâmbi la rândul său.

Acum sosi şi Richard, privindu-i pe amândoi cu ochii mari, plini de mirare şi prudenţă.

— În Teritorii sunt Wolfi buni, ca şi răi..., începu Jack.

— *Droaie* de Wolfi buni, interveni Wolf.

Îi întinse mâna lui Richard. Acesta ezită un moment, apoi i-o strânse. Strâmbătura gurii, în timp ce mâna-i era înghiţită în laba uriaşă, îl făcu pe Jack să creadă că Richard se aştepta la genul de tratament pe care Wolf i-l acordase demult lui Heck Bast.

— Acesta este al *meu* frate întru suferinţă, anunţă Jack, mândru.

Îşi drese glasul, neştiind exact cum să-şi exprime sentimentele faţă de fratele acelei făpturi: Oare Wolfii

înţelegeau condoleanţele? Or fi făcut parte din ritualurile lor?

— L-am iubit pe fratele tău, spuse. Mi-a salvat viaţa. Cu excepţia lui Richard, aci de faţă, a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, cred. Îmi pare foarte rău că a murit.

— Acum el e în Lună, zise fratele lui Wolf. Se va întoarce. Totul se duce, Jack Sawyer, la fel ca Luna. Totul se întoarce, la fel ca Luna. Haide. Trebuie să plecăm din locul ăsta împuţit.

Richard făcu o mutră nedumerită, dar Jack îl înţelegea şi era mai mult decât de acord – staţia de benzină Mobil părea învăluită într-o aromă fierbinte, uleioasă, de hidrocarburi arse. Asemenea unui giulgiu brun, străveziu.

Wolful se apropie de Cadillac şi deschise portiera din spate, ca un şofer personal – ceea ce, bănuia Jack, chiar era.

— Jack? întrebă, speriat, Richard.

— E-n regulă, îl încredinţă Jack.

— Dar unde...

— La mama mea, cred. Străbatem toată ţara până în Arcadia Beach, New Hampshire. Mergem cu clasa întâi. Haide, Richie.

Merseră spre maşină. Într-un capăt al banchetei largi din spate se afla o veche cutie de chitară. Jack îşi simţi iarăşi inima sărindu-i din piept.

— Speedy!

Se întoarse spre fratele de lapte al lui Wolf.

— Vine şi Speedy cu noi?

— Nu cunosc pe nimeni iute pe-aici, răspunse Wolful. Avui un unchi care era cam iute, pân-a ajuns şchiop de-un picior, Wolf! Şi n-a mai putut ţine pasu' cu turma.

Jack arătă spre cutia de chitară.

— Asta de unde-a apărut?

Wolf rânji, arătându-şi mulţimea de dinţi mari.

— Parkus, răspunse el. Şi pe-asta a lăsat-o pentru tine. Aproape uitasem.

Scoase din buzunarul de la spate o carte poştală ilustrată, foarte veche. Pe-o parte se vedea un carusel plin de-o grămadă de cai cu înfăţişare cunoscută – printre care Ella-cea-Iute şi Doamna-de-Argint –, dar cucoanele din planul întâi purtau rochii cu turnură, băieţii aveau pantaloni largi, încheiaţi la genunchi, mulţi bărbaţi arborau pălării de fetru şi mustăţi răsucite pe deget. Ilustrata se simţea mătăsoasă la atingere, de-atâta vechime.

O întoarse pe spate, citind mai întâi legenda tipărită perpendicular pe mijloc: ARCADIA BEACH CARUSEL, 14 IULIE, 1894.

Speedy – nu Parkus – era acela care mâzgălise două propoziţii în spaţiul pentru mesaje. Avea o caligrafie lăbărţată, nu prea cultivată; scrisese cu un creion moale, tocit.

Ai făcut minuni mari, Jack. Foloseşte ce-ai nevoie din ce-i în cutie – restul păstrează-l sau aruncă-l.

Jack vârî cartea poştală în buzunar şi se aşeză pe bancheta din spate a Cadillacului, lunecând peste tapiţeria de pluş. Una dintre clemele vechii cutii de chitară era ruptă. Le desfăcu pe celelalte trei.

Richard intrase după el.

— Sfinte Sisoe! şopti.

Cutia de chitară era doldora de bancnote de douăzeci de dolari.

8

Wolf îi duse acasă şi, cu toate că lui Jack i se împăienjenea mintea după atâtea evenimente petrecute în scurtul răstimp al toamnei, fiecare moment al călătoriei i se întinări în memorie pentru totdeauna. Stătea pe bancheta din spate a El Doradoului, împreună cu Richard, iar Wolf conducea maşina spre Est, tot spre Est. Wolf cunoştea drumurile, Wolf îi conducea. Punea uneori să cânte benzi cu „Creedence

Clearwater Revival" – *Run Through the Jungle* – părea să fie favorita sa – la un volum de să-ţi spargă timpanele. Apoi, petrecea perioade lungi de timp ascultând variaţiile tonale ale vântului, în timp ce acţiona butonul de comandă al ferestruicii pivotante. Îndeletnicirea aceasta părea să-l fascineze complet.

Spre Est, spre Est, spre Est – în fiecare dimineaţă către răsăritul de soare, către misterioasa penumbră albastră, tot mai adâncă în fiecare amurg, ascultându-l mai întâi pe John Fogerty, apoi vântul, din nou John Fogerty, din nou vântul.

Mâncau în localuri de fast-food. Se opreau la rotiserii, unde Jack şi Richard îşi luau cina; Wolf cerea o porţie cvadruplă şi devora toate bucăţile. După zgomot, mânca şi majoritatea oaselor. Gândul lui Jack zbura la Wolf şi la popcorn. Unde se întâmplase asta? În Muncie. La periferia oraşului Muncie – în cinematograful Town Line Sixplex. Exact înainte de-a cădea în capcana numită Sunlight Home. Zâmbi... după care simţi ca o săgeată străpungându-i inima. Privi pe fereastră, pentru ca Richard să nu-i vadă lacrimile lucind.

În cea de-a doua noapte, poposiră la Julesburg, Colorado, iar Wolf găti o uriaşă cină pe un grătar portabil, scos din portbagaj. Mâncară pe o câmpie înzăpezită, la lumina stelelor, încotoşmănaţi în canadiene groase, cumpărate cu bani din cutia de chitară. O ploaie de meteoriţi străfulgerau pe boltă, iar Wolf dansa în zăpadă ca un copil.

— Mor după băiatu' ăsta, spuse, gânditor, Richard.

— Hmm, şi eu. Trebuia să-l fi cunoscut pe fratele lui.

— Aş fi vrut.

Richard începu să strângă gunoaiele. Ceea ce. afirmă în continuare îl lăsă pe Jack de-a dreptul perplex:

— Uit o mulţime de lucruri, Jack.

— Ce vrei să spui?

— Exact asta. Cu fiecare kilometru, îmi amintesc tot mai puţine din cele întâmplate. Devin ceţoase. Şi cred... cred că-

mi convine chestia-asta. Ascultă, chiar eşti sigur că mama ta e bine?

De trei ori încercase Jack să-i telefoneze mamei sale. Nu răspundea nimeni. Asta nu-l alarma. Totul era bine. Spera. Când ajungea acolo, avea s-o găsească. Bolnavă... dar încă în viaţă. Spera.

— Da.

— Atunci de ce nu răspunde?

— Sloat a făcut unele şmecherii cu telefoanele. A mai făcut şmecherii şi cu personalul de la „Alhambra", sunt sigur. E încă bine. Bolnavă... dar bine. E tot acolo. Pot s-o simt. Şi dacă treaba asta cu vindecarea...

Richard se strâmbă puţin, apoi îşi dădu drumul la gură:

— Tot mai... vreau să zic, tot mai crezi c-o să mă lase... ştii tu, să rămân cu voi?

— Nu, răspunse Jack, ajutându-l pe Richard să adune resturile de la cină. O să vrea să te vadă-ntr-un orfelinat, probabil. Sau eventual în puşcărie. Nu fi tont, Richard! Sigur că poţi să rămâi cu noi.

— Păi... după tot ce-a făcut taică-meu...

— Ăla era taică-tău, Richie, spuse Jack, fără ocolişuri. Nu tu.

— Şi n-ai să-mi aminteşti asta mereu? Ştii... să-mi răscoleşti amintirile?

— Nu, dacă vrei să uiţi.

— Vreau, Jack. Zău că vreau.

Wolf revenea spre ei.

— Gata băieţii? Wolf!

— Totu-i gata, răspunse Jack. Ascultă, Wolf, ce-ai zice de caseta cu Scott Hamilton pe care-am luat-o din Cheyenne?

— Sigur, Jack. Şi pe urmă, ce-ai zice de puţin „Creedence"?

— *Run Through the Jungle,* este?

— Bun cântec, Jack! Greu! *Wolf!* Bătut-de-Dumnezeu de *greu* cântec!

— Mai mult ca sigur, Wolf.

Îl privi pe Richard, dându-şi ochii peste cap. Richard răspunse la fel şi surâse.

A doua zi, trecură prin Nebraska şi Iowa; o zi mai târziu, se plimbară pe lângă ruina pustiită a aşezământului Sunlight Home. Jack bănui că Wolf o luase pe-acolo intenţionat, că poate dorea să vadă locul în care murise fratele său. Dăduse drumul casetei cu „Creedence" la volum maxim, dar lui Jack tot i se păru că aude sunetul suspinelor lui Wolf.

Timp – crâmpeie de timp suspendate. Jack avea aproape o senzaţie de plutire, după care urma un sentiment de suspendare, de victorie, de rămas-bun. Wolf se achita onorabil.

Pe la asfinţitul celei de-a cincea zile, trecură hotarul lui New England.

CAPITOLUL XLVII – Sfârşitul călătoriei

1

O dată ajunşi la destinaţie, lungul drum din California până în New England părea să fi durat doar o singură după-amiază şi o seară prelungită. O după-amiază care ţinuse zile întregi, o scară poate lungă cât o viaţă, înţesată cu apusuri de soare, muzică şi emoţii. *Mii de bulgări muri de foc,* îşi spuse Jack, *chiar am pierdut noţiunea timpului,* când privirea i se opri asupra ceasului discret instalat în panoul de bord, pentru a doua oară într-un interval pe care-l socotise ca fiind o jumătate de oră – şi constată că, pe lângă el, trecuseră, cât ai clipi, trei ore. Oare era aceeaşi zi? *Run Through the Jungle* duduia prin aer; Wolf bâţâia din cap în tactul muzicii, zâmbind neîncetat şi găsind, cu un fler infailibil, cele mai bune drumuri; prin luneta maşinii se vedea toată bolta cerească, desfăcându-se în fâşii ample de culori ale asfinţitului, purpuriu, albastru şi acel roşu atât de profund şi tulburător al soarelui în amurg. Jack ţinea minte fiecare amănunt al acestei călătorii interminabile, fiecare cuvânt, fiecare masă, fiecare nuanţă a muzicii, Zoot Sims sau John Fogerty ori pur şi simplu Wolf delectându-se cu zgomotele aerului, dar adevărata anvergură a timpului i se concentrase în minte până la o densitate comparabilă cu cea a diamantului. Dormea pe pernele banchetei din spate şi deschidea ochii în întuneric sau lumină, spre strălucirea soarelui sau a stelelor. O dată cu intrarea în New England, şi Talismanul începu să devină iarăşi luminos, semnalând revenirea timpului normal – sau poate reîntoarcerea în Jack Sawyer a propriului său timp. Printre alte lucruri pe care şi le amintea cu acuitate se numărau chipurile oamenilor privind spre bancheta din spate a Cadillacuhii (persoane din parcări, un marinar şi o iată cu mutră de oiţă într-o decapotabilă oprită la stop, într-un orăşel însorit din Iowa,

un puşti costeliv din Ohio îmbrăcat în echipament de biciclist stil Breaking Away) ca să vadă dacă nu cumva Mick Jagger sau Frank Sinatra se hotărâseră să le facă o vizită. Nnţ, fraţilor, doar noi. Îl tot fura somnul. Se trezi o dată (Colorado? Illinois?) în ropotul muzicii rock şi pocnetele din degete ale lui Wolf, care conducea lin uriaşa maşină, sub un cer ca o explozie de portocaliu, purpuriu şi albastru, şi văzu că Richard îşi făcuse rost, cumva, de-o carte nouă, pe care o citea la lumina lămpii interioare a Cadillacului. Cartea se intitula *Creierul lui Broca.* Richard ştia întotdeauna cât era ceasul. Jack închise ochii, lăsându-se răpit de muzică şi de culorile înserării. O *făcuseră,* făcuseră *totul...* totul, în afară de ceea ce mai aveau de împlinit într-un orăşel de vacanţă pustiu din New Hampshire.

Cinci zile, sau doar un singur asfinţit lung, visător? *Run Through the Jungle.* Saxofonul tenor al lui Zoot Sims, zicând: *Iată o poveste pentru voi, vă place povestea asta ?* Richard era fratele lui, fratele lui.

Timpul se întoarse la ci atunci când Talismanul se însufleţi clin nou, în vremea amurgului vrăjit al celei de-a cincea zile. *Oatley,* îşi spuse Jack în cea de-a şasea zi. *Aş fi putut să-i arăt lui Richard tunelul Oatley şi ce-o mai fi rămas din crâşmă. I-aş fi putut arăta lui Wolf încotro s-o ia...* dar nu voia să revadă orăşelul Oatley, nu i-ar fi făcut plăcere. Iar acum era conştient cât de aproape ajunseseră, cât de mult călătoriseră, în vreme ce el plutea prin timp ca un şuier de locomotivă. Wolf îi adusese la marca arteră a autostrăzii 95, şi acum ajunseseră în Connecticut, iar Arcadia Beach se afla la doar câteva state distanţă, în nordul neregulatei coaste New England. Din acest moment, Jack începu să numere kilometrii – şi minutele.

2

La ora cinci şi un sfert, în după-amiaza zilei de 21 decembrie, cam la trei luni de când Jack Sawyer îşi îndreptase privirea – şi speranţele – spre Vest, un Cadillac

El Dorado negru coti pe aleea cu pietriş mărunt a grădinilor şi hanului „Alhambra", din oraşul Arcadia Beach, New Hamsphire. În Vest, asfinţitul era ca un blând adio de tonuri roşii şi portocalii pălind spre galben... şi albastru... şi purpuriu regal. În grădinile propriu-zise, crengi golaşe trosneau, ciocnindu-se într-un amarnic vânt de iarnă. Printre ele, până într-o zi de la care nu trecuse nici măcar o săptămână, se aflase un arbore ce prindea şi mânca animale mici – veveriţe, păsărele, pisica flămândă şi costelivă a recepţionerului. Acest copac murise nefiresc de brusc. Celelalte plante din grădină, deşi pe moment scheletice, încă îşi mai trăiau viaţa lor latentă.

Pneurile radiale, încinse cu oţel, ale Cadillacului, făceau pietrişul să scrâşnească. Dinăuntru răsunau înfundat, prin geamurile polarizate, acordurile benzii cu „Creedence Clearwater Revival". *Oamenii care-mi cunosc vraja,* cânta John Fogerty, *au umplut tărâmul cu fum.*

Limuzina se opri în faţa uşii largi, cu două batante. Dincolo de aceasta nu se vedea decât întunericul. Farurile duble se stinseră, iar maşina prelungă rămase în semiobscuritate, cu nori albicioşi pufnind alene din ţeava de eşapament şi luminile portocalii de staţionare străpungând penumbra.

Aici, la sfârşitul zilei; aici, la apusul soarelui, cu culorile stingându-se maiestuoase pe cerul asfinţitului.

Aici.

Chiar aci şi-acu.

3

Partea dinapoi a Cadillacului luneca într-o lumină slabă, nesigură. Talismanul pâlpâia... dar aura sa era slabă, doar cu puţin mai intensă decât scânteia unui licurici muribund.

Richard se întoarse uşor spre Jack. Avea chipul speriat, gol. Strângea cu ambele mâini cartea lui Carl Sagan, răsucind ediţia mică, de buzunar, aşa cum ar stoarce o spălătoreasă un cearşaf.

Talismanul lui Richard, îşi spuse Jack şi zâmbi.

— Jack, vrei...

— Nu, răspunse Jack. Aşteaptă până când te chem eu.

Deschise portiera din dreapta-spate, dădu să coboare din maşină, apoi privi înapoi spre Richard. Prietenul său stătea pe banchetă, mic, chircit, boţindu-şi cartea în mâini. Arăta groaznic de nefericit.

Pe negândite, Jack reveni o clipă şi-l sărută pe obraz. Richard îi îmbrăţişă scurt gâtul, strângându-l cu putere. Apoi îi dădu drumul. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

4

Jack porni spre scările ce duceau la nivelul holului... apoi coti la dreapta şi se îndreptă spre marginea aleii. Acolo se afla o balustradă de fier. Sub ea, coborau către plajă straturile de piatră crăpate ale falezei. Mai departe, în dreapta, schelăria de *montagne russe* din Arcadia Funworld se profila pe cerul întunecat.

Jack înălţă capul spre Vest. Vântul ce răvăşea grădinile ordonate îi ridică părul de pe frunte, suflându-i-l înapoi.

Ridică globul în mâini, ca pentru a-l oferi oceanului.

5

În ziua de 21 decembrie 1981, un băiat pe nume Jack Sawyer stătea în apropierea locului unde apele par că se îngemănează cu pământul, ţinând în mâini un obiect de oarecare valoare, cu privirea spre neclintitul Atlantic, în noapte. Împlinise în ziua aceea treisprezece ani, deşi nu ştia, şi era extraordinar de frumos. A vea părul şaten şi lung – probabil prea lung –, dar briza marină i-l sufla de pe fruntea înaltă şi bombată. Stătea acolo cu gândul la mama lui şi la camerele în care locuiseră împreună, în hotelul acela. Avea să aprindă mama sa o lumină la fereastră'? Bănuia, ba mai mult, credea acest lucru.

Jack se întoarse, cu ochii strălucindu-i teribil în lumina Talismanului.

6

Lily pipăia peretele cu o mână tremurătoare, scheletică, bâjbâind după comutatorul electric. Îl găsi şi-l răsuci. Oricine ar fi văzut-o în acel moment, putea foarte bine s-o ia la fugă. De vreo săptămână, cancerul începuse să galopeze prin trupu-i, parcă presimţind că se apropia ceva care puica să-i strice toată distracţia. Lily Cavanaugh cântărea acum doar treizeci şi cinci de kilograme. Avea pielea măslinie, întinsă pe ţeastă ca o foaie de pergament. Cearcănele vinete de sub ochi deveniseră de-un negru decisiv, de moarte; ochii înşişi priveau din orbite cu o inteligenţă febrilă, extenuată. Pieptul i se topise, ca şi carnea de pe braţe. Pe fese şi pe partea dinapoi a coapselor începuseră să-i înflorească escare.

Iar asta nu era tot. În cursul ultimei săptămâni, contractase şi o pneumonie.

În starea ei consumată, fireşte, candida cu succes la orice altă boală respiratorie. O putea contracta chiar şi în cele mai igienice condiţii... iar cele de faţă nu erau, categoric, dintre acestea. Caloriferele din „Alhambra" îşi încetaseră de-o bună bucată de vreme clănţănelile nocturne. Nu ştia cu precizie de când – timpul devenise pentru ea tot atât de ceţos şi nedefinit, pe cât fusese şi pentru Jack în Cadillac. Nu ştia decât că încălzirea nu mai funcţiona din aceeaşi noapte în care spărsese ea fereastra cu pumnul, alungând pescăruşul ce semăna cu Sloat.

De-atunci, „Alhambra" devenise un frigider pustiu. Un cavou în care Lily avea să moară curând.

Dacă Sloat era răspunzător de ceea ce se întâmplase cu „Alhambra", făcuse o treabă a dracului de bună. Toţi plecaseră. *Toţi.* Nici o cameristă nu-şi mai împingea căruciorul scârţâitor pe culoare. Nimeni nu mai fluiera după oamenii de la întreţinere.

Dispăruse şi recepţionerul cu vorba lui mieroasă. Sloat îi băgase pe toţi în buzunar şi plecase cu ei de-acolo.

Cu patru zile în urmă – negăsind în cameră nici măcar atâta mâncare cât să-i satisfacă apetitul ci de vrăbiuţă –, coborâse din pat şi pornise încet pe coridor, spre lift. Luase cu ea, în această expediţie, şi un scaun, folosindu-l alternativ ca sprijin la mers şi ca să se aşeze pe el, cu capul prăbuşit de epuizare. Avusese nevoie de patruzeci de minute pentru a străbate doisprezece metri de coridor, până la casa liftului.

Apăsase de mai multe ori butonul, dar cabina nu se ivise. Nici măcar nu se mai aprindeau beculeţelc.

— Măciuci la buci, murmură, cu voce răguşită, Lily, apoi se mai chinui încă şase metri până la scară. *Hei!* strigă ea spre parter, după care izbucni într-un acces de tuse, cocoşată pe spătarul scaunului.

Nu m-or fi auzit strigând, dar e sigur ca şi curu' că n-au cum să nu m-audă tuşindu-mi ce mi-a mai rămas din plămâni, reflectă ea.

Dar nu veni nimeni.

Mai strigă de două ori, mai avu o criză de tuse, apoi porni înapoi pe culoarul ce i se părea lung cât un tronson al şoselei de la bariera din Nebraska într-o zi senină. Nu îndrăznea să coboare scările. Nu le-ar mai fi putut urca niciodată. Iar jos nu era nimeni; nici în foaier, nici în „The Saddle of Lamb", nici în cafe-bar, nici *nicăieri.* Şi telefoanele erau întrerupte. Cel puţin, telefonul din camera *ei* nu funcţiona, şi nu auzise nici unul sunând altundeva, în mausoleul ăla vechi. Nu merita. O loterie dezavantajoasă. Nu voia să moară îngheţată pe coridor.

— Jack-O, murmură, unde naiba eş...

Apoi începu iar să tuşească, şi de astă-dată o apucă rău de tot, în toiul crizei prăbuşindu-se pe-o parte, leşinată, cu scaunul urât, de salon, răsturnat peste ea. Şi rămase zăcând acolo, pe duşumeaua rece, aproape o oră, acela fiind, probabil, momentul în care pneumonia îşi găsise lăcaş

în trupul aflat într-o rapidă degradare lui Lily Cavanaugh. *Hei, băi, ăla marele C! M-am mutat nou în cartier! Po' să-mi zici marele P! Ultimu' la linia de sosire-i prost!*

Reuşise, cumva, să revină în cameră şi, de-atunci, existenţa ei se redusese la o tot mai vertiginoasă spirală de febră, ascultându-şi respiraţia din ce în ce mai zgomotoasă, până când mintea ei înfierbântată începu să-şi imagineze propriii săi plămâni ca pe două acvarii organice în care zornăia o mulţime de lanţuri scufundate. Şi totuşi, rezista – rezista, fiindcă o parte a minţii ei se încăpţâna într-o certitudine absolută, nebunească, nesecată, că Jack se afla pe drumul de întoarcere în locul din care fusese plecat.

7

Începutul comei finale fusese ca o gropiţă în nisip – o gropiţă care porneşte să se rotească asemenea unui vârtej. Zgomotul lanţurilor scufundate în pieptul ci se transformă într-o exhalare prelungă, seacă – *Hahhhhhhhh...*

Apoi, ceva o smulse din spirala aceea tot mai adâncă, îndemnând-o să bâjbâie pe perete, prin bezna rece, după comutator. Se dădu jos din pat. Era fără vlagă; pe un doctor l-ar fi umflat râsul, dacă ar fi văzut-o. Şi totuşi, se strădui. Căzu înapoi de două ori, după care reuşi, în sfârşit, să se ridice în picioare, cu gura schimonosită de efort. Dibui după scaun, îl găsi şi începu să se târască de-a curmezişul camerei, spre fereastră.

Lily Cavanaugh, „Regină a B-urilor", nu mai exista. Era doar o grozăvenie ambulantă, devorată de cancer, pârjolită de febra în creştere.

Ajunse la fereastră şi privi afară.

Zări, jos, o siluetă omenească – şi un glob luminos.

— *Jack!* încercă ea să strige. Din gâtlej nu-i ieşi decât o şoaptă ca de pietriş rostogolit. Ridică o mână, încercă să-i facă semn. O luă cu *{Haahhhhhhhhhh..)* leşin. Se agăţă de pervaz! *Jack!*

Deodată, mingea strălucitoare din mâinile siluetei se aprinse viu, luminându-i faţa, şi era faţa lui Jack, era Jack, o, slavă Domnului, era Jack. Jack se-ntorsese acasă!

Silueta o luă la goană.

Jack!

Ochii aceia înfundaţi în cap, muribunzi, deveniră şi mai strălucitori. Lacrimile îi şiroiau peste obrajii galbeni, cu pielea întinsă.

8

— *Mamă!*

Jack străbătu în fugă holul, constatând că vechea centrală telefonică era topită şi înnegrită, ca în urma unui scurtcircuit, şi şi-o alungă pe loc din minte. Îşi văzuse mama, arăta îngrozitor – parcă ar fi privit silueta unei sperietori proptite în fereastră.

— *Mamă!*

Tropăi pe trepte, sărindu-le câte două, apoi câte trei, cu Talismanul bâlbâind o izbucnire de lumină roşu-trandafirie, ca să-i rămână apoi întunecat în mâini.

— *Mamă!*

Pe culoar, în drum spre camerele lor, picioarele aproape că-i zburau. De data asta, în sfârşit, îi auzi vocea – nu un sunet de alămuri, nici un chicotit uşor voalat, ci croncănitul prăfos al unei făpturi aflate în pragul morţii.

— Jacky?

— *Mamă!*

Năvăli în cameră.

9

Jos, în maşină, Richard Sloat privea nervos prin fereastra polarizată. Ce făcea el aici, ce făcea *Jack* aici? Îl dureau ochii. Se încordă să vadă ferestrele de sus, prin întunericul înserării. În timp ce se apleca să privească într-acolo, un fulger alb orbitor erupse în mai multe ferestre de la etaj, răspândind, preţ de-o clipă, o pânză de lumină vie, aproape

palpabilă, peste toată faţada hotelului. Richard îşi îngropă capul între genunchi, gemând.

10

Într-un târziu, o văzu zăcând pe podele, sub fereastră. Patul răvăşit, cu un aspect oarecum prăfuit, era gol; tot dormitorul, dezordonat ca odaia unui copil, părea pustiu... Lui Jack îi îngheţase stomacul şi cuvintele îi amuţiseră în gâtlej. Apoi, Talismanul îşi repezi un alt fulger marc de lumină, şi camera străluci, o clipă, într-un alb pur. Lily horcăi încă o dată:

— *Jacky?*

— *MAMĂ!* strigă băiatul, văzând-o sub fereastră, şifonată ca un ambalaj.

Slabă şi uscată, cu părul revărsat pe covorul murdar. Mâinile-i semănau cu nişte labe micuţe de animal, palide, abia mişcând.

— O, Isuse, mamă, o, fir-aş al naibii, o, sfinte parasfinte! bâigui Jack.

Străbătu camera, parcă fără să facă un singur pas, pluti, *înotă* prin dormitorul îngheţat şi doldora de lucruri al lui Lily, într-o clipă ce-i păru la fel de limpede ca imaginea de pe o placă fotografică. Părul ei răsfirat pe covorul jegos, mâinile ei mici şi noduroase.

Trase în piept mirosul greu al bolii, al morţii apropiate. Nu era medic, şi habar n-avea ce ravagii făcuse boala în trupul lui Lily. Dar ştia un lucru – mama lui murea, viaţa i se scurgea prin fisurile invizibile, şi-i mai rămăsese foarte puţin timp de trăit. Îi rostise numele de două ori – asta fiind tot ce-i mai îngăduia viaţa dintr-însa. Cu chipul înlăcrimat, îşi aşeză mâna pe capul mamei lipsit de cunoştinţă şi depuse alături, pe jos, Talismanul.

Părul acesteia se simţea nisipos, iar capul îi dogorea.

— O, mamă, mamă, spuse băiatul şi-şi petrecu mâinile pe sub ea.

Încă nu-i putea vedea faţa. Prin cămaşa de noapte subţire, şoldul ardea ca uşiţa unei sobe. Pe cealaltă palmă, din omoplatul ei stâng pulsa o fierbinţeală la fel de mare. Era toată numai piele şi os. Preţ de-o dementă secundă de timp oprit în loc, i se păru că luase în braţe un copil mic şi murdar, bolnav şi singur, părăsit. Lacrimi neaşteptate îi ţâşniră în voie din ochi. Jack gemu. Braţele lui Lily se desfăcură moi, dizgraţios.

(Richard)

Îl simţise pe Richard... nu atât de îngrozitor, nici măcar atunci când i se păruse că poartă în spate o carcasă uscată, coborând ultima colină spre otrăvitul Point Venuti. În faza aceea, din Richard nu mai rămăseseră decât aproape numai coşuri şi eczemă, dar şi el ardea de febră. Jack însă îşi dădu seama, cu un soi de spaimă instinctuală, că în Richard existase mai multă vitalitate propriu-zisă, mai multă *substanţă,* decât avea acum mama lui. Şi totuşi, îl strigase pe nume

(iar *Richard aproape că murise).*

Îl strigase pe nume. Se agăţă de acest gând. Reuşise să *ajungă la fereastră. Îl strigase pe nume.* Era imposibil, de neconceput, imoral să-ţi închipui că ar fi putut să moară. Unul dintre braţe i se legăna în faţă ca o trestie menită a fi retezată de-o coasă... verigheta îi căzuse din deget. Băiatul plângea încontinuu, inconştient, incapabil să se oprească.

— Gata, mămico, spuse, gata, acum e bine, bine, e bine acum.

În trupul moale, pe care-l ţinea în braţe, simţi o vibraţie ce-ar fi putut însemna încuviinţare.

O întinse cu grije pe pat, iar Lily se rostogoli pe-o parte, uşor ca un pai. Jack se rezemă cu un genunchi pe pat, aplecându-se asupra ei. Părul obosit al mamei lunecă, dezvelindu-i faţa.

Odată, chiar la începuturile călătoriei lui, într-un ruşinos moment, îşi văzuse mama ca pe o femeie bătrână – o bătrână irosită, epuizată, într-o ceainărie. De îndată ce-o recunoscuse, iluzia se risipise, iar Lily Cavanaugh Sawyer revenise la personalitatea ei fără vârstă. Căci reala, adevărata Lily Cavanaugh nu putea să fi îmbătrânit niciodată – rămânea eterna blondă cu zâmbetul tăios ca o lamă de cuţit şi cu amuzantul „ia-mai-duceţi-vă-toţi-dracu'". Aceasta fusese Lily Cavanaugh, cea al cărei portret de pe-un panou de reclamă îmbărbătase inima fiului ei.

Femeia din pat semăna foarte puţin cu actriţa de pe panou. Pe Jack îl orbiră, o clipă, lacrimile.

— O, nu, nu, nu, izbucni şi-şi aşeză o mână pe obrazul ei gălbejit.

Nu părea să mai aibă destulă putere ca să-şi ridice capul. Jack apucă gheara albită ce-i ţinea loc de mână în mâna lui. „Te rog, te rog, te rog, nu..." ar fi vrut să spună, dar nu-şi îngădui.

Şi atunci deveni conştient de efortul uriaş pe care-l făcuse femeia aceea împuţinată. Îl căutase, îşi dăduse el seama, copleşit de-uriaş val ameţitor de înţelegere. Mama lui ştiuse că el venea. Fusese încredinţată că fiul său o să se întoarcă şi, într-un fel, asta trebuia să fi avut legătură cu însuşi Talismanul. Cunoscuse momentul revenirii lui.

— Sunt aici, mamă, şopti. Un balonaş de mucozităţi i se umflă din nări. Se şterse neceremonios la nas cu mâneca hainei, observând pentru prima oară că tremura din tot corpul. L-am adus, spuse. Îl încercă un moment de mândrie radiantă, de împlinire pură. Am adus Talismanul, adăugă el.

Cu blândeţe, îi depuse pe plapumă mâna uscată ca o nucă.

Aflat pe podea, lângă scaun, unde îl aşezase (cu gesturi cât se poate de delicate), Talismanul continua să strălucească. Însă lumina lui era palidă, şovăitoare, înceţoşată. Îl lecuise pe Richard doar rostogolindu-i globul de-a lungul trupului; la fel procedase şi în cazul lui Speedy.

Dar acum avea să se petreacă altceva. Ştia asta, dar nu avea idee *ce* anume... decât dacă se punea problema de-a şti şi de-a refuza să creadă.

Îi era imposibil să spargă Talismanul, fie şi chiar pentru a salva viaţa mamei lui – atâta lucru *într-adevăr* ştia.

Apoi, interiorul Talismanului se umplu încet de o albeaţă ceţoasă. Pulsaţiile se contopiră una cu alta, devenind o singură lumină, statornică. Jack îşi puse mâinile pe el, iar Talismanul trimise un orbitor zid de lumină – un *curcubeu,* ce părea să vorbească. ÎN SFÂRŞIT!

Străbătu odaia înapoi spre pat, cu Talismanul tresăltând şi răspândindu-şi lumina peste pereţi, pardoseală şi tavan, luminând intermitent patul cu razele sale ţipătoare.

De îndată ce ajunse lângă patul mamei lui, textura Talismanului păru să se modifice subtil sub degetele lui Jack. Duritatea sa sticloasă se *comută* oarecum, devenind mai puţin lunecoasă, mai poroasă. Vârfurile degetelor păreau aproape să se afunde în Talisman. Ceaţa dinăuntru fierbea, întunecându-se.

Şi, în acest moment, pe Jack îl cuprinse un simţământ puternic – ba chiar pătimaş –, pe care l-ar fi crezut imposibil, în ziua aceea de demult, când pornise pentru prima oară pe jos, prin Teritorii. Ştia că, într-un chip neprevăzut, Talismanul, obiect al atâtor necazuri şi vărsări de sânge, avea să se schimbe. Avea să se schimbe pentru totdeauna, iar el urma să-l piardă. Talismanul *nu-i mai aparţinea.* Şi învelişul lui exterior se întuneca, iar întreaga suprafaţă rotunjită, frumos gravată, se înmuia. Când îl atinse, avu senzaţia că nu mai era din sticlă, ci din plastic ce se încălzea.

Jack aşează Talismanul aflat în schimbare în mâinile mamei lui. Îşi cunoştea datoria; fusese făurit pentru acest moment; în cine ştie ce făurărie fabuloasă, fusese creat pentru a răspunde anume cerinţelor acestui moment, şi nu ale altuia.

Nu ştia ce aştepta să se întâmple. O explozie de lumină? Un iz de medicamente? *Big bang*-ul Creaţiei?

Nu se petrecu nimic. Mama sa continua, neclintit, dar vizibil, să moară.

— O, te rog, izbucni Jack, te rog... mamă... te rog...

Respiraţia i se solidifică în mijlocul pieptului. O fantă, cândva una dintre brazdele verticale ale Talismanului, se deschise tăcută. Lumina se scurgea încet afară, adunându-se în jurul mâinilor mamei lui. Din interiorul înceţoşat al globului lăsat liber, golindu-se, tot mai multă lumină se revărsa prin deschizătură.

De-afară se auzi un neaşteptat şi sonor cântec de păsări sărbătorindu-şi existenţa.

12

Dar Jack nu sesiză acest lucru decât în parte. Se aplecă, cu răsuflarea tăiată, şi privi Talismanul scurgându-se peste patul mamei lui. Ceaţa strălucitoare izvora dinlăuntrul său. O însufleţeau cute şi scânteieri de lumină. Ochii lui Lily tresăriră.

— O, mamă, şopti băiatul. O...

Lumina gri-aurie se revărsa prin deschizătura Talismanului, plutind ca un nor în jurul braţelor Iui Lily. Chipul ei măsliniu, ofilit, se încruntă aproape neobservat.

Jack trase aer în piept, instinctiv.

(PE?)

(Muzică?)

Norul de aur cenuşiu din inima Talismanului se alungea peste trupul mamei lui, înveşmântând-o într-o membrană translucidă, dar uşor opacă, animată de mişcări delicate. Jack privi această ţesătură fluidă lunecând peste sărmanul piept al lui Lily, de-a lungul picioarelor ei sfârşite. Din fanta deschisă în Talisman se răspândea, împreună cu norul gri-auriu, un miros minunat, o mireasmă dulce şi nedulce, de flori şi de pământ, savuroasă; o *aromă de naştere,* îşi spuse Jack, deşi niciodată nu văzuse o naştere în realitate. O

inspiră în plămâni şi, în plină uimire, primi în dar gândul că el însuşi, Jack-O Sawyer, se năştea chiar în acel minut – iar apoi îşi imagină, cu un abia perceptibil şoc de recunoaştere, că despicătura Talismanului semăna cu un vagin. (Fireşte, nu văzuse nicicând un vagin şi avea doar o idee rudimentară despre conformaţia lui.) Jack privi direct în deschizătura Talismanului fragil şi destins.

Acum deveni pentru întâia dată conştient de incredibilul vacarm, într-un fel amestecat cu o muzică slabă, al păsărilor de dincolo de ferestrele întunecate.

(Muzică? Ce..,?)

O mică sferă colorată, inundată de lumină, zbură prin dreptul ochilor lui, fulgerând o clipă în fanta deschisă, după care îşi continuă drumul pe sub suprafaţa înnourată a Talismanului, cufundându-se în interiorul gazos mobil, schimbător. Jack clipi din ochi. Semănase... Alta o urmă, iar de astă-dată avu răgaz să vadă demarcaţiile în albastru, maro şi verde ale micului glob, contururile litoralurilor şi micuţele lanţuri muntoase. În lumea aceea infimă, îi trecu prin minte, stătea un Jack Sawyer paralizat, privind o şi mai măruntă fărâmă colorată, iar pe acea fărâmă stătea un Jack-O de mărimea unui fir de praf, privind o lume minusculă cât un atom. O alta le urmă pe primele două, rotindu-se, ieşind, intrând, şi iar ieşind din norul tot mai larg dinlăuntrul Talismanului.

Mama lui îşi mişcă mâna dreaptă şi gemu.

Jack începu să plângă de-a binelea. Avea să trăiască, şi el ştia. Totul mersese aşa cum spusese Speedy, iar Talismanul împingea viaţa la loc în trupul istovit, pustiit de boală, al mamei lui, ucigând răul care-o ucidea pe ea. Se aplecă în faţă, aproape dăruindu-se o clipă imaginii lui însuşi, sărutând Talismanul, ce-i inunda mintea. Miresmele de iasomie, ibisc şi pământ proaspăt răscolit îi umpleau nările. O lacrimă i se rostogoli de pe vârful nasului, scânteind ca o nestemată în razele de lumină din Talisman. Văzu un şirag de stele plutind prin dreptul deschizăturii, un soare galben,

radios, înotând prin imensitatea neagră a spaţiului. Muzica părea să inunde Talismanul, odaia, întreaga lume de-afară. Un chip de femeie, chipul unei necunoscute, trecu pe lângă fantă. Apoi, feţe de copii şi feţele altor femei... Pe chipul băiatului şiroiau lacrimi, căci văzuse înotând în Talisman faţa propriei lui mame, trăsăturile blânde şi îngereşti ale Reginei din cincizeci de filme uşoare. Când îşi văzu chipul lui însuşi lunecând printre toate lumile şi vieţile ce se prăvăleau către naştere înlăuntrul Talismanului, crezu că va exploda de emoţie. Se extinse. Inhală lumină. Şi, în cele din urmă, deveni conştient, cu uimire, de zgomotele ce răsunau peste tot în jurul lui, când văzu ochii mamei rămânând deschişi timp aproape două binecuvântate secunde...

(căci vii ca păsările, vii ca lumile conţinute în sânul Talismanului ajungeau la el sunetele de trompete şi tromboane, ţipetele saxofoanelor; glasurile îngemănate ale brotacilor, ţestoaselor şi turturelelor cântând. *Oamenii care-mi cunosc vraja au umplut tărâmul cu fum;* răzbătură până la el glasurile Wolfilor cântându-i Lunii muzică-de-Wolfi. Apa plesni etrava unei corăbii, şi un peşte plesni suprafaţa unui lac cu o latură a trupului, şi un curcubeu plesni solul, şi un băiat călător plesni un strop de salivă ca să-i spună încotro s-o ia, şi un bebeluş plesnit îşi schimonosi feţişoara şi căscă gura; iar apoi veni vocea tumultuoasă a unei orchestre cântând din toată inima ei masivă; încăperea se umplu de dâra fumegândă a unui singur glas, înălţându-se şi-nălţându-se şi iar înălţându-se peste toată această invazie de sunete. Camioane scrâşneau din frâne, sunau sirene de fabrică, şi undeva explodă un cauciuc, şi altundeva o pocnitoare se consumă zgomotos, şi o amantă şopti *mai vreau,* şi un copil ţipă, iar glasul se-nălţă şi se-nălţă, şi scurt timp Jack nu-şi dădu seama că nu putea să vadă; dar apoi văzu din nou).

Ochii lui Lily se deschiseră larg. Priviră în sus spre chipul lui Jack cu o expresie uimită, gen unde-mă-aflu. Era

expresia copilului nou-născut, care tocmai a fost plesnit de bun-venit pe lume. Apoi trase aer în piept, smucit...

... şi un fluviu de lumi şi galaxii şi universuri fu absorbit în sus şi afară din Talisman, când ea făcu acest lucru. Fură trase într-un şuvoi de culori ale curcubeului. Şiroiră în gura şi în nasul ei... se aşezară, lucind, pe pielea ei măslinie, ca nişte broboane de rouă, şi se topiră spre înlăuntru. Un moment, mama lui fu învăluită toată în raze...

... *un moment mama lui fu ea-însăşi Talismanul.*

Toată boala îi zbură de pe faţă. Nu se întâmplă în maniera unei imagini de cinema filmată fotogramă cu fotogramă. Se întâmplă dintr-o dată. Se întâmplă într-o clipă. Era bolnavă... – iar apoi era sănătoasă. O roşeaţă proaspătă îi înflori în obraji. Părul rar, în smocuri, deveni bogat, des şi neted, de culoarea mierii brune.

Jack o privi cu ochi mari, în timp ce ea privea chipul lui.

— *O... o... DOAMNE...* şopti Lily.

Acum văpaia ca de curcubeu pălea... dar sănătatea rămânea.

— Mamă?

Se aplecă în faţă. Ceva îi foşni sub degete, ca un celofan. Era învelişul aspru al Talismanului. Îl puse deoparte, pe noptieră, împingând mai încolo câteva sticluţe de medicamente. Unele căzură pe jos, spărgându-se; nu conta. Nu mai avea nevoie de doctorii. Depuse folia uscată cu gingăşie respectuoasă, bănuind – ba nu, *ştiind* – că va dispărea chiar şi aceea, foarte curând.

Mama lui zâmbi. Era un zâmbet fermecător, împlinit, oarecum surprins – *Salut, lume, iată-mă-s din nou! Ce zici de chestia asta?*

— Jack, te-ai întors acasă, spuse ea, într-un târziu, şi se frecă la ochi ca se convingă că nu era un miraj.

— Sigur, răspunse el. Încercă să surâdă. Era un surâs nostim, în pofida lacrimilor care-i şiroiau pe faţă. Sigur, mie-mi spui?

— Mă simt... mult mai bine, Jack-O.

— Zău? Zâmbi şi îşi şterse ochii umezi cu palmele. Asta-i bine, mămico.

Ochii ei răspândeau mii de raze.

— Îmbrăţişează-mă, Jacky.

Într-o cameră de la etajul al patrulea al unui hotel de vacanţă pustiu, pe minusculul litoral al statului New Hampshire, un băiat de treisprezece ani, pe nume Jack Sawyer, se aplecă în faţă, închise ochii şi-şi strânse puternic în braţe mama, surâzând. Viaţa lui obişnuită, cu şcoală, prieteni, jocuri şi muzică, o viaţă unde existau şcoli de urmat şi cearşafuri apretate între care să te strecori noaptea, viaţa banală a unui băiat de treisprezece ani (dacă viaţa unei asemenea creaturi poate fi considerată vreodată, cu toate culorile şi vâltorile ei, banală) îi fusese restituită. Şi asta o făcuse pentru el Talismanul. Când îşi aminti să se întoarcă şi să se uite la el, Talismanul nu mai era.

Epilog

Într-un dormitor alb, învolburat, plin de femei îngrijorate, Laura deLoessian, Regina Teritoriilor, deschise ochii.

Încheiere

Aşa se sfârşeşte cronica de faţă. Fiind numai şi numai povestea unui *băiat,* trebuie să se oprească aici; dacă ar mai înainta mult, ar deveni povestea unui *bărbat.* Când scrii o poveste despre oameni maturi, ştii foarte bine unde trebuie să te opreşti, ştii că trebuie să închei cu o căsătorie. Când scrii însă despre copii, te opreşti unde-ţi vine mai bine la socoteală.

Cei mai mulţi dintre eroii acestei cărţi sunt încă în viaţă, o duc bine şi-s fericiţi. S-ar putea ca, într-o bună zi, să fim ispitiţi a relua povestea celor mici, ca să vedem ce... au ajuns, aşa că nu este înţelept să dezvăluim, deocamdată, nici o fărâmă din acea parte a vieţii lor.

Mark Twain, *Tom Sawyer.*

{1} Pantaloni de cowboy.

{2} Frederic Remington (186l l9(19). pictor şi sculptor american.

{3} Poncho.

{4} Asociaţia Artiştilor Americani de Radio şi Televiziune.

{5} Spărturile lui Ellis.

{6} Bucăţele de tartă, de obicei triunghiulare, umplute cu brânză sau sos papricaş şi coapte la cuptor.

{7} Eager beaver persoană harnică şi ambiţioasă.

{8} Au revenit zilele fericite.

{9} Proaspăt îmbogăţit, parvenit.

{10} The Four Hundred Cele Patrii Sute de familii care constituie oligarhia financiar industrială din SUA.

{11} Harry Hag James (1915 1983). trompetist american de jazz.

{12} Dans hawaiian, care se distinge prin mişcări unduitoare ale şoldurilor. braţelor şi mâinilor.

{13} Personajul principal din povestirea Colindă de Crăciun, de Charles Dickens, arhetip al zgârceniei şi avariţiei.